

Liabona

General- konferencetaler

Nye halvferdsere og nyt
hovedpræsidentskab for
Søndagsskolen

En hyrde, af Howard Lyon

Jesus Kristus besøger her nefitterne i Amerika som opfyldelse af en profeti, han fortalte til de hellige i Jerusalem: »Jeg har også andre får, som ikke hører til denne fold; også dem skal jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én hjord, én hyrde« (Joh 10:16; se også 3 Ne 15:21).

MØDET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Velkommen til konference
Præsident Thomas S. Monson
- 6 Prisen for og velsignelserne ved at følge Kristus
Ældste Jeffrey R. Holland
- 9 Disciplens glædelige byrde
Ældste Ronald A. Rasband
- 12 Kristus, vor Forløser
Ældste Carlos H. Amado
- 15 Beskyttelse mod pornografi – et kristuscenteret hjem
Linda S. Reeves
- 18 Åndelige hvirvelvinde
Ældste Neil L. Andersen
- 22 En uvurderlig arv af håb
Præsident Henry B. Eyring

MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

- 26 Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 28 Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2013
Kevin R. Jergensen
- 28 Statistisk rapport, 2013
Brook P. Hales
- 29 Vis jeres tro
Ældste Russell M. Nelson
- 32 »Jeg har givet jer et forbillede«
Ældste Richard G. Scott
- 35 »Elsker I mig, så hold mine bud«
Ældste Robert D. Hales
- 39 Lad os ikke tage den forkerte vej
Ældste Claudio D. Zivic
- 41 Hvad tænker du på?
Ældste W. Craig Zwick
- 44 Rødder og grene
Ældste Quentin L. Cook

PRÆSTEDØMMETS MØDE

- 49 Præstedømmets nøgler og myndighed
Ældste Dallin H. Oaks
- 53 Hvilken slags mænd?
Ældste Donald L. Hallstrom
- 56 Generationen med valg
Randall L. Ridd
- 58 Kommer I sovende gennem genoprettelsen?
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 62 Præstedømmebæreren
Præsident Henry B. Eyring
- 66 Vær modig og stærk
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG FORMIDDAG

- 70 Taknemlig i alle forhold
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 78 Opfølgning
Ældste M. Russell Ballard
- 81 »Frygt ej, for jeg er med dig«
Jean A. Stevens
- 84 Jeres fire minutter
Biskop Gary E. Stevenson
- 87 Bære deres byrder med lethed
Ældste David A. Bednar
- 91 Kærlighed – kernen i evangeliet
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

- 94 Vidnet
Præsident Boyd K. Packer
- 97 Lev tro mod sandheden
Ældste William R. Walker
- 100 Lydighed gennem vores trofasthed
Ældste L. Tom Perry
- 103 Profeten Joseph Smith
Ældste Lawrence E. Corbridge
- 106 For hvor din skat er
Ældste Michael John U. Teh
- 108 Hvis I står tilbage i visdom
Ældste Marcos A. Aidukaitis
- 111 Jesu Kristi opstandelse
Ældste D. Todd Christofferson
- 115 Til vi ses igen
Præsident Thomas S. Monson

KVINDERNES MØDE

- 116 At holde pagterne beskytter os, forbereder os og styrker os
Rosemary M. Wixom
- 119 Søsterfællesskab: Vi har jo brug for hinanden
Bonnie L. Oscarson
- 122 Søges: Hænder og hjerter til at fremskynde værket
Linda K. Burton
- 125 Døtre i pagten
Præsident Henry B. Eyring
- 72 Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
- 129 Indeks over beretninger fra konferencen
- 130 De talte til os: Gør konferencen til en del af vores tilværelse
- 132 Kirkenyt

Sammenfatning af aprilkonferencen 2014

LØRDAG FORMIDDAG, 5. APRIL 2014, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Ældste Carl B. Cook.
Afslutningsbøn: Ældste W. Christopher Waddell. Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Clay Christiansen og Richard Elliott, organister: »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38; »Press forward, Saints«, *Hymns*, nr. 81, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Led, milde lys«, *Salmer og sange*, nr. 50, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Vælg kun ret«, *Salmer og sange*, nr. 155; »A New Commandment I Give unto You«, Gates, udgivet af Jackman; »O, kom, du Konge, kom«, *Salmer og sange*, nr. 21, ikke udgivet arrangement af Murphy.

LØRDAG EFTERMIDDAG, 5. APRIL 2014, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: Ældste Ian S. Ardern.
Afslutningsbøn: Linda K. Burton.
Musik ved et fælles institutkor fra Orem i Utah; Ryan Eggett, dirigent, Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: »Lovpris vor store Gud«, *Salmer og sange*, nr. 27, arrangement af Manookin, udgivet af Jackmann; »Alle har boet i himlen«, *Liahona*, apr. 1999, s. L5, arrangement af Beebe, udgivet af Larice Music; »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13; »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4, arrangement af Duffin, udgivet af Duffin.

LØRDAG AFTEN, 5. APRIL 2014, PRÆSTEDØMMETS MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Ældste LeGrand R. Curtis jun.
Afslutningsbøn: Russell T. Osguthorpe
Musik ved et præstedømmekor fra Brigham Young University-Idaho; Randall Kempton og Kevin Brower, dirigenter; Andrew Unsworth, organist: »Saints, Behold How Great Jehovahs«, *Hymns*, nr. 28, ikke udgivet arrangement af Kempton; »Der er en stund, da ro og fred«, *Salmer og sange*, nr. 74, arrangement af Kasen, udgivet af Jackman; »O, glæd dig nu vor jord!«, *Salmer og sange*, nr. 28; »O, bliv hos mig«, *Salmer og sange*, nr. 97, ikke udgivet arrangement af Kempton.

SØNDAG FORMIDDAG, 6. APRIL 2014, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.

Indledningsbøn: Ældste L. Whitney Clayton.
Afslutningsbøn: Neill F. Marriott.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: »Kom, lad os prise Guds«, *Salmer og sange*, nr. 33; »On This Day of Joy and Gladness«, *Hymns*, nr. 64; »Lad os stævne frem«, *Salmer og sange*, nr. 162, ikke udgivet arrangement af Elliott; »Lær mig at leve i lyset«, *Salmer og sange*, nr. 198; »Barnets bøn«, *Børnenes sangbog*, s. 6, arrangement af Perry, udgivet af Jackman; »Led os, o du vor Jehova«, *Salmer og sange*, nr. 36, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

SØNDAG EFTERMIDDAG, 6. APRIL 2014, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Biskop Dean M. Davies.
Afslutningsbøn: Ældste Benjamín De Hoyos.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: »Det er så skønt, min Gud, min drot«, *Salmer og sange*, nr. 83, ikke udgivet arrangement af Murphy; »O, se hvilken kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 114, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Alle nationer Herren har kaldt«, *Salmer og sange*, nr. 176; »Come, Let Us Anew«, *Hymns*, nr. 217, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

LØRDAG AFTEN, 29. MARTS 2014, KVINDERNES MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Bonnie L. Oscarson.
Indledningsbøn: Emri Elizabeth Smith.
Afslutningsbøn: Ofa Kaufusi.
Musik ved et kombineret kor fra Primary, Unge Piger og Hjælpeforeningen fra stave i Salt Lake-dalen; Emily Wadley, dirigent, Bonnie Goodliffe, organist: »Alle nationer Herren har kaldt«, *Salmer og sange*, no. 176; »Daughters in His Kingdom«, ikke udgivet arrangement af Creamer, akkompagneret af orgel, fløjte, violin og cello; »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195, ikke udgivet arrangement af DeFord; medley, ikke udgivet arrangement af Mohlman: »Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152, og »Elsker hverandre«, *Salmer og sange*, nr. 199; »Lad os stævne frem«, *Salmer og sange*, nr. 162, ikke udgivet arrangement af Huff.

KONFERENCETALER ER TILGÆNGELIGE

Få adgang til generalkonferencetaler på internettet på mange sprog ved at besøge conference.lds.org og vælg et sprog. Talerne er også tilgængelige på app'en

Gospel Library. Generelt bliver lydoptagelser tilgængelige på distributionscentre inden for seks uger efter generalkonferencen.

BUDSKABER TIL HJEMME- OG BESØGSUNDERVISNING

Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos de medlemmer, I besøger, som budskaber ved hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Foto: Christina Smith.

Bagsiden: Foto: Leslie Nilsson.

FOTO VED KONFERENCEN

Billeder fra generalkonferencen i Salt Lake City blev taget af Welden C. Andersen, Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Lloyd Eldredge, Ashlee Larsen, John Luke, Leslie Nilsson, Christina Smith og Byron Warner; i Gilbert, Arizona, USA, af Jamie Dale Johnson; i Highlands Ranch, Colorado, USA, af Rebecca Morgenegg; i Mexico City, Mexico, af Israel Gutiérrez; i Norcross, Georgia, USA, af David Winters; i Palmyra, New York, USA, af Brent Walton; i Pleasant Grove, Utah, USA, af Jeremy Hall; i Raymond, Alberta, Canada, af Rhonda Steed; i Skt. Petersburg, Rusland, af Vladimir Egorov; i São Paulo, Brasilien, af Lauren Fochetto; i Sydney, Australien, af Colin Ligertwood; i Ulan Bator, Mongoliet, af Kylie Sneddon; i Wien, Østrig, af Frank Helmrich og i Washington, Utah, USA, af James Iloff Jeffery.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold,
Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Redaktion: Susan Barrett, Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye
Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Jennifer Grace Fallon, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk,
Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul
VanDenBerghe, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M.
Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Kevin C. Banks,
Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi,
Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagars Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.
E-mail: rstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betalings: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail
til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

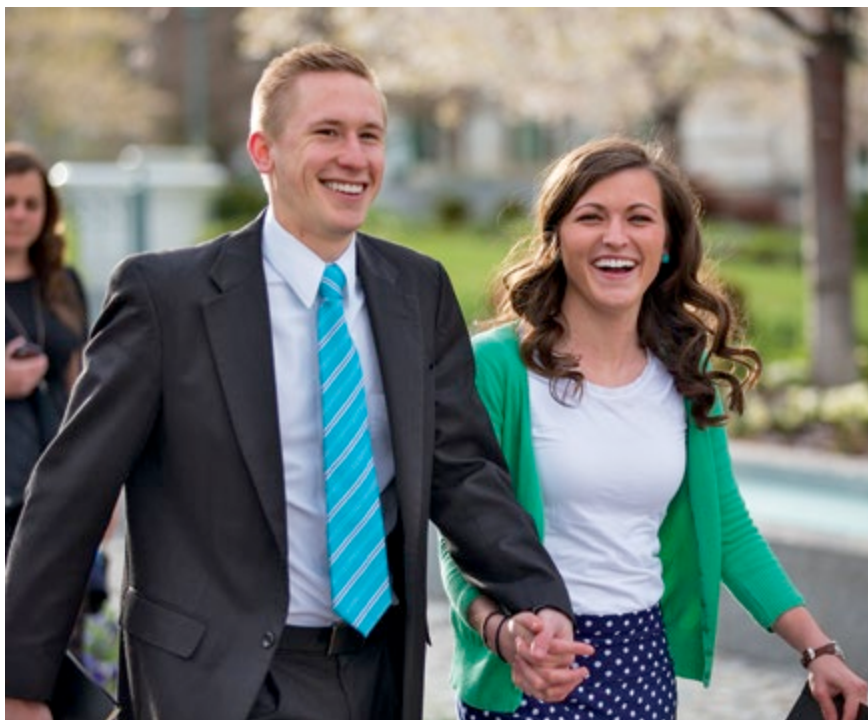
© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

May 2014 Vol. 163 No. 5. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address must be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

TALERE

Aidukaitis, Marcos A., 108
Amado, Carlos H., 12
Andersen, Neil L., 18
Ballard, M. Russell, 78
Bednar, David A., 87
Burton, Linda K., 122
Christofferson, D. Todd, 111
Cook, Quentin L., 44
Corbridge, Lawrence E., 103
Eyring, Henry B., 22, 62, 125
Hales, Robert D., 35
Hallstrom, Donald L., 53
Holland, Jeffrey R., 6
Monson, Thomas S., 4, 66,
91, 115
Nelson, Russell M., 29
Oaks, Dallin H., 49
Oscarson, Bonnie L., 119
Packer, Boyd K., 94
Perry, L. Tom, 100
Rasband, Ronald A., 9
Reeves, Linda S., 15
Ridd, Randall L., 56
Scott, Richard G., 32
Stevens, Jean A., 81
Stevenson, Gary E., 84
Teh, Michael John U., 106
Uchtdorf, Dieter F., 26, 58, 70
Walker, William R., 97
Wixom, Rosemary M., 116
Zivic, Claudio D., 39
Zwick, W. Craig, 41

EMNEINDEKS

Afhængighed, 15, 58
Bøn, 15, 56, 62, 81
Disciple, 6, 9, 18, 122
Død, 12, 111
Eksempel, 32, 62
Evig liv, 22
Familie, 44, 49
Forfølgelse, 6
Forsoning, 12, 15, 18, 87, 111
Forældrerolle, 94
Generalkonference, 4, 115
Genoprettelsen, 58
Gud Faderen, 81, 94
Handlefrihed, 35, 56, 100
Helligånden, 22, 94, 100
Håb, 22
Integritet, 29, 66
Jesu Kristus, 6, 9, 12, 18, 22,
29, 32, 35, 39, 58, 70, 87,
94, 103, 111
Joseph Smith, 22, 39, 66, 103
Kirkens navn, 78
Kommunikation, 41
Kvinder, 49, 119
Kærlighed, 6, 32, 41, 58, 91,
115, 119
Lydighed, 6, 18, 35, 84, 100
Medfølelse, 91
Medlemsmissionærer, 78
Missionering, 32, 78
Mod, 6, 18, 66
Modgang, 9, 18, 70, 81,
87, 106
Mormons Bog, 18
Myndighed, 49
Næstekærlighed, 91

Ofre, 97
Omvendelse, 39, 84
Ondskab, 29
Opstandelsen, 12, 111
Ordinancer, 94
Pagter, 22, 84, 87, 116, 122,
125
Pionerer, 70, 97
Pornografi, 15, 53, 58
Prioriteter, 58, 106
Profeter, 97, 103, 108
Præstedømmet, 49, 53, 62
Retfærdighed, 111
Retskaffenhed, 6
Sandhed, 29, 94, 103, 108
Selvdisciplin, 84
Selviskhed, 58
Skrifterne, 29, 56
Slægtshistorie, 44
Søsterfællesskab, 119, 125
Taknemlighed, 70
Teknologi, 44, 56, 108
Templer, 4, 44, 97, 116
Tilgivelse, 91
Tjeneste, 9, 32, 53, 58, 62,
119, 122
Tro, 29, 78, 81, 97, 100, 108
Venlighed, 91
Vidnesbyrd, 94
Visdom, 103, 108
Ydighed, 53
Ydmyghed, 106
Ægteskab, 18, 41, 49
Ærlighed, 62
Åbenbaring, 103, 108

Præsident Thomas S. Monson

Velkommen til konference

Vi er ... forenet i vores tro og i vores ønske om at lytte til og lære af de budskaber, der bliver præsenteret for os.

Mine elskede brødre og søstre. Det glæder mig meget at byde jer velkommen til denne verdensomspændende konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi er samlet som en stor familie, over 15 millioner, forenet i vores tro og i vores ønske om at lytte til og lære af de budskaber, der bliver præsenteret for os.

De sidste seks måneder er gået hurtigt, og Kirkens værk er gået uhindret fremad. Det var mit privilegium for lidt over en måned siden at indvie templet i Gilbert i Arizona, en storslået bygning. Aftenen før indvielsen blev der afholdt et kulturelt arrangement i den nærliggende Discovery Park. 12.000 unge opførte et program på 90 minutter. Dansene, sangene og musiknumrene var fremragende.

Dette område har været ramt af en usædvanlig tørke, og jeg tror, at mange bønner er blevet sendt op til himlen i de forudgående uger med ønsket om noget meget tiltrængt regn. Desværre kom den lige før arrangementet og vedblev under

hele programmet! På trods af at de unge blev gennemblødt af regnen og nedkølet af den kolde temperatur, så mærkede vi alle Herrens Ånd. Arrangementets tema: »Lev tro mod sandheden« – tænk engang over det: »Lev tro mod sandheden« – blev gengivet fortræffeligt af smilende og begejstrede unge mænd og unge piger. Trods kulden og regnen var det en inspirerende oplevelse fuld af tro, som disse unge altid vil huske og fortælle til deres børn og børnebørn i årene fremover.

Indvielsen af templet i Gilbert i Arizona fandt sted den følgende dag. Det blev Kirkens 142. fungerende tempel. I modsætning til aftenen før var dagen smuk og fyldt med solskin. Møderne var virkelig inspirerende. Jeg blev ledsaget af præsident Henry B. Eyring, ældste og søster Tad R. Callister, ældste og søster William R. Walker samt ældste og søster Kent F. Richards.

Templet i Fort Lauderdale i Florida bliver indviet til maj. Andre templer har en planlagt færdiggørelse og indvielse senere i år. I 2015 forventer

vi at færdiggøre og indvie nye templer mange steder i verden. Processen vil fortsætte. Når alle de tidligere bekendtgjorte templer bliver færdige, har vi 170 fungerende templer over hele verden.

Selv om vi for tiden koncentrerer

vores indsats om at færdiggøre de tidligere bekendtgjorte templer og ikke vil bekendtgøre nye templer i den nærmeste fremtid, så fortsætter vi processen med at fastslå behov og finde steder til templer, der venter forude. De bliver så bekendtgjort ved

fremtidige generalkonferencer. Vi er et tempelbyggende og et tempelbesøgende folk.

Nuvel, brødre og søstre, vi venter ivrigt på at lytte til de taler, der bliver holdt for os i dag og i morgen. De, der skal tale til os, har søgt himlens hjælp

og vejledning, mens de har forberedt deres budskab.

Må vi – allesammen, her og andre steder – være fyldt med Herrens Ånd og blive opløftet og inspireret, når vi lytter og lærer. I vor Frelasers, Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Prisen for og velsignelserne ved at følge Kristus

Vær stærke. Efterlev trofast evangeliet, selv når andre omkring jer slet ikke gør det.

Præsident Monson, vi elsker dig. Du har givet dit hjerte og helbred i hver eneste kaldelse, Herren har betroet dig, særligt i det hellige embede, du nu bærer. Hele Kirken takker dig for din standhaftige tjeneste og din usvigelige pligttruskab.

Jeg beundrer og opmuntrer alle, som må forblive urokkelige i disse sidste dage. Jeg vil gerne sige og især til de unge i Kirken, at hvis I ikke allerede har oplevet det, så bliver der en dag kaldt på jer til at forsvare jeres tro eller måske udholde personlige angreb, blot fordi I er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Sådanne situationer og øjeblikke kræver både mod og høflighed.

En søstermissionær skrev fx for nylig til mig: »Min kammerat og jeg så en mand sidde på en bænk i byen, hvor han spiste sin frokost. Da vi nærmede os, kiggede han op og så vore navneskilte. Med et forfærdet udtryk i øjnene sprang han op og hævede hånden for at slå mig. Jeg nåede lige at dukke mig, hvilket bare fik ham til at spytte sin mad ud over mig samtidig

med, at han svor og forbandede os på det groveste. Vi gik væk uden at sige noget. Jeg prøvede at tørre maden af mit ansigt, men samtidig blev jeg ramt af en klump mast kartoffel, som ramte mig i nakken. Nogle gange er det svært at være missionær, for jeg havde bare lyst til at gå tilbage og gribe fat i den lille mand og skrike: »HVAD BILDER DU DIG IND! Men det gjorde jeg ikke.«

Til denne hengivne missionær vil jeg gerne sige, at du på din egen ydmyge måde er trådt ind i en kreds af yderst fremragende kvinder og mænd, der, som profeten Jakob i Mormons Bog sagde, »[har] hans død for øje, og påtage[r] sig hans kors og bære[r] verdens skam.«¹

Om Kristus selv skrev Jakobs bror Nefi: »Og på grund af ugudelighed vil verden regne ham for noget, der er uden værdi, derfor pisker de ham, og han tåler det; og de slår ham, og han tåler det. Ja, de spytter på ham, og han tåler det på grund af sin kærlige godhed og sin langmodighed med menneskenes børn.«²

I lighed med Frelserens egen oplevelse har der været en lang historik med afvisninger og en smertelig høj pris, som profeter, apostle, missionærer og medlemmer i alle generationer har måttet betale for at ære Guds kald om at vise menneskeheden »en langt bedre vej.«³

Forfatteren af Hebræerbrevet siger: »Men hvorfor sige mere [om dem]?

[De], som ... stoppede løvers gab, slukkede voldsom ild, undgik truende sværd ... blev stærke i krig og slog fjendtlige hære på flugt.

[De] fik deres døde igen ved opstandelse; andre blev pint til døde ...

Andre igen måtte udstå spot og piskeslag, ja, lænker og fængsel.

De blev stenet, gennemsavet, døde for sværdet ... gik omkring i fåreskind og gedehuder og led nød og trængsler og blev mishandlet;

de var for gode til denne verden og måtte flakke om i ørkener, på bjerge, i huler og i jordens kløfter.«⁴

Himlens engle græd helt sikkert, da de optegnede denne pris for at følge Kristus i en verden, der ofte er fjendtligt indstillet over for Guds bud. Frelseren selv sad på Oliebjerget og græd over alle dem, der i århundreder var blevet afvist og slået ihjel i hans tjeneste. Og nu skulle han selv forkastes og slås ihjel.

»Jerusalem, Jerusalem!« græd Jesus, »du, som slår profeterne ihjel og stener dem, der er sendt til dig. Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne, men I ville ikke.

Se, jeres hus bliver overladt til jer selv, øde og tomt.«⁵

Deri ligger et budskab til enhver ung mand og kvinde i denne kirke. I spekulerer måske over, om det er værd at indtage et moralsk standpunkt i gymnasiet eller tage på mission blot for at blive hånet for en tro, man har

kær eller stå på mål for en masse modstand i et samfund, som sommetider latterliggør et liv i religiøs hengivenhed. Ja, det er prisen værd. Fordi alternativet er, at vore huse overlades »øde« til os – ulykkelige mennesker, ulykkelige familier, ødelagte nabolag og ødelagte nationer.

Det viser det åg, der hviler på dem, der skal bære det messianske budskab. Udover at undervise, opfordre og opmuntre folk (som er den behagelige del af at være discipel) bliver de selv samme budbringere fra tid til anden kaldet til at bekymre sig, advare og sommetider bare græde (det er den smertelige del). De ved alt for godt, at vejen til det forjættede land, »der flyder med mælk og honning,«⁶ nødvendigvis slynger sig forbi Oliebjerget med »må« og »må ikke.«⁷

Desværre er budbringerne af de guddommelige bud ofte ikke mere populære i dag, end de var tidligere, det kan to søstermissionærer, der blev spyttet på, og som fik mad kastet efter sig, bevidne. *Had* er et grimt ord.

Alligevel er der dem i dag, der som den korruperede Akab kan sige: »Jeg hader ham [profeten Mika], for han profeterer mig ikke noget godt, men altid noget ondt.«⁸ Den slags had mod profeternes ærlighed kostede Abinadi livet. For han sagde til kong Noa: »Fordi jeg har sagt jer sandheden, er I vrede på mig ... fordi jeg har talt Guds ord, har I bedømt mig til at være gal.«⁹ De kunne også have brugt ordet provinsiel, patriarkalsk, intolerant, uvenlig, snæversynet, gammeldags og umoderne.

For det er, som Herren selv beklagende sagde til profeten Esajas:

»[Disse] børn, der ikke vil høre Herrens belæring.

De siger til seerne: I må ikke se noget, og til profeterne: I må ikke se syner om sandheden! Tal ord, der forfører os, se syner, der bedrager os!

Vig bort fra vejen, bøj af fra stien, skaf os af med Israels Hellige!«¹⁰

Trist nok, mine unge venner, er det kendetegnende for vor tid, at hvis folk overhovedet ønsker sig en gud,

så vil de have nogle guder, som ikke kræver en masse, de vil have »komfortable guder,« som nogle har kaldt det. Guder, som ikke rykker for meget ved vores verdensbillede, guder, som klapper os på hovedet, får os til at le og siger, at vi skal løbe ud og lege.¹¹

Tal om, at mennesket skaber guder i deres eget billede! Nogle gange – og det er måske det mest ironiske – nævner disse mennesker Jesus som eksempel på sådan en »komfortabel« Gud. Kan det nu passe? Han, som ikke alene sagde, at vi ikke skulle bryde budene, vi skulle ikke engang *tænke* på at bryde dem. For hvis vi tænker på at bryde dem, har vi allerede brudt dem i vores hjerte. Lyder det som en »komfortabel« lære, behager den øret og er den populær ved landsbyens gadekær?

Og hvad med dem, der bare gerne vil se på synd eller røre den på afstand? Jesus sagde ganske slående: »Hvis dit højre øje bringer dig til fald, så riv det ud ... Og hvis din højre hånd bringer dig til fald, så hug den

af.«¹² »Jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd.«¹³ Han advarede også dem, der troede, at han blot kom med harmløse flokler. Det er ikke overraskende, at de lokale gang på gang »bad ... ham om at forlade deres egn«¹⁴ – når han havde forkyndt der. Det undrer heller ikke, at hans kraft til at udføre mirakel på mirakel blev tilskrevet Djævelen og ikke Gud.¹⁵ Det er indlysende, at spørgsmålet: »Hvad ville Jesus gøre?« ikke altid frembringer et populært svar.

På højdepunktet af sin jordiske tjenestegerning sagde Jesus: »I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer.«¹⁶ For at sikre sig, at de havde forstået, hvilken slags

kærlighed han mente, sagde han: »Elsker I mig, så hold mine bud«¹⁷ og »den, der bryder blot ét af de mindste bud og lærer mennesker at gøre det samme, skal kaldes den mindste i Himmeriget.«¹⁸ Kristuslignende kærlighed er det, der er mest brug for på denne planet, delvist fordi det altid har været meningen, at retskaffenhed skulle ledsage den. Så hvis kærlighed skal være vores løsen, hvilket den nødvendigvis *må* være, så må vi, som det blev udtrykt af ham, som personificerede kærligheden, forsvare synden og enhver antydning af fortale for den for andre. Jesus forstod helt klart det, som mange i vores moderne kultur tilsyneladende har glemt. Der

er en afgørende forskel på befalingen om at tilgive synd (som han havde en uendelig evne til at gøre) og at lade synden gå upåttalt hen (hvilket han aldrig gjorde).

Venner, især jer mine unge venner, fat mod. Ren kristuslignende kærlighed, som kommer gennem sand retfærdighed, kan ændre verden. Jeg vidner om, at Jesu Kristi sande og levende evangelium er på jorden, og I er medlemmer af hans sande og levende kirke, som prøver at fortælle andre om det. Jeg bærer vidnesbyrd om det evangelium og den kirke, med særlig vægt på de gengivne præstedømmenøgler, som åbner for kraften og virkningen af frelsende ordinancer.

Jeg er mere sikker på, at de nøgler er blevet gengivet, og at de ordnancer igen er tilgængelige i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, end jeg er på, at jeg står foran jer på denne talerstol, og at I sidder her ved denne konference.

Vær stærke. Efterlev trofast evangeliet, selv når andre omkring jer slet ikke gør det. Forsvar jeres tro med høflighed og medfølelse, men forsvar den. En lang historik med inspirerede røster, deriblandt dem, som I kommer til at høre ved denne konference og den røst, I lige har hørt fra selveste præsident Thomas S. Monson, viser jer den kristne discipels vej. Den er lige og snæver og på nogle punkter uden plads til de store udsving, men det kan blive en spændende og vellykket rejse, hvis »I trænge[r] jer frem med standhaftighed i Kristus og ha[r] et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker.«¹⁹ Ved modigt at følge en sådan kurs vil I smede urokkelig tro, finde ly mod uvej og hvirvelvindens pile og mærke vor Forlørsers klippefaste styrke. Og hvis I som hengivne disciple bygger derpå, *kan I ikke* falde.²⁰ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jakob 1:8.
2. 1 Ne 19:9.
3. 1 Kor 12:31; Eter 12:11.
4. Hebr 11:32–38.
5. Matt 23:37–38.
6. 2 Mos 3:8.
7. Se 2 Mos 20:3–17.
8. 2 Krøn 18:7.
9. Mosi 13:4.
10. Es 30:9–11.
11. Se Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today*, 1978, s. 15–16.
12. Se Matt 5:29–30.
13. Matt 10:34.
14. Mark 5:17.
15. Se Matt 9:34.
16. Joh 15:12.
17. Joh 14:15.
18. Eter 5:19; fremhævelse tilføjet.
19. 2 Ne 31:20.
20. Se Hel 5:12.

Ældste Ronald A. Rasband
De Halvfjerds' Præsidium

Disciplens glædelige byrde

Det er et privilegium at opretholde vore ledere. Det ledsages af et personligt ansvar om at dele deres byrde og være Herrens disciple.

Den 20. maj sidste år pløjede en kæmpe tornado igennem Oklahoma Citys forstæder, der ligger i den centrale del af USA, og skabte et spor, der var over 1,6 km bredt og 27 km langt. Denne storm, dette voldsomme angreb fra ødelæggende tornadoer, forandrede både landskabet og menneskene på dens vej.

Blot en uge efter den voldsomme storm blev jeg bedt om at besøge området, hvor hjem og ejendele lå spredt ud over de flade, ødelagte nabolag.

Før jeg tog af sted, talte jeg med vor elskede profet, præsident Thomas S. Monson, der glæder sig over sådanne ærinder for Herren. Med respekt ikke blot for hans embede, men også for hans godhed spurgte jeg: »Hvad ønsker du, at jeg gør? Hvad ønsker du, at jeg siger?«

Han tog kærligt min hånd, som han ville have gjort med alle ofrene og dem, som hjælper, havde han selv været der, og sagde:

»Fortæl dem først, at jeg elsker dem.

Fortæl dem dernæst, at jeg beder for dem.

For det tredje, så vær sød at takke alle dem, der hjælper.«

Som medlem af De Halvfjerds' Præsidium kunne jeg mærke vægten på mine skuldre, som beskrevet med Herrens ord til Moses:

»Saml halvfjerds mænd af Israels ældste, om hvem du ved, at de er ældste og skrivere i folket ...

Jeg vil stige ned og tale med dig dér, og noget af den ånd, som hviler på dig [Moses], vil jeg tage fra dig og lægge på dem; så skal de hjælpe dig med at bære det besvær, folket er, så du ikke er alene om at bære det.«¹

Disse ord stammer fra fordums tid, men Herrens veje har ikke ændret sig.

På nuværende tidspunkt har Herren kaldet 317 halvfjerdsere i Kirken, der tjener i 8 kvorummer, som hjælper De Tolv Apostle med at bære den byrde, der ligger på Det Første Præsidentskab. Det er med stor glæde, at jeg føler det ansvar helt ind i sjælen, ligesom mine brødre gør det. Vi er dog ikke de eneste, der hjælper til i dette vidunderlige værk. Som medlemmer af denne verdensomspændende kirke har vi alle den vidunderlige mulighed for at velsigne andre.

Jeg lærte af vores kære profet, hvad de stormramte mennesker havde brug for – kærlighed, bønner og påskønnelse gennem hjælpende hænder.

Denne eftermiddag vil vi alle hæve vores højre hånd og opretholde Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er ikke blot en formalitet, ej heller er det forbeholdt dem, der er kaldet som generalautoriteter. Det er et privilegium at opretholde vore ledere. Det ledsages af et personligt ansvar om at dele deres byrde og være Herren Jesu Kristi disciple.

Præsident Monson har sagt:

»Vi er omgivet af andre, der har brug for vores opmærksomhed, vores opmuntring, vores støtte, vores trøst og vores venlighed – hvad enten de er familie, venner, bekendte eller fremmede. Vi er Herrens hænder her på jorden med mandat til at tjene og til at opløfte hans børn. Han har brug for enhver af os ...

»Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig. (Matt 25:40).²

Vil vi svare med kærlighed, når vi får mulighed for at aflægge et besøg,

foretage et opkald, skrive en hilsen eller bruge en dag på at imødekomme en andens behov? Eller vil vi være som denne unge mand, der bevidnede at have fulgt alle Guds befalinger:

»Det har jeg holdt alt sammen. Hvad mangler jeg så?»

Jesus sagde til ham: »Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlene. Og kom så og følg mig!«³

Den unge mand blev kaldet til en større tjenestegering ved Herrens side for at tage del i arbejdet for Guds rige på jorden. Dog gik han bort, »for han var meget velhavende.«⁴

Hvad med vores jordiske ejendele? Vi har set, hvad en tornado kan gøre med dem på få minutter. Det er vigtigt for os alle at stræbe efter at få åndelige skatte i himlen – at bruge vores tid, talenter og handlefrihed til at tjene Gud.

Jesus Kristus kommer fortsat med invitationen: »Kom så og følg mig!«⁵ På uselvisk vis drog han sammen med sine tilhængere rundt i sit hjemland. Han går fortsat med os, står ved os og leder os. Når vi følger Frelserens

fuldkomne eksempel, anerkender og ærer vi ham, som bar alle vore byrder gennem sin hellige og frelsende forsoning, der er den ultimative tjenestegering. Det, han beder enhver af os om, er at være i stand og villig til at påtage os disciplens glædelige »byrde«.

Mens jeg var i Oklahoma, fik jeg mulighed for at mødes med nogle få familier, der var blevet berørt af de mægtige hvirvelvinde. Da jeg besøgte familien Sorrels, blev jeg især rørt over deres datter Toris oplevelse, der på det tidspunkt gik i femte klasse på Plaza Towers Elementary School. Hun og hendes mor er sammen med os i dag.

Tori og nogle få venner krøb sammen ude på toilettet og søgte ly, mens tornadoen buldrede gennem skolen. Lyt her til Toris egne ord om det, der skete den dag:

»Jeg hørte noget, der ramte taget. Jeg troede bare, at det var hagl. Lyden blev højere og højere. Jeg bad en bøn til vor himmelske Fader om at beskytte os alle sammen og våge over os. Pludselig hørte vi en høj sugende lyd, og så forsvandt taget lige over hovedet på os. Det blæste meget, og mange murbrokker fløj rundt og ramte

hver eneste del af min krop. Det var mørkt udenfor, og det så ud, som om at himlen var sort, men det var ikke himlen – det var det indvendige af tornadoen. Jeg lukkede mine øjne og håbede og bad til, at det snart ville være overstået.

Pludselig blev det helt stille.

Da jeg åbnede mine øjne, så jeg et stopskilt lige foran mig! Det rørte næsten min næse.⁶

Tori, hendes mor, tre af hendes søskende og mange andre venner, der også befandt sig på skolen sammen med hende, overlevede mirakuløst tornadoen. Det gjorde syv skolekammerater desværre ikke.

Den weekend gav præstedømmebrødrene mange velsignelser til medlemmer, der havde lidt under stormen. Jeg var ydmyg over at kunne give Tori en velsignelse. Da jeg lagde mine hænder på hendes hoved, kom et yndlingsskriftsted til mig: »Jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«⁷

Jeg bad Tori huske denne dag, hvor en Herrens tjener havde lagt sine hænder på hendes hoved og havde fortalt, at hun var blevet beskyttet af engle under stormen.

At række ud til en anden, i alle slags forhold, er et evigt mål af kærlighed. Det er den tjenestegerning, jeg var vidne til den uge.

Vi får ofte mulighed for at hjælpe andre i deres nødens stund. Som medlemmer af Kirken har vi hver især det hellige ansvar at »bære hinandens byrder, så de bliver lette«,⁸ at »sørge med dem, der sørger«,⁹ at »opløft[e] de nedhængende hænder, og styrk[e] de matte knæ«. ¹⁰

Brødre og søstre, hvor er Herren taknemlig for hver enkelt af jer og for

de utallige timer og tjenestegerninger, små og store, som I så gavmildt og nådigt giver hver dag.

Kong Benjamin har i Mormons Bog lært os: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i Guds tjeneste.«¹¹

At fokusere på at tjene vore søskende kan vejlede os i at træffe guddommelige beslutninger i dagligdagen og forberede os på at værdsætte og elske det, som Herren elsker. Når vi gør dette, vidner vi med vores liv om, at vi er hans disciple. Når vi er engagerede i hans værk, føler vi hans Ånd hos os. Vi vokser i vidnesbyrd, tro, tillid og i kærlighed.

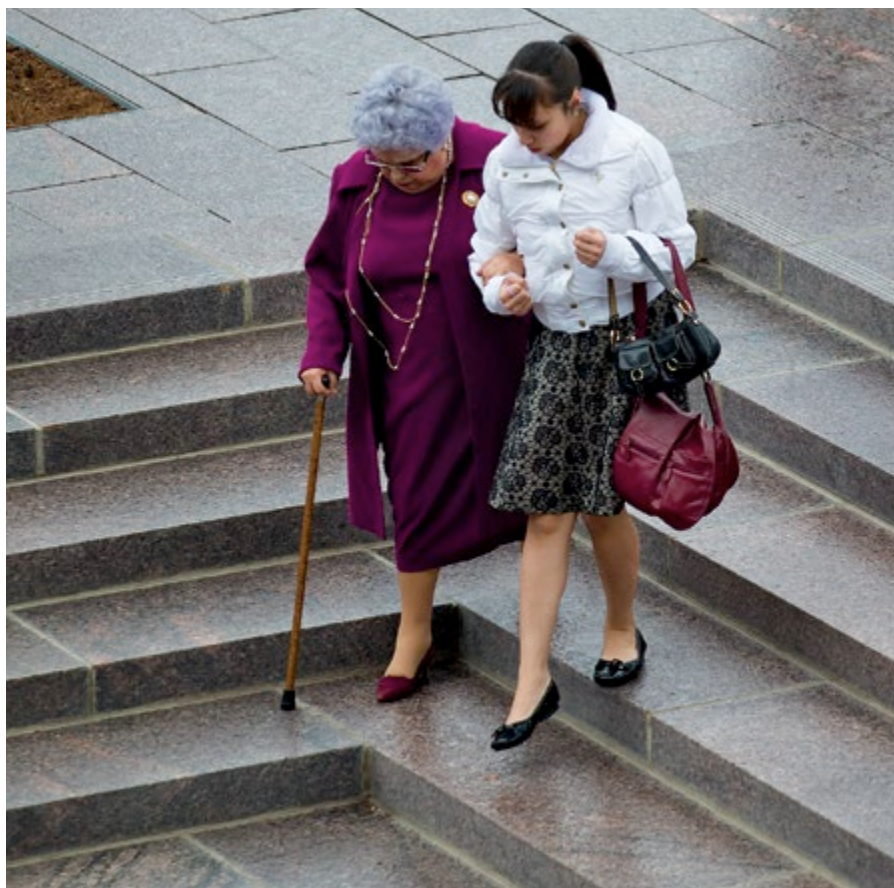
Jeg ved, at min Forløser Jesus Kristus lever, at han taler til og

gennem sin profet i vor tid, nemlig vor kære præsident Thomas S. Monson.

Det er min bøn, at vi alle må finde den glæde, der kommer af den hellige tjeneste at bære hinandens byrder, selv de små og enkle byrder. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 4 Mos 11:16–17.
2. Se Thomas S. Monson, »Hvad har jeg gjort for en anden i dag?«, *Liahona*, nov. 2009, s. 86, 87.
3. Matt 19:20–21.
4. Matt 19:22.
5. Matt 19:21.
6. Victoria (Tori) Sorrels' oplevelse, som berettet den 16. jan. 2014.
7. L&P 84:88.
8. Mosi 18:8.
9. Mosi 18:9.
10. L&P 81:5.
11. Mosi 2:17.

Ældste Carlos H. Amado
De Halvfjerds

Kristus, vor Forløser

[Forløserens] offer velsignede alle, fra Adam, det første menneske, til det sidste af alle mennesker.

Jesus Kristus, Guds Søn, blev født og døde under usædvanlige omstændigheder. Han levede og voksede op under ydmyge forhold, uden materielle ting. Han sagde om sig selv: »Ræve har huler, og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved« (Luk 9:58).

Han modtog aldrig hæder, gunstbevisninger, anerkendelse, ej heller særlig behandling fra jordens ledere eller fra sin tids religiøse ledere. Han sad heller ikke til højborde i synagogerne.

Hans forkyndelse var enkel, og selvom store skarer fulgte ham, bestod hans tjenestegering altid af at velsigne folket en efter en. Han udførte utallige mirakler blandt dem, som tog imod ham, som den, der var sendt fra Gud.

Han gav sine apostle myndighed og magt til at udføre mirakler og »store gerninger« (Joh 14:12) end dem, som han udførte, men han gav dem aldrig det privilegium at tilgive synder. Hans fjender blev harmfulde, da de hørte ham sige: »Gå, og synd fra nu af ikke mere« (Joh 8:11) eller »Dine synder er [dig] tilgivet« (Luk 7:48). Den ret tilhørte kun ham, fordi han er Guds Søn, og fordi han ville betale for disse synder med sin forsoning.

Hans magt over døden

Hans magt over døden var endnu en guddommelig egenskab. Synagogeforstanderen Jairus bønfuldt »ham om at gå med hjem, for hans eneste datter lå for døden; hun var omkring tolv år« (Luk 8:41–42). Mesteren hørte hans bøn, og mens de var på vej, kommer en tjener Jairus i møde og siger til ham: »Din datter er død. Gør ikke Mesteren mere ulejlighed« (Luk 8:49). Da Jesus kom hen til huset, sagde han, at alle skulle gå udenfor, og med det samme tog han hendes hånd og sagde til hende: »Rejs dig op!« (Luk 8:54).

Ved en anden lejlighed, mens han var på vej til byen Nain, mødte han et begravelsesoptog, hvor en enke græd, fordi hendes eneste søn var død. Fuldt af barmhjertighed rørte han ved båret og sagde: »Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op« (Luk 7:14). Da folket så miraklet, udbrød de: »En stor profet er fremstået iblandt os, og Gud har besøgt sit folk« (Luk 7:16). Miraklet var endnu mere bemærkelsesværdigt, fordi de allerede havde erklæret den unge mand for død og var på vej hen for at begrave ham. Med to unge mennesker, der var blevet bragt til live igen, forbløffede hans myndighed og magt over døden de troende og fyldte modstanderne med frygt.

Den tredje lejlighed var den mest imponerende. Martha, Maria og Lazarus var søskende, som Kristus ofte besøgte. Da folket fortalte ham om Lazarus' død, blev han der to dage, før han tog af sted for at tage hen til familien. Da han trøstede Martha efter broderens død, vidnede han klart for hende: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør« (Joh 11:25).

Da Frelseren bad de sørgende om at fjerne stenen fra graven, hviskede Martha forsigtigt til ham: »Herre, han stinker allerede; han ligger der jo på fjerde dag« (Joh 11:39).

Så mindede Jesus hende kærligt om: »Har jeg ikke sagt dig, at hvis du tror, skal du se Guds herlighed?« (Joh 11:40). Og da han havde sagt det, råbte han med høj røst:

»Lazarus, kom herud!

Og den døde kom ud« (Joh 11:43–44).

Efter Lazarus' fire dage i graven stod Guds Søns fjender med uigen- drivelige beviser, som de ikke kunne ignorere, nedtone eller fordreje, og irrationelt og ondskabsfuldt besluttede de »fra den dag af ... at slå ham ihjel« (Joh 11:53).

Den nye befaling

Senere hen i Jerusalem fejrede den levende Kristus påskemåltidet sammen med sine apostle, indførte nadveren og gav dem befaling om at elske hinanden gennem oprigtig tjeneste.

Hans lidelser i Getsemane

Efter dette viste han på den mest storslåede måde sin kærlighed for menneskeheden og den fulde udøvelse af sin vilje ved modigt og beslutsomt at stå overfor sin mest krævende prøvelse. I Getsemane have, helt alene, led han den mest intense smerte og blødte fra hver en pore.

Han underkastede sig fuldstændigt sin Fader og sonede for vore synder og påtog sig også vore sygdomme og lidelser for at vide, hvordan han kunne hjælpe os (se Alma 7:11–13).

Vi er i gæld til ham og vor himmelske Fader, fordi hans offer velsignede alle, fra Adam, det første menneske, til det sidste af alle mennesker.

Freiserens fordømmelse og korsfæstelse

Da hans lidelser i Getsemane var ovre, overgav han sig frivilligt til sine fjender. Han blev forrådt af en af sine

egne, hurtigt dømt, både uretfærdigt og ulovligt, i en retssag, der både var manipuleret og ufuldstændig. Samme aften blev han anklaget for blasfemi og dømt til døden. I deres had og hævnthørst – fordi han vidnede for dem, at han var Guds Søn – konspirede hans fjender for at få Pilatus til at dømme ham. Af den grund ændrede de anklagen fra blasfemi til tilskyndelse til oprør, så han ville blive slået ihjel ved korsfæstelse.

Hans dom foran romerne var endnu værre: Deres latterliggørelse

og hån angående hans åndelige rige, den ydmygende kroning med torne-kronen, hans smertefulde pisk og den forlængede lidelse af hans offentlige korsfæstelse var alt sammen en tydelig advarsel til alle, der ville vove at erklære, at de var hans discipel.

Verdens Forløser udviste under alle sine lidelser en enestående selvkontrol. Han tænkte altid på at velsigne andre; kærligt og omsorgsfuldt bønfuldt han Johannes om at tage sig af sin mor Maria. Han bad sin Fader i himlen om at tilgive bødlerne, der

korsfæstede ham. Da hans værk på jorden var opfyldt, overgav han sin ånd til Gud og tog sit sidste åndedrag. Kristi fysiske legeme blev bragt til graven og forblev der i tre dage, uforstyrret.

Forløserens arbejde blandt de døde

Mens Frelserens disciple var sorgfulde, mismodige og usikre, udstrakte han i en anden fase af Herrens storslåede plan sin tjenestegerning på en ny måde. I den korte periode på tre dage arbejdede han utrætteligt for at organisere det store arbejde med frelse blandt de døde. Disse

dage blev nogle af de mest håbefulde dage for hele Guds familie. Under det besøg organiserede han sine trofaste tilhængere, så de kunne viderebringe forløsningens glædelige budskab til dem, som i livet ikke lærte den vidunderlige plan at kende, eller som havde afvist den. Nu ville de få mulighed for at blive sluppet fri af deres fangenskab og blive forløst af Gud, der er Gud for både de levende og døde (se L&P 138:19, 30–31).

Opstandelsens førstegrøde

Da hans arbejde var afsluttet i ånde verdenen, vendte han tilbage til

jorden – for at forene sin ånd med sit legeme for evigt. Selvom han fuldstændigt havde vist sin magt over døden, viser beretningerne i skriften om dem, han bragte tilbage til livet før sin opstandelse, at de kun kom tilbage til et liv, der mirakuløst var blevet forlænget; de ville stadig dø på et tidspunkt.

Kristus var den første, der opstod, og som aldrig vil dø igen, og som for evigt vil have et fuldkomment, evigt legeme. I hans opstandne tilstand viste han sig for Maria, der tilbad ham, lige så snart hun genkendte ham. Vor Forløser advarede hende med stor ømhed om sin nye og herliggjorte tilstand: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen« (Joh 20:17) – hvilket yderligere beviser, at hans tjenestegerning i ånde verdenen var virkelig og fuldendt. Senere sagde han som bekræftelse af realiteten af sin opstandelse: »Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud« (Joh 20:17). Efter han havde været hos sin Fader, vendte han tilbage og viste sig for sine apostle. »[Han] viste ... dem sine hænder og sin side. Disciplene blev glade, da de så Herren« (Joh 20:20).

Forløseren vil vende tilbage

Jeg vidner om, at Kristus vil vende tilbage på en måde, der er meget forskellig fra sit første komme. Han vil komme i magt og herlighed med alle de retfærdige og trofaste hellige. Han vil komme som Kongers Konge og Herrers Herre, som Freds Fyrste, den lovede Messias, Frelseren og Forløseren, for at dømme de levende og de døde. Jeg elsker ham og tjener ham af hele mit hjerte, og jeg beder om, at vi må tjene med glæde og hengivenhed, at vi må forblive trofaste mod ham indtil enden. I hans navn, ja, Jesu Kristi navn. Amen. ■

Linda S. Reeves

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Beskyttelse mod pornografi – et kristuscentreret hjem

Det bedste filter i verden ... er det personlige, indre filter, der stammer fra et dybt og varigt vidnesbyrd.

Kære brødre og søstre, i dag er jeg så velsignet at have mine 13 ældste børnebørn i forsamlingen. Det har fået mig til at spørge: »Hvad ønsker jeg, at mine børnebørn skal vide?« Denne formiddag vil jeg gerne tale ligeud til min og jeres familie.

Vi er som ledere stadig mere bekymrede over den ødelæggelse, som pornografi forårsager hos vore kirkemedlemmer og deres familie. Satan angriber med hidtil uset raseri.

En grund til, at vi er her på jorden, er at lære at styre vores jordiske legemes længsler og følelser. Disse gud-givne følelser bidrager til at give os et ønske om at blive gift og få børn. Det intime ægteskabsforhold mellem en mand og en kvinde, der bringer børn ned til jorden, har også til hensigt at være en smuk, kærlig oplevelse, der knytter to hengivne hjerter sammen, forener både ånd og legeme og bibringer en fylde af glæde og lykke, mens vi lærer at sætte den anden først. Præsident Spencer W. Kimball har sagt, at i ægteskabet bliver

»ægtefællen ... fremtrædende i livet for manden eller hustruen, og ... [ingen] anden interesse eller person eller ting må nogen sinde få forret over ægtefællen ...

Ægteskab forudsætter fuldstændig loyalitet og fuldstændig troskab.¹

For mange år siden blev et af vore børn synligt ulykkelig. Jeg gik ind på hendes værelse, hvor hun lettede sit hjerte og forklarede mig, at hun havde været i en vens hjem og havde ved et uheld set nogle skræmmende og foruroligende billeder og handlinger på fjernsynet mellem en mand og en kvinde uden tøj på. Hun begyndte at hulke og forklarede, hvor forfærdeligt hun havde det med det, hun havde set, og ønskede, at hun kunne få det ud af sit sind. Jeg var så taknemlig for, at hun betroede sig til mig og gav mig en chance for at dulme hendes uskyldige og smertende hjerte og hjælpe hende til at vide, hvordan hun kunne få lindring ved vor Frelsers forsoning. Jeg mindes de hellige følelser, jeg havde, da vi

sammen knælede som mor og datter og bønfuldt om hjælp fra vor himmelske Fader.

Mange børn, unge og voksne udsættes uskyldigt for pornografi, men et stigende antal både mænd og kvinder vælger at se på det og tiltrækkes gentagne gange af det, indtil de bliver afhængige. Disse personer ønsker af hele deres hjerte at slippe ud af denne fælde, men kan ofte ikke gøre det alene. Hvor er vi taknemlige, når disse vore nærmeste vælger at betro sig til os som forældre eller til en kirkeleder. Vi ville gøre klogt i ikke at reagere med chok, vrede eller afvisning, som kan forårsage, at de tier igen.

Vi må som forældre og ledere løbende tale med vore børn og unge og lytte med kærlighed og forståelse. De må kende farerne ved pornografi, og hvordan den overtager styringen, forårsager tab af Ånden, forvrængede følelser, bedrageri, skadede forhold, tab af selvkontrol og et næsten altopslugende forbrug af tid, tanker og energi.

Pornografi er mere nederdrægtigt, ondere og mere udpenslende end nogensinde. Når vi taler med vore børn, kan vi sammen skabe en familieplan med standarder og grænser, være proaktive og beskytte vores hjem med filtre på elektroniske apparater. Forældre, ved vi, at mobile apparater med adgang til internettet, ikke computere, er de største syndere?²

Unge og voksne, hvis I fanges i Satans pornografifælde, husk da hvor barmhjertig vor elskede Frelser er. Forstår I, hvor højt Herren elsker og værdsætter jer, selv nu? Vor Frelser har kraften til at rense og helbrede jer. Han kan fjerne den smerte og sorg, I føler, og gøre jer rene igen i kraft af sin forsoning.

Vi er som ledere også dybt bekymrede for ægtefæller og familier til dem,

Raymond i Alberta i Canada

der lider af afhængighed af pornografi. Ældste Richard G. Scott har indtrængende sagt: »Hvis I selv er fri for alvorlig synd, så lid ikke unødigt under konsekvenserne af andres synd ... I kan have medfølelse ... Men I skal dog ikke påtage jer at føle et ansvar for disse handlinger.«³ Vid, at I ikke er alene. Der er hjælp at hente. Der findes afvænningsmøder for ægtefæller, herunder telefonmøder, hvor en ægtefælle kan ringe til et møde og deltage hjemmefra.

Søskende, hvordan beskytter vi vore børn og unge? Filtre er nyttige værktøjer, men det bedste filter i verden og det eneste, der i sidste ende virker, er det personlige, indre filter, der stammer fra et dybt og varigt vidnesbyrd om vor himmelske Faders kærlighed og vor Frelsers sonoffer for hver eneste af os.

Hvordan leder vi vore børn til en dyb omvendelse og til at benytte vor Frelsers forsoning? Jeg elsker profeten Nefis erklæring om det, hans folk gjorde for at styrke de unge på hans tid: »Vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi

profeterer om Kristus ... for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder.«⁴

Hvordan kan vi gøre det i vores hjem? Nogle af jer har hørt mig fortælle, hvor overvældede min mand Mel og jeg følte os ved at være forældre til fire små børn. Da vi stod over for udfordringerne som forældre og skulle holde trit med livets krav, havde vi desperat brug for hjælp.

Vi bad og bønfuldt om at få at vide, hvad vi skulle gøre. Det svar, der kom, var meget tydeligt: »Det er i orden, at huset roder, børnene stadig har pyjamas på, og at nogle pligter ikke er udført. Det eneste, der virkelig skal gøres i hjemmet, er dagligt skriftstudium og bøn og ugentlig familieaften.«

Vi prøvede at gøre alt dette, men det blev ikke altid prioriteret, og midt i al kaosset blev det sommetider forsømt. Vi ændrede vores fokus og forsøgte ikke at bekymre os om det mindre væsentlige. Vores fokus blev at tale om, fryde os i, prædike om og vidne om Kristus ved at stræbe efter at bede og studere dagligt i skrifterne og holde ugentlig familieaften.

En af mine venner advarede for nylig: »Når du beder søstrene om at læse mere i skrifterne og bede mere, så gør det dem stressede. De føler allerede, at de har alt for meget at gøre.«

Brødre og søstre, fordi jeg ved det af egen og min mands erfaring, må jeg vidne om velsignelserne ved dagligt skriftstudium og bøn samt

ugentlig familieaften. Det er præcis disse vaner, der er med til at fjerne stress, give vores liv retning og skabe beskyttelse i vores hjem. Skulle pornografi eller andre udfordringer ramme vores familie, kan vi anråbe Herren om hjælp og forvente megen vejledning fra Ånden og vide, at vi har gjort det, som vor Fader har bedt os om at gøre.

Søskende, hvis disse vaner ikke findes i vores hjem, kan vi alle begynde nu. Hvis vore store børn nægter at være med, kan vi begynde med os selv. Når vi gør det, begynder Åndens indflydelse at fylde vores hjem og vores tilværelse, og med tiden kan vore børn reagere.

Husk, at levende apostle også har lovet, at når vi søger efter vore forfædre og forbereder vore egne slægtsnavne til templet, bliver vi beskyttet nu og livet igennem, når vi holder os værdige til en tempelanbefaling.⁵ Hvilke løfter!

I unge, tag ansvaret for jeres egen åndelige trivsel. Sluk om nødvendigt for jeres telefon, syng en primarysang, bed om hjælp, tænk på et skriftsted, forlad en film, forestil jer Frelseren, tag nadveren værdigt, studér *Til styrke for de unge*, vær et eksempel for jeres venner, betro jer til jeres far eller mor, få en aftale med biskoppen, bed om hjælp og få om nødvendigt professionel rådgivning.

Hvad vil jeg gerne have, at mine børnebørn ved? Jeg ønsker, at de og I skal vide, at jeg ved, at Frelseren lever og elsker os. Han har betalt prisen for vore synder, men vi må knæle for vor Fader i himlen og i dyb ydmyghed bekende vore synder og bønfalde ham om tilgivelse. Vi ønsker at forandre vores hjerte og vore ønsker og være tilstrækkelig ydmyge til at søge hjælp og tilgivelse hos dem, vi må have såret eller forladt.

Jeg ved, at Joseph Smith så Gud, vor himmelske Fader, og vor Frelser, Jesus Kristus. Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi har en levende profet på jorden, nemlig præsident Thomas S. Monson. Jeg bærer også vidnesbyrd om, at vi aldrig vil blive ført på vildspor, hvis vi giver agt på Guds profets råd. Jeg bærer vidnesbyrd om kraften i vore pagter og templets velsignelser.

Jeg ved, at Mormons Bog er sand! Jeg kan ikke forklare kraften i denne storslåede bog. Jeg ved blot, at Mormons Bog i kombination med bøn har kraft til at beskytte familien, styrke forhold og indgyde personlig

tillid over for Herren. Jeg vidner om disse ting i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 250–251.
2. Se Clay Olsen, »What Teens Wish Parents Knew« (tale til Utah Coalition Against Pornography Conference, 22. mar. 2014); utahcoalition.org.
3. Richard G. Scott, »At være fri for tunge byrder«, *Liahona*, nov. 2002, s. 88.
4. 2 Ne 25:26.
5. Se David A. Bednar, »Børnenes hjerte skal vende sig«, *Liahona*, nov. 2011, s. 24–27; Richard G. Scott, »Glæden ved at forløse de døde«, *Liahona*, nov. 2012, s. 93–95; Neil L. Andersen, »Find Our Cousins« (tale på Roots Tech 2014 Family History Conference, 8. feb. 2014); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

Åndelige hvirvelvinde

Lad ikke hvirvelvindene trække jer ned. Tiden er jeres, og den er inde til at stå stærkt som Herren Jesu Kristi disciple.

Jeg hilser jer denne morgen – især de unge, som er samlet her i Conferencecentret og rundt om i verden. I tilhører en udvalgt generation med en særlig skæbne, og jeg vil tale særligt til jer i dag.

Da vi besøgte vores familie i Florida, engang for mange år siden, rasede der en tornado i nærheden. En kvinde, der boede i en beboelsesvogn, gik ind på sit badeværelse for at være i sikkerhed. Vognen begyndte at ryste. Der gik et lille stykke tid. Så hørte hun en nabo sige: »Jeg står her i stuen.« Da hun kom ud fra badeværelset, opdagede hun til sin overraskelse, at tornadoen havde løftet hendes beboelsesvogn gennem luften og sat den lige på toppen af naboens beboelsesvogn.

Mine unge venner, verden kommer ikke bare til at bevæge sig roligt fremad inden Frelserens andet komme. Skriften fortæller, at »alt skal være i bevægelse«. ¹ Brigham Young sagde: »Det blev fra begyndelsen af denne kirkes historie åbenbart for mig, at Kirken ville udvikle sig, gå fremad, vokse og udvide sig, og i takt med udbredelsen af evangeliet blandt alle jordens nationer ville Satans magt også øges.« ²

De åndelige hvirvelvinde er mere foruroligende end profetier om jordskælv og krige. ³ De kan rykke jer op med rode fra jeres åndelige fundament og rent åndeligt placere jer på steder, som I aldrig havde troet muligt, og til tider vil I knap bemærke, at I er blevet flyttet.

De værste hvirvelvinde består af den ondes fristelser. Synd har altid været en del af verden, men aldrig har den været mere tilgængelig, umættelig og accepteret. Der er selvfølgelig en kraft, der kan tæmme syndens hvirvelvinde. Det kaldes omvendelse.

Vi er ikke selv årsag til alle livets hvirvelvinde. Nogle rammer os som følge af andres dårlige valg, og andre blot fordi det er en del af denne jordiske prøvestand.

Træer, der vokser, hvor det blæser meget, bliver stærkere.

Da præsident Boyd K. Packer var ung, led han af den lammende sygdom polio. Da ældste Dallin H. Oaks var syv år gammel, døde hans far pludseligt. Da søster Carol F. McConkie fra Unge Pigers hovedpræsidentskab var teenager, blev hendes forældre skilt. I vil møde udfordringer, men sætter I jeres lid til Gud, vil de styrke jeres tro.

I naturen bliver træer, der vokser, hvor det blæser meget, stærkere. Når vinden pisker om et ungt træ, tvinger det træet til at gøre to ting. For det første stimulerer vinden rødderne til at vokse hurtigere og sprede sig længere ud. For det andet tvinger det træet til at sætte gang i en cellestruktur, der rent faktisk gør stammen og grenene tykkere og mere bøjelige, så de kan modstå vindtrykket. Disse stærkere rødder og grene beskytter træet mod de vinde, som man altid kan være sikker på vil komme. ⁴

I er umådeligt mere værdifulde for Gud end et træ. I er hans sønner og døtre. Han har gjort jeres ånd stærk og modstandsdygtig over for livets hvirvelvinde. Ungdommens hvirvelvinde kan øge jeres åndelige styrke og forberede jer på årene fremover, ligesom vinden om de unge træer.

Hvordan forbereder I jer på jeres hvirvelvinde? »Husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold, så når Djævelen udsender sine mægtige vinde ... sine pile i hvirvelvinden ... når alle hans hagl og hans mægtige uvejr skal ramme jer, at det ingen magt skal få ... til at drage jer ned ... på grund af den klippe, som I er bygget på.«⁵ Det er jeres sikkerhed i hvirvelvinden.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Hvor Kirkens og samfundets standarder engang var noget nær forenelige, så er der nu et dybt svælg mellem os, og det vokser sig større.«⁶ Dette svælg frembringer, for nogle, stærke, åndelige hvirvelvinde. Lad mig komme med et eksempel.

I den forgangne måned har Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum skrevet et brev til Kirkens ledere over hele verden. I det står der: »Ændringer i landets lovgivning ændrer ikke, ja, kan ikke ændre de moralske love, som Gud har fastlagt. Gud forventer, at vi støtter op om og holder hans befalinger, uanset modstridende meninger eller tendenser i

samfundet. Seksuelle forhold er kun passende mellem en mand og en kvinde, der er lovformeligt viet som ægtemand og hustru. Vi opfordrer jer til at gennemgå ... læresætningerne, der står i »Familien: En proklamation til verden.«⁷

Selvom verden slipper Herrens kyskhedslov, gør vi ikke. Præsident Monson har sagt: »Menneskeheds Frelser sagde om sig selv, at han var i verden, men ikke af verden. Vi kan være i verden uden at være af verden, når vi afviser usande koncepter og falske lærdomme og forbliver tro mod det, Gud har befalet.«⁸

Selvom mange regeringer og velmenende individer har omdefinert ægteskabet, har Herren ikke. I tidernes morgen indstiftede Gud ægteskabet mellem manden og kvinden – Adam og Eva. Hans hensigt med indstiftelsen af ægteskabet går langt ud over voksnes personlige tilfredsstillelse. Det er langt vigtigere, at den danner en ideel ramme for at få, opdrage og opfostre børn. Familien er himlens skat.⁹

Hvorfor bliver vi ved med at tale om dette? Som Paulus sagde: »Vi ser ikke på det synlige, men på

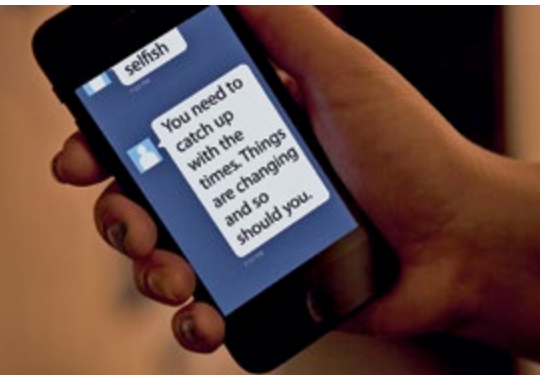
det usynlige.«¹⁰ Som Herren Jesu Kristi apostle er det vores ansvar at undervise Skaberens børn om hans plan for dem og advare dem mod konsekvenserne af at ignorere hans befalinger.

For nylig talte jeg med en laurbærpige fra USA. Jeg citerer fra hendes e-mail:

»I det forløbne år er mine venner begyndt at slå deres meninger om ægteskab op på Facebook. Mange går ind for ægteskab mellem to af samme køn, og mange unge fra Kirken »synes godt om« det. Jeg har ikke kommenteret det.

Jeg besluttede mig for at udtale mig om min tro på det traditionelle ægteskab på en gennemtænkt måde.

Ved mit profilbillede tilføjede jeg teksten: »Jeg tror på ægteskab mellem en mand og en kvinde.« Kommentarerne kom næsten med det samme. »Du er egoistisk.« »Du er fordømmende.« En sammenlignede mig med en slaveejer. Og så modtog jeg denne besked fra en god ven og et stærkt medlem af Kirken: »Du er nødt til at følge med tiden. Tingene ændrer sig, og det bør du også gøre.«

Da en laurbærpige havde fortalt om sin tro på det traditionelle ægteskab, fik hun flere negative kommentarer fra sine venner.

Jeg svarede ikke igen,« sagde hun, »men jeg fjernede ikke mit udsagn.«

Hun afslutter således: »Sommetider må man, som præsident Monson sagde, stå alene. Men forhåbentligt kan vi unge stå sammen om at være tro mod Gud og hans levende profeters lære.«¹¹

Vi bør især være bekymrede for personer, der kæmper med at være tiltrukket af sit eget køn. Det er en hvirvelvind med enorm kraft. Jeg ønsker at udtrykke min kærlighed og beundring for personer, der modigt møder denne prøve på deres tro og forbliver lydige mod Guds befalinger!¹² Men alle fortjener, uanset deres beslutninger og tro, vores venlighed og hensyn.¹³

Frelseren lærte os, at vi ikke blot skal elske vore venner, men også dem der er uenige med os – og tilmed dem, der afviser os. Han sagde: »Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad løn kan I så vente? ... Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad særligt gør I så?«¹⁴

Profeten Joseph Smith bad os »vogt[e os] for selvtrefærdighed« og opfordrede os til at åbne hjertet for alle mænd og kvinder, indtil vi ønsker, »at vi kunne bære dem på vore

skuldre.«¹⁵ I Jesu Kristi evangelium er der ikke plads til latterliggørelse, mobning eller snæversynethed.

Hvis I har spørgsmål til Kirkens ledes råd, så drøft venligst jeres oprigtige bekymringer med jeres forældre og ledere. Vi har brug for den styrke, der følger af at stole på Herrens profeter. Præsident Harold B. Lee har sagt: »Den eneste sikkerhed, vi har som medlemmer af denne kirke, er at ... lære at give agt på de ord og befalinger, som Herren skal give gennem sin profet ... Der vil være noget, som kræver tålmodighed og tro. I kan måske ikke lide det, der kommer ... Det er måske imod jeres politiske synspunkter ... jeres sociale synspunkter ... og griber ind ... i jeres sociale liv. Men hvis I lytter til det, som om det kom fra Herrens egen mund ... skal »helvedes porte ikke få overhånd over jer ... og Gud Herren vil sprede mørkets magter foran jer« (L&P 21:6).«¹⁶

En anden stor beskyttelse mod livets hvirvelvinde er Mormons Bog.

Da præsident Henry B. Eyring var teenager, flyttede hans familie

til en anden by. Til at begynde med syntes han, det var ubehageligt at flytte og svært at finde venner. Han syntes ikke, at han passede ind blandt de andre elever på hans high school. Vindene hvirvlede omkring ham. Hvad gjorde han så? Han brugte sin energi på at læse Mormons Bog, og han læste den mange gange.¹⁷ Mange år senere vidnede præsident Eyring: »Jeg elsker at vende tilbage til Mormons Bog og drikke dybt og ofte af den.«¹⁸ »Den er et af de stærkeste, skriftlige vidnesbyrd, vi har om, at Jesus er Kristus.«¹⁹

Herren har givet jer en anden måde at stå fast på, en åndelig gave, der er stærkere, end de hvirvelvinde modstanderen kaster imod jer. Han sagde: »Stå på hellige steder og lad jer ikke rokke.«²⁰

Da jeg var teenager, havde Kirken kun 13 templer. Nu har vi 142. 85 % af Kirkens medlemmer bor mindre end 300 km fra et tempel. Herren har givet jeres generation bedre adgang til et helligt tempel, end nogen tidligere generation har haft.

Har I nogensinde stået i templet, klædt i hvidt og ventet på at udføre

dåb? Hvordan føltes det? Der er en håndgribelig følelse af hellighed i templet. Frelserens fred tæmmer verdens hvirvlende vinde.

Den følelse, I har i templet, er en rettesnor for, hvordan I bør føle det i livet.²¹

Find jeres bedsteforældre og jeres fjerne slægtninge, som er gået forud for jer. Tag deres navne med til templet.²² Når I lærer jeres forfædre lidt at kende, vil I kunne genkende mønstre i deres liv, i ægteskaberne, hos børnene; finde retskafne eksempler og ind imellem også ting, I ønsker at undgå.²³

I templet vil I senere lære mere om jordens skabelse, om Adam og Evas eksempel og vigtigst af alt om vor Frelser, Jesus Kristus.

Mine kære unge brødre og søstre, vi elsker og beundrer jer, vi beder for jer. Lad ikke hvirvelvindene trække jer ned. Tiden er jeres, og den er inde til at stå stærkt som Herren Jesu Kristi disciple.²⁴

Byg jeres fundament fastere på Forløserens klippe.

Værdsæt hans uforlignelige liv og lære mere fuldstændigt.

Følg hans eksempel og bud mere flittigt.

Tag i større grad imod hans kærlighed, hans nåde og de kraftfulde gaver i hans forsoning.

Hvis I gør det, lover jeg jer, at I vil kunne se hvirvelvindene for det, de er – prøver, fristelser, afledningsmanøvrer eller udfordringer, der kan hjælpe jer til at vokse. Og når I lever retskaffent år efter år, forsikrer jeg jer om, at I igen og igen vil opleve ting, der bekræfter, at Jesus er Kristus. Den åndelige klippe, I bygger på, vil være solid og sikker. I vil fryde jer over, at Gud har anbragt jer her for at være en del af de sidste forberedelser inden Kristi glørværdige tilbagekomst.

Frelseren sagde: »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer.«²⁵ Det er hans løfte til jer. Jeg ved, at dette løfte er virkeligt. Jeg ved, at han lever. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 88:91.
2. *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe, 1954, s. 72.
3. Se Dallin H. Oaks, »Forberedelse til Kristi andet komme«, *Liahona*, maj 2004, s. 7–10.
4. Se A. Stokes, A.H. Fitter og M.P. Courts, »Responses of Young Trees to Wind and Shading: Effects on Root Architecture«, *Journal of Experimental Botany*, vol. 46, nr. 290 (sep. 1995), 1139–1146.
5. Hel 5:12.
6. Thomas S. Monson, »Præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2011, s. 66.

7. Brev fra Det Første Præsidentskab af 6. marts 2014; se også David A. Bednar »Vi tror, at vi skal være kyske«, *Liahona*, maj 2013, s. 41–44; Dallin H. Oaks »Ingen andre guders«, *Liahona*, nov. 2013, s. 72–75, *Til styrke for de unge*, hæfte, 2011, s. 35–37.
8. Thomas S. Monson, *Liahona*, maj 2011, s. 67.
9. Ældste Russell M. Nelson har sagt: »Ægteskabet er støbeske for orden i samfundet ... Denne forening eksisterer ikke blot mellem manden og hustruen; den indebærer også et fællesskab med Gud« (»At nære ægteskabet«, *Liahona*, maj 2006, s. 36–37). Se også Matt 19:5–6.
10. 2 Kor 4:18.
11. Privat korrespondance og samtale af 17. mar. 2014; se også Thomas S. Monson, »Vov at stå alene«, *Liahona*, nov. 2011, s. 60–67.
12. Se Jeffrey R. Holland, »Hjælp til dem, der kæmper med at være tiltrukket af deres eget køn«, *Liahona*, okt. 2007, s. 40–43.
13. Selv da antikristen Korihor forsøgte at forpurre folkets tro, beskyttede Guds love ham mod straf: »Se, der var ingen lov mod et menneskes tro, for det var i direkte modstrid med Guds befalinger, at der skulle være en lov, der ville stille mennesker ulige ... Se, hvis et menneske ønskede at tjene Gud, var det hans privilegium ... men hvis han ikke troede på ham, var der ingen lov, der kunne straffe ham« (Alma 30:7, 9). Den 11. trosartikel lyder: »Vi kræver ret til at tilbede Gud den Almægtige i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret – lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil.«
14. Matt 5:46–47.
15. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 423, 425.
16. *Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, 2001, s. 84–85; se også Robert D. Hales, »Generalkonference: Styrk troen og vidnesbyrdet«, *Liahona*, nov. 2013, s. 6–8.
17. Se Robert I. Eaton og Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring*, 2013, s. 40.
18. Henry B. Eyring, *Choose Higher Ground*, 2013, s. 38.
19. Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God*, 1997, s. 118.
20. L&P 87:8; se også L&P 45:32.
21. Se L&P 52:14.
22. Se Neil L. Andersen, »Find Our Cousins!«, tale på RootsTech 2014 Family History Conference, 8. feb. 2014; lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.
23. Se David A. Bednar, »Børnenes hjerte skal vende sig«, *Liahona*, nov. 2011, s. 24–27.
24. Se Hel 7:9.
25. Joh 14:18.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

En uvurderlig arv af håb

Når I vælger enten at indgå eller holde en pagt med Gud, vælger I, om I vil efterlade en arv af håb til dem, der følger jeres eksempel.

Mine kære brødre og søstre. Nogle af jer blev inviteret med til dette møde af missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. De missionærer har måske allerede inviteret jer til indgå en pagt med Gud ved at blive døbt.

Andre af jer lytter, fordi I har accepteret en invitation fra jeres forældre, hustru eller barn i håbet om, at I vil vælge at lade de pagter, I allerede har indgået med Gud, blive midtpunktet i jeres liv igen. Nogle af jer, der lytter, har allerede valgt at vende tilbage for at følge Frelseren, og I føler glæden i dag ved hans velkomst.

Hvem end I er, og hvor I end befinder jer, holder I flere menneskers lykke i jeres hænder, end I lige nu kan forestille jer. Hver eneste dag og hver eneste time kan I vælge at indgå eller holde en pagt med Gud.

Hvor end I befinder jer på stien for at arve det evige livs gave, har I mulighed for at vise mange mennesker vejen til større lykke. Når I vælger enten at indgå eller holde en pagt med Gud, vælger I, om I vil efterlade en arv af håb til dem, der følger jeres eksempel.

I og jeg er blevet velsignet med løftet om sådan en arv. Jeg skylder meget af min lykke her i livet til en mand, som jeg aldrig har mødt her på jorden. Han var forældreløs og blev en af mine oldeforældre. Han efterlod mig en uvurderlig arv af håb. Lad mig fortælle jer om den rolle, som han spillede for at efterlade mig den arv.

Hans navn var Heinrich Eyring. Han blev født rig. Hans far, Edward, havde et stort gods i Coburg, som nu er en del af Tyskland. Hans mor var grevinde Charlotte Von Blomberg. Hendes far var landsinspektør for kongen af Preussen.

Heinrich var Charlotte og Edwards første søn. Charlotte døde som 31-årig, da hun havde født deres tredje barn. Edward døde kort tid efter, da han havde mistet sin ejendom og al sin rigdom ved en mislykket investering. Han blev kun 40 år gammel. Han efterlod sig tre forældreløse børn.

Heinrich, min oldefar, havde mistet begge sine forældre og en stor verdslig arv. Han havde ikke en rød øre. Han skrev i sin historie, at han følte, at det var bedst at tage til Amerika.

Selvom han ikke havde familie eller venner der, følte han et stort håb ved at tage til Amerika. Han tog først til New York. Senere flyttede han til St. Louis i Missouri.

I St. Louis var en af hans kollegaer sidste dages hellig. Af ham fik han et eksemplar af et hæfte, der var skrevet af ældste Parley P. Pratt. Han læste det og studerede derefter hvert eneste ord, han kunne finde om de sidste dages hellige. Han bad om at vide, om der virkelig fandtes engle, som viser sig for mennesker, om der var en levende profet, og om han havde fundet en sand og åbenbaret religion.

Efter to måneder med omhyggeligt studium og bøn havde Heinrich en drøm, hvor der blev sagt, at han skulle blive døbt. En mand, hvis navn og præstedømme jeg ærer mindet om, ældste William Brown, skulle udføre ordinancen. Heinrich blev døbt i et regnvandsbassin den 11. marts 1855 kl. 7.30 om morgenen.

Jeg tror, at Heinrich Eyring dengang vidste, at det, jeg lærer jer i dag, er sandt. Han vidste, at lykken ved evigt liv kommer gennem familie-bånd, der fortsætter for evigt. Selv da han lige havde fundet Herrens plan for lykke, vidste han, at hans håb om evig glæde afhang af det frie valg hos andre, der ville følge hans eksempel. Hans håb om evig lykke afhang af folk, der endnu ikke var blevet født.

Som en del af vores families arv af håb efterlod han en historie til sine efterkommere.

I den historie kan jeg føle hans kærlighed til de af os, som ville følge ham. I hans ord føler jeg hans håb om, at hans efterkommere ville vælge at følge ham på stien tilbage til vores himmelske hjem. Han vidste, at det ikke ville være ét stort valg, men mange små valg. Jeg citerer fra hans historie:

Jeg nævner ikke dette for at fremhæve ham eller det, han gjorde, eller hans efterkommere. Jeg nævner det for at ære ham for det eksempel på tro og håb, der var i hans hjerte.

Han accepterede disse kald på grund af sin tro på, at den opstandne Kristus og vor himmelske Fader havde vist sig for Joseph Smith i en lund i staten New York. Han accepterede dem, fordi han havde tro på, at præstedømmets nøgler i Herrens kirke var blevet gengivet med myndighed til at besejle familien for evigt, hvis blot de havde tro nok til at holde deres pagter.

Ligesom Heinrich Eyring, min forfader, kan I være den første i jeres familie til at lede an på vejen mod evigt liv med hellige pagter, som indgås og holdes med flid og tro. Hver eneste pagt indebærer pligter og løfter. Det gælder for os, som det gjorde for Heinrich, at disse pligter somme tider er enkle, men oftest svære. Men husk, at pligter somme tider må være svære, fordi formålet med dem er at flytte os fremad på stien for at leve sammen for evigt i familier med vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus.

I husker ordene fra Abrahams Bog:

»Og imellem dem stod der én, som var Gud lig, og han sagde til dem, der var sammen med ham: Vi vil stige ned, for der er rum der, og vi vil tage af disse materialer, og vi vil danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem;

og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere, og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i samme rige som dem, der består deres første prøvestand; og de, der består deres anden prøvestand skal få tildelt herlighed på deres hoved for evigt og altid.«²

»Fra den første gang jeg hørte ældste Andrus tale ... har jeg altid deltaget i de sidste dages helliges møder, og det er meget sjældent, at jeg ikke har kunnet deltage, da det på samme tid er min pligt at deltage.

Jeg nævner dette i min historie, for at mine børn kan følge mit eksempel og aldrig forsømme den vigtige pligt, det er at mødes med de hellige.«¹

Heinrich vidste, at vi ved nadvermødet kan forny vores løfte om altid at erindre Frelseren og have hans Ånd hos os.

Det var den Ånd, der opretholdt ham på den mission, han blev kaldet til blot nogle få måneder efter sin dåbspagt. Han efterlod som sin arv sit eksempel på at forblive trofast på

sin mission i seks år i det område, de dengang kaldte Det Indianske Territorium. For at blive afløst fra sin mission gik han sammen med et vogntog fra Oklahoma til Salt Lake City, en rejse på omkring 1.800 km.

Snart herefter blev han kaldet af Guds profet til at flytte til det sydlige Utah. Derfra besvarede han et nyt kald om at tjene på en mission i sit hjemland, Tyskland. Han accepterede derefter en invitation fra en Herren Jesu Kristi apostel til at hjælpe med at opbygge de sidste dages helliges kolonier i det nordlige Mexico. Derfra blev han kaldet til Mexico City som fuldtidsmissionær. Han ærede disse kald. Han ligger begravet på en lille kirkegård i Colonia Juárez i Chihuahua i Mexico.

Vores anden prøvestand afhænger af de pagter, vi indgår med Gud, og af om vi trofast udfører de pligter, der forventes af os. Det kræver tro på Jesus Kristus som vor Frelser at holde hellige pagter i et helt liv.

Fordi Adam og Eva faldt, er fristelse, prøvelser og død vores universelle arv. Men vor kærlige Fader i himlen gav os sin elskede Søn, Jesus Kristus, som gave, som vor Frelser. Jesu Kristi forsonings store gave og velsignelse udgør en universel arv: Løftet om opstandelse og muligheden for evigt liv til alle, der bliver født.

Den største af alle Guds velsignelser, evigt liv, kommer kun til os, når vi indgår de pagter, som indgås i Jesu Kristi sande kirke af hans bemyndigede tjenere. På grund af faldet har vi alle brug for at blive rensset gennem dåb og ved håndspålæggelse for at modtage Helligåndsgaven. Disse ordinancer skal udføres af dem, der besidder den rette præstedømmemyndighed. Med hjælp fra Kristi lys og Helligånden kan vi derefter alle holde de pagter, vi indgår med Gud,

især dem som vi har indgået i templet. Kun på den måde og med den hjælp kan enhver gøre krav på sin retmæssige arv som et barn af Gud i en familie for evigt.

For nogle af dem, der lytter til mig, kan det virke som en næsten håbløs drøm.

I har set trofaste forældres sorg over børn, der har afvist eller har valgt at bryde deres pagter med Gud. Men de forældre kan finde trøst og håb i andre forældres oplevelser.

Almas søn og kong Mosijas sønner omvendte sig fra voldsomt oprør mod pagterne og Guds befalinger. Alma den Yngre så sin søn Corianton vende sig fra stor synd til trofast tjeneste. Mormons Bog fortæller også om miraklet med lamanitterne, der tilsidesatte traditionen for at hade retfærdighed og i stedet indgå pagt om at dø for at opretholde fred.

En engel blev sendt til den unge Alma og Mosijas sønner. Englen kom på grund af deres fædres og Guds folks tro og bønner. Af disse eksempler på, hvordan forsoningens kraft

virker på menneskers hjerte, kan I få mod og trøst.

Herren har givet os alle håbets kilde, når vi kæmper med at hjælpe dem, vi elsker, til at acceptere deres evige arv. Han har givet os løfter, når vi fortsat forsøger at bringe folk til ham, selv når de modstår hans invitation. Deres modstand bedrøver ham, men han giver ikke op, og det bør vi heller ikke gøre. Han er det fuldkomne eksempel for os med sin vedholdende kærlighed: »Og videre, hvor ofte har jeg ikke villet samle jer, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, ja, o I folk af Israels hus, som er faldet; ja, o I folk af Israels hus, I, som bor ved Jerusalem, såvel som I, der er faldet; ja, hvor ofte har jeg ikke villet samle jer, som en høne samler sine kyllinger, og I ville ikke.«³

Vi kan stole på Frelserens urokkelige ønske om at bringe alle vor himmelske Faders åndelige børn tilbage til deres hjem hos ham. Alle trofaste forældre, bedsteforældre og oldeforældre deler det ønske. Vor Fader i himlen og Frelseren er fuldkomne eksempler på det, vi kan og må gøre. De påtvinger aldrig retskaffenhed, fordi den skal tilvælges. De gør retskaffenhed mærkbar for os og de lader os se, at dens frugter er vidunderlige.

Alle personer, der bliver født ind i denne verden, får Kristi lys, som hjælper os til at se og føle det, der er rigtigt og forkert. Gud har sendt jordiske tjenere, der ved hjælp af Helligånden kan hjælpe os til at erkende, hvad han ønsker, vi skal gøre, og hvad han forbyder. Gud gør det attraktivt at vælge det rette ved at lade os føle konsekvenserne af vore valg. Hvis vi vælger det rette, finder vi lykke – med tiden. Hvis vi vælger det ugudelige, kommer der sorg og anger – med tiden. Det er sikkert og vist. Der er dog en hensigt med, at

det ofte udskydes. Hvis velsignelserne var umiddelbare, ville det at vælge det rette ikke opbygge tro. Og da sorg også somme tider kommer meget forskudt, kræver det tro at føle behovet for at søge tilgivelse for synd tidligere snarere end senere, når vi føler sorgen og smerten.

Fader Lehi sørgede over de valg, som nogle af hans sønner og deres familie traf. Han var en stor og god mand – en Guds profet. Han vidnede ofte om vor Frelser Jesus Kristus for dem. Han var et eksempel på lydighed og tjeneste, da Herren kaldte ham til at efterlade alle sine verdslige ejendele for at skåne sin familie fra udryddelse. Selv da livet ebbede ud, vidnede han for sine børn. Som Frelseren – og trods sin evne til se hvad der lå i deres hjerte og af både trist og vidunderligt i fremtiden – rakte Lehi sine arme frem for at drage sin familie mod frelse.

I dag retfærdiggør flere millioner af fader Lehis efterkommere hans håb for dem.

Hvad kan I og jeg gøre for at følge Lehis eksempel? Vi kan lære af hans eksempel ved at studere skriften bønsumt og gennem efterlevelse.

Jeg foreslår, at I anvender både det kortsigtede og langsigtede perspektiv, når I forsøger at give arven af håb videre til jeres familie. På kort sigt vil der være problemer, og Satan vil brøle. Og der er ting, man skal vente på med tålmodighed, tro og tillid til, at Herren handler i sin egen tid og på sin egen måde.

Der er ting, I kan gøre tidligt, når dem, I elsker, er unge. Husk, at daglige familiebønner, familieskriftstudium og at bære jeres vidnesbyrd ved nadvermødet er nemmere og mere virksomt, når børnene er små. Små børn er ofte mere følsomme over for Ånden, end vi er klar over.

Når de bliver ældre, husker de de salmer, de sang sammen med jer. Udover at huske musikken vil de i endnu højere grad huske ordene i skriften og i vidnesbyrd. Helligånden kan få dem til at huske alt dette, men skriftens og salmernes ord holder længst tid. Disse minder påvirker dem til at komme tilbage, hvis de vandrer væk i nogen tid, muligvis i årevis, fra stien hjem mod evigt liv.

Vi har brug for det langsigtede perspektiv, når de, vi elsker, føler verdens pres og tvivlens sky synes at overvælde deres tro. Vi har tro, håb og næstekærlighed til at vejlede os og til at styrke dem.

Jeg har set det som rådgiver til to af Guds levende profeter. De er personer med unikke personligheder. Alligevel virker de til at dele en vedvarende optimisme. Når en person udtrykker bekymring angående noget i Kirken, er deres hyppigste svar: »Det skal nok gå.« De ved som regel mere om problemet end dem, der udtrykker bekymringen.

De kender også Herrens fremgangsmåde, og derfor er de altid håbefulde, hvad angår hans rige. De ved, at han leder Kirken. Han er

almægtig, og han bekymrer sig. Hvis I lader ham være jeres families leder, skal det nok gå.

Nogle af Heinrich Eyrings efterkommere er vandret væk. Men mange af hans tipoldebørn tager i Guds tempel kl. 6 om morgenen for at udføre ordinancer for forfædre, de aldrig har mødt. De gør det på grund af den arv af håb, som han har efterladt. Han har efterladt en arv, som mange af hans efterkommere har gjort krav på.

Når vi har gjort alt, vi kan gøre i tro, retfærdiggør Herren vores håb om større velsignelser for vores familie, end vi kan forestille os. Han ønsker det bedste for dem og for os som hans børn.

Vi er alle den levende Guds børn. Jesus fra Nazaret er hans elskede Søn og vor opstandne Frelser. Dette er hans kirke. I den findes præstedømmets nøgler, så familien kan være sammen for evigt. Dette er vores uvurderlige arv af håb. Jeg vidner om, at dette er sandt. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Henry Eyring Reminiscences, 1896, maskinskrevet manuskript, Church History Library, s. 16–21.
2. Abr 3:24–26.
3. 3 Ne 10:5.

Præsenteret af præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Dieter Friedrich Uchtdorf som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Boyd Kenneth Packer som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi nu med tak afløser ældste Tad R. Callister som generalautoritet og som medlem af De Halvfjerds' Præsidium.

De, der sammen med os ønsker at vise deres påskønnelse, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Lynn G. Robbins som medlem af De Halvfjerds' Præsidium.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi afløser følgende områdehalvfjerdserne med virkning fra 1. maj 2014: Pedro E. Abularach, Julio A. Angulo, Victor A. Asconavieta, Duck Soo Bae, Juan C. Barros, Colin H. Bricknell, Dennis C. Brimhall, Thomas M. Cherrington, Kim B. Clark, Wynn R. Dewsnup, Rodolfo C. Franco, G. Guillermo Garcia, Julio C. González, Mauro Junot De Maria, Larry S. Kacher, David E. LeSueur, Paulo C. Loureiro, Steven J. Lund, Abraham Martinez, Hugo E. Martinez, Sergey N. Mikulin, Christopher B. Munday, Hirofumi Nakatsuka, Chikao Oishi, Alejandro S. Patanía, Renato M. Petla, Anatoly K. Reshetnikov, Jonathan C. Roberts, J. Craig Rowe, Robert B. Smith, Warren G. Tate, Hesbon O. Usi, Taniela B. Wakolo, Randy W. Wilkinson og Chi Hong (Sam) Wong.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke taknemlighed for deres fremragende virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi med tak afløser brødrene Russell T. Osguthorpe, David M. McConkie og Matthew O.

Washington i Utah

Richardson som Søndagsskolens hovedpræsidentskab.

Vi afløser ligeledes alle medlemmerne af Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Alle, der sammen med os ønsker at udtrykke påskønnelse til disse brødre og søstre for deres fremragende indsats og store hengivenhed, bedes vise det.

Det foreslås, at vi som nye medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum opretholder Chi Hong (Sam) Wong og Jörg Klebingat og som nye medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum Larry S. Kacher og Hugo E. Martinez.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye områdehalvfjerdere: Julio Cesar Acosta, Blake R. Alder, Alain C. Allard, Taiichi Aoba, Carlos F. Arredondo, Vladimir N. Astashov, Jorge T. Becerra, Michael H. Bourne, Romulo V. Cabrera, Jose Claudio F. Campos, Nicolas Castañeda, Walter Chatora, Fook Chuen Zeno Chow, J. Kevin Ence, K. Mark Frost, Mauricio G. Gonzaga, Leonard D. Greer, Jose Isaguirre, Michael R. Jensen, Adolf Johan Johansson, Tae

Gul Jung, Wisit Khanakham, Serhii A. Kovalov, Sergio Krasnoselsky, Milan F. Kunz, Bryan R. Larsen, Geraldo Lima, W. Jean-Pierre Lono, Tasara Makasi, Khumbulani Mdletshe, Dale H. Munk, Eduardo A. Norambuena, Yutaka Onda, Raimundo Pacheco De Pinho, Marco Antonio Rais, Steven K. Randall, R. Scott Runia, Alexey V. Samaykin, Edwin A. Sexton, Raul H. Spitale, Carlos Walter Treviño og Juan A. Urra.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Tad R. Callister som hovedpræsident for Søndagsskolen med John S. Tanner som førsterådgiver og Devin G. Durrant som andenrådgiver.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Vi bemærker, at bror Tanner og bror Durrant begge virker som missionspræsident og derfor ikke er til stede her i Konferencecentret.

De vil begynde deres officielle virke i Søndagsskolens hovedpræsidentskab efter deres afløsning som missionspræsident i juli 2014.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdere og hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Tak, brødre og søstre, for jeres opretholdelse og for jeres fortsatte tro og bønner for os.

Vi inviterer de nykaldede generalautoriteter til at komme frem og indtage deres plads på forhøjningen. ■

Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2013

Præsenteret af Kevin R. Jergensen
Direktør for Kirkens Revisionsafdeling

*Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige*

Kære brødre: Som foreskrevet ved åbenbaring i afsnit 120 i Lære og Pagter godkender rådet, der forvalter tiende – der består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd – anvendelsen af Kirkens midler. Kirkeorganisationer anvender midler i henhold til godkendte budgetter, retningslinjer og procedurer.

Kirkens Revisionsafdeling består af autoriserede revisorer og er uafhængig af alle Kirkens øvrige afdelinger. Den har ansvaret for at udføre revisioner med et mål om at skabe rimelig vished omkring modtagne bidrag, afholdte udgifter og beskyttelse af Kirkens aktiver.

Kirkens Revisionsafdeling er baseret på de udførte revisioner af den opfattelse, at modtagne bidrag, afholdte udgifter og Kirkens aktiver i året 2013 i alle væsentlige henseender er blevet registreret og administreret i overensstemmelse med Kirkens godkendte budgetter, retningslinjer og god bogføringsskik. Kirken følger de principper, som dens medlemmer opfordres til at følge: Lev inden for et budget, undgå gæld og spar op til dårlige tider.

Ærbødigst
Kirkens revisionsafdeling
Kevin R. Jergensen
Administrerende direktør ■

Statistisk rapport 2013

Præsenteret af Brook P. Hales
Sekretær for Det Første Præsidentskab

Til oplysning for Kirkens medlemmer har Det Første Præsidentskab udsendt følgende statistiske rapport om Kirkens vækst og status pr. 31. december 2013.

Kirkeenheder

Stave	3.050
Missioner	405
Distrikter	571
Menigheder	29.253

Kirkens medlemstal

Medlemstal i alt	15.082.028
Nyindskrevne børn	115.486
Nyomvendte døbt	282.945

Missionærer

Fuldtidsmissionærer	83.035
Kirketjenestemissionærer	24.032

Templer

Templer indviet i 2013 (templet i Tegucigalpa i Honduras)	1
Fungerende templer ved årets udgang	141

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Vis jeres tro

Styrk jeres tro dag efter dag på jeres vej mod jeres evige skæbne. Hævd jeres tro! Vis jeres tro!

Kære brødre og søstre, lad os udtrykke vores varmeste følelser og store taknemlighed for jer. Vi er taknemlige for at arbejde sammen med jer!

På en flyrejse for nylig bekendtgjorde piloten, at der nok ville blive lidt turbulens under landingen, og at alle passagerer skulle spænde sikkerhedsbæltet. Og ja, der kom turbulens. Der kom meget. Et par rækker bag mig på den anden siden af gangen gik en skrækslagen kvinde i panik. For hvert skræmmende fald og skurrende bump skreg hun højtlydt. Hendes mand forsøgte forgæves at berolige hende. Hendes hysteriske skrig fortsatte indtil, vi var landet sikkert. Jeg syntes, det var synd for hende, at hun var så bange. Eftersom tro er frygtens modsætning, sad jeg i mit stille sind og ønskede, at jeg kunne styrke hendes tro.

Da vi skulle af flyet, henvendte kvindens mand sig til mig. Han sagde: »Jeg er ked af, min kone blev så bange. Den eneste måde, jeg kunne trøste hende på, var ved at fortælle, at ældste Nelson var med på flyet, så hun skulle ikke bekymre sig.«

Jeg er ikke sikker på, at min tilstedeværelse på det fly burde være nogen trøst for hende, men jeg vil sige så meget, at det er et faktum

i livet, at vores tro bliver prøvet og udfordret. Sommetider består sådanne prøver i, at vi står ansigt til ansigt med døden. For den kvinde var den voldsomt rystende flyvetur en sandhedens time, hvor vi må indse, hvor stærk vores tro er.

Når vi taler om tro – den tro, der kan flytte bjerge – så taler vi ikke om tro generelt, men om tro på Herren Jesus Kristus. Vores tro på Herren Jesus Kristus kan blive stærkere, når

vi lærer om ham og efterlever vores religion. Jesu Kristi lære blev udformet af Herren for at hjælpe os til at styrke vores tro. I nutidens sprog kan ordet *religion* dog betyde noget forskelligt for forskellige mennesker.

Ordet *religion* betyder rent bogstaveligt at »binde fast« eller »binde« til Gud.¹ Spørgsmålet, vi må stille os selv, er, om vi er så fast bundet til Gud, at vores tro kommer til kende. Eller er vi i virkelighed bundet til noget andet? Jeg har for eksempel overhørt samtaler mandag morgen om professionelle sportskampe, der fandt sted om søndagen. Om nogle af de ivrige fans har jeg tænkt, om deres »religion« ikke var boldspil.

Vi bør spørge os selv, hvor vores tro ligger? Er den knyttet til et hold? Et varemærke? En berømmethed? Selv de bedste hold kan tabe. Berømtheder kan falme. Der er kun en, hvem det altid er sikkert at tro på, og det er Herren Jesus Kristus. Og I er nødt til at vise jeres tro.

I det første af de ti bud sagde Herren: »Du må ikke have andre guder end mig.«² Han har også sagt: »Se hen til mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke.«³ Alligevel ser mange mennesker kun efter saldoen på deres bankkonto efter fred eller til andre mennesker, som de følger.

Lægers, læreres og politikeres tro sættes ofte på prøve. Kommer deres tro til kende i deres bestræbelser for at nå deres mål eller holdes den skjult? Er de bundet til Gud eller mennesker?

Jeg stod i sådan en prøve for mange år siden, da en lægekollega skældte mig ud, fordi jeg ikke adskilte min faglige viden fra min religiøse overbevisning. Han forlangte, at jeg *ikke* bandt dem sammen. Hvad skulle jeg gøre? Sandheden er sandheden! Den kan ikke deles op eller delvist tilsidesættes.

Uanset om en sandhed kommer fra videnskabelige forsøg eller gennem åbenbaring, så stammer al sandhed fra Gud. Al sandhed er en del af Jesu Kristi evangelium.⁴ Alligevel blev jeg bedt om at holde min tro for mig selv. Jeg efterkom ikke min kollegas ønske. Jeg viste min tro!

Inden for alle fag gælder der strenge krav om præcision. Lærde sætter stor pris på deres yringsfrihed. Men fuld frihed kan ikke opleves, hvis en del af ens viden udelukkende afgøres af menneskelige dekretter.

Åndelig sandhed kan ikke ignoreres – særligt ikke guddommelige bud. Efterlevelse af guddommelige befalinger medfører velsignelser – hver gang! Overtrædelse af guddommelige befalinger medfører tab af velsignelser – hver gang!⁵

Det vrirler med problemer, fordi jorden er befolket med ufuldkomne mennesker. Deres mål og ønsker er meget påvirket af deres tro eller mangel på samme. Mange prioriterer andre ting før Gud. Nogle betvivler religionens relevans i en moderne verden. Som det har været til alle tider, findes

der nogle, som håner eller fordømmer fri udøvelse af ens tro. Nogle giver endog religion skylden for en række af verdens onder. Og det skal også indrømmes, at der til tider er blevet begået grusomheder i religionens navn. Men efterlevelse af Herrens rene lære, hvilket vil sige at stræbe efter at følge Jesus Kristus, er en måde at leve på og et dagligt forsæt, som fører til guddommelig vejledning. Når I efterlever jeres religion, udøver I jeres tro. I giver jeres tro til kende.

Herren vidste, at hans børn havde brug for at lære, hvordan de finder ham. »For snæver er den port, og trang er den vej, som fører til ophøjelse ... og få er de, som finder den«⁶

Skriften er et af de bedste midler til at finde vejen og blive på den. Kundskab om skriften udgør også en beskyttelse. Gennem historien har infektioner som »barselsfeber« for eksempel kostet mange uskyldige mødre og børn livet. Men Det Gamle Testamente har i mere end 3.000 år indeholdt de korrekte principper for behandling af inficerede patienter!⁷ Mange menneskeliv er gået tabt, fordi

mennesker i deres søgen efter viden har undladt at give agt på Herrens ord!

Mine kære brødre og søstre, hvad går vi glip af i vore liv, hvis vi »altid vil lære, men aldrig lærer sandheden at kende«?⁸ Vi kan opnå kundskab fra skriften og få inspiration gennem troens bøn.

At gøre det vil hjælpe os i vore daglige valg. Når menneskers love stiftes og gennemtvinges, er det især vigtigt, at Guds love altid er vores standard. I kontroversielle emner bør vi først søge Guds vejledning.

Vi bør anvende »alle skrifter på os ... til gavn og lærdom.«⁹ Faren lurser, når vi prøver på at splitte os op med udtryk som i »mit privatliv« eller endog »min bedste opførsel«. Hvis man forsøger at segmentere sit liv i forskellige afdelinger, vil man aldrig leve op til fylden af sin personlige integritet – og man bliver aldrig det *bedste*, man kan blive.

Fristelsen til at være populær kan gøre, at man prioriterer den offentlige mening frem for Guds ord. Politiske kampagner og marketingsstrategier gør ofte brug af meningsmålinger til

at lægge planer. Resultatet af sådanne målinger er informative. *Men* de kan næppe siges at være grundlag for ikke at adlyde Guds bud! Selv om »alle gør det«, bliver vrang aldrig ret. Det onde, fejl og mørke bliver aldrig sandhed, selvom det er populært. En advarsel i skriften lyder således: »Ve dem, der kalder det onde godt og det gode ondt, som gør mørke til lys og lys til mørke.«¹⁰

Efter Første Verdenskrig var der en vovet sang, der blev populær. I en opfordring til umoralitet hævdedes det, at 50 millioner ikke kunne tage fejl. Men 50 millioner mennesker *kan* tage fejl – fuldstændig fejl. Umoral er stadig umoral i Guds øjne, og han vil en dag dømme os alle ud fra vores gerninger og ønsker.¹¹

Gå imod den frygt og troløshed, der er så udbredt i dagens verden med samme tro og mod, som min elskede og afdøde datter Emily gjorde. Da livet var ved at ebbe ud af hendes kræftsyge legeme, kunne hun knap nok tale. Med et smil på læberne sagde hun: »Far, du skal ikke bekymre dig om mig. Jeg ved, at det nok skal gå.« Emily viste sin tro – den kom klart til kende – i det svære øjeblik, hvor vi havde mest brug for det.

Denne smukke mor til fem havde fuld tiltro til sin himmelske Fader, til hans plan og sin families evige velfærd. Hun var bundet til Gud. Hun var totalt trofast mod de pagter, hun havde indgået med Herren og sin mand. Hun elskede sine børn, men selvom hun skulle adskilles fra dem,

følte hun fred. Hun havde tro på sin fremtid og på deres, fordi hun havde tro på vor himmelske Fader og hans Søn.

I 1986 sagde præsident Thomas S. Monson: »Selvfølgelig støder vi på frygt, udsættes for latterliggørelse og møder modstand. Lad os have mod til at gå imod den gængse opfattelse – mod til at forsvare vore principper. Det er mod og ikke kompromis, der nyder Guds billigelse. Husk, at alle mennesker til tider er bange, men de, der møder frygten [med tro], har dog mod.«¹²

Præsident Monsons råd er tidløst. Så derfor bønfalder jeg jer, mine kære brødre og søstre. Styrk jeres tro dag efter dag på jeres vej mod jeres evige skæbne. Hævd jeres tro! Vis jeres tro!¹³

Jeg beder til, at I er bundet sikkert til Gud, og at hans evige sandheder vil være indgraveret i jeres hjerte for evigt. Og jeg beder til, at I vil vise jeres tro hele livet igennem! I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Når et barn fødes, bliver navlestrengen bundet to steder og klippet over mellem de to ligaturer. En ligatur er en afsnøring – en sikker knude. Ordet *religion* kommer fra latin *religio*, *re* betyder »igen« eller »tilbage til« og *ligare* betyder »at binde fast.« Således forstås vi religion som det, der binder troende til Gud.
2. 2 Mos 20:3. Herren sagde desuden: »Vend om! Vend jer bort fra jeres møgguder, vend jer bort fra alle jeres afskyelige handlinger« (Ez 14:6).
3. L&P 6:36.
4. Se Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 391.
5. Se Mosi 2:41; L&P 58:30–33; 82:10. Dette princip gælder for alle for »Gud [gør ikke] forskel på nogen« (ApG 10:34; se også Moro 8:12).
6. L&P 132:22.
7. Se 3 Mos 15:13.
8. 2 Tim 3:7.
9. 1 Ne 19:23.
10. Es 5:20.
11. Skriften siger: »Kom til Herren, den Hellige. Husk, at hans stier er retfærdige. Se, vejen for mennesket er trang, men den ligger foran ham i lige retning, og portens vogter er Israels Hellige; og han beskæftiger ingen tjener der; og der er ingen anden vej end ad porten, for han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn« (2 Ne 9:41).
12. Thomas S. Monson, »Mod skal der til«, *Stjernen*, nov. 1986, s. 41. Ved en anden lejlighed kom præsident Monson med denne inspirerende formaning: »For at leve med storhed må vi udvikle evnen til modigt at se problemerne i øjnene, møde skuffelser med munterhed og sejre med ydmyghed. Vi er sønner og døtre af en levende Gud, i hvis billede vi er skabt. Vi kan ikke holde oprigtigt fast i den overbevisning uden at opleve en ny følelse af styrke og kraft, ja styrke til at efterleve Guds bud og kraft til at modstå Satans fristelser« (»Gule kanariefugle med grå tegninger på vingerne«, *Den danske Stjerne*, nov. 1973, s. 479).
13. »Fornægt jer selv al gudløshed« (Moro 10:32). Frygt ikke mennesker mere end Gud (se L&P 3:7; 59:5).

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

»Jeg har givet jer et forbillede«

Det største eksempel, der nogensinde har gået på jorden, er vor Frelser, Jesus Kristus ... Han opfordrer os til at følge dette fuldkomne eksempel.

Når jeg har tænkt over mit ansvar for at fortælle andre om evangeliet, har jeg tænkt på mine kære, hvis omsorgsfulde indflydelse har hjulpet mig til at finde den guddommeligt udvalgte sti, som hjalp mig til åndelige fremgang. På afgørende tidspunkter i mit liv har vor Fader i himlen velsignet mig med en person, der holdt nok af mig til at vejlede mig i den rigtige retning. De var et eksempel på Frelserens ord: »Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.«¹

Da jeg var barn, var min far ikke medlem af Kirken, og min mor var blevet mindre aktiv. Vi boede i Washington D.C., og min mors forældre boede mere end 4.000 km væk i staten Washington. Nogle måneder efter min 8-års fødselsdag kom bedstemor Whittle tværs over landet for at besøge os. Bedstemor var bekymret over, at hverken jeg eller min ældre bror var blevet døbt. Jeg ved ikke, hvad hun sagde til mine forældre om denne bekymring, men jeg ved, at hun en morgen tog min bror og mig med til en park, hvor hun fortalte om

sine følelser omkring vigtigheden af at blive døbt og deltage regelmæssigt i Kirkens møder. Jeg husker ikke specifikt, hvad hun sagde, men hendes ord rørte ved noget i mit hjerte, og snart blev min bror og jeg døbt.

Bedstemor fortsatte med at støtte os. Jeg kan huske, at når som helst vi skulle tale i Kirken, plejede vi at ringe til hende for at få nogle forslag. Nogle få dage senere kom der en håndskreven tale med posten. Med tiden ændrede hendes forslag sig til en oversigt, der krævede lidt større indsats fra os.

Bedstemor anvendte den rette mængde mod og respekt til at hjælpe vores far til at indse, hvor vigtigt det var, at han kørte os til Kirkens møder. På enhver passende måde hjalp hun os til at føle behovet for evangeliet i vores liv.

Vigtigst af alt vidste vi, at bedstemor elskede os, og at hun elskede evangeliet. Hun var et vidunderligt eksempel! Hvor er jeg taknemlig for det vidnesbyrd, hun bar for mig, da jeg var yngre. Hendes indflydelse forandrede for evigt kursen i mit liv til det bedre.

Da jeg senere skulle dimittere fra universitetet, blev jeg forelsket i en smuk pige, der hed Jeanene Watkins. Jeg mente, at hun også var ved at få følelser for mig. En aften talte vi om fremtiden, og hun flettede forsigtigt en udtalelse ind i vores samtale, som for evigt ændrede mit liv. Hun sagde: »Når jeg bliver gift, bliver det i templet med en trofast, hjemvendt missionær.«

Jeg havde ikke tænkt så meget på en mission før det. Den aften ændrede min motivation til at tænke over en mission sig drastisk. Jeg tog hjem og kunne ikke tænke på andet. Jeg var vågen hele natten. Den næste dag kunne jeg slet ikke koncentrere mig om mine studier. Efter mange bønner besluttede jeg mig for at mødes med min biskop og begynde min missionæransøgning.

Jeanene bad mig aldrig tage på mission *for hendes skyld*. Hun elskede mig nok til at fortælle om sin overbevisning og derefter give mig mulighed for at finde min egen retning i livet. Vi tog begge på mission og blev senere besejlet i templet. Jeanenes mod og forpligtelse mod sin tro har gjort en kæmpe forskel i vores liv sammen. Jeg er sikker på, at vi ikke ville have været så lykkelige uden hendes stærke tro på princippet om at tjene Herren først. Hun er et vidunderligt, retskaffent eksempel!

Både bedstemor Whittle og Jeanene elskede mig nok til fortælle mig om deres overbevisning om, at evangeliets ordinancer og at tjene vor Fader i himlen ville velsigne mit liv. Ingen af dem tvang mig eller gjorde mig dårlig tilpas med hensyn til, hvem jeg var. De elskede mig blot og elskede vor himmelske Fader. De vidste begge, at han kunne gøre mere med mit liv, end jeg kunne alene. De hjalp mig hver især modigt på

kærlige måder til at finde stien til den største lykke.

Hvordan kan vi hver især blive en sådan væsentlig indflydelse? Vi skal være sikre på at elske dem, vi ønsker at hjælpe i retskaffenhed, så de kan begynde at udvikle tillid til Guds kærlighed. For mange mennesker i denne verden er den første udfordring ved at tage imod evangeliet at udvikle tro på en Fader i himlen, der elsker dem. Det er lettere at udvikle den tro, når de har venner og familie, der elsker dem på en tilsvarende måde.

Når de får tillid til din kærlighed, kan det hjælpe dem til at udvikle tro på Guds kærlighed. Derpå kan dine kærlige og betænksomme

kommentarer velsigne dem, når du fortæller om det, du har lært, oplevelser, du har haft, og principper, du har fulgt for at finde løsninger på dine egne problemer. Vis din oprigtige interesse for deres velbefindende, og fortæl så om dit vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium.

Du kan hjælpe på måder, der er grundlagt på principper og læresætninger. Tilskynd dem, du elsker, til at sørge for at forstå, hvad Herren ønsker, de skal gøre. En måde at gøre det på er ved at stille dem spørgsmål, der får dem til at tænke og derefter give dem tid nok – enten timer, dage, måneder eller mere – til at tænke over det og forsøge at finde svarene selv.

Du er måske nødt til at hjælpe dem til at finde ud af, hvordan de skal bede, og hvordan de kan genkende svarene på deres bønner. Hjælp dem til at vide, at skrifterne er en vigtig kilde til at modtage og genkende disse svar. På den måde kan du hjælpe dem til at forberede sig på fremtidige muligheder og udfordringer.

Guds mål er »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«² Det er grundlæggende for alt, hvad vi gør. Somme tider bliver vi så optaget af ting, som vi synes er fascinerende, eller så overvældet af verdslige ansvar, at vi taber Guds hensigt af syne. Når du konstant fokuserer på de mest grundlæggende principper, får du en forståelse af, hvad du skal gøre, og du vil skabe mere for Herren og mere lykke til dig selv.

Når du fokuserer på de grundlæggende principper i frelsesplanen, bliver du bedre til at fortælle om det, du ved, fordi du forstår den evige betydning af evangeliets ordinancer. Du kan fortælle andre om, hvad du ved på en måde, som opfordrer dine venner til at ønske at blive styrket åndeligt. Du kan hjælpe dine kære til at ønske at forpligte sig til at adlyde alle hans befalinger og påtage sig Jesu Kristi navn.

Husk, at omvendelsen af enkeltpersoner blot er en del af værket. Søg altid at styrke familien. Undervis med en vision om vigtigheden af, at familien er beseglet i templet. For nogle familier kan det tage mange år, som det gjorde for mine forældre. Mange år efter min dåb blev min far døbt, og senere blev min familie beseglet i templet. Min far har tjent som besegler i templet, og min mor tjente sammen med ham der. Når du fanger visionen af de beseglende tempelordinancer, vil du ønske at opbygge Guds rige på jorden.

Husk, at det solide fundament er din kærlighed til dem, du ønsker at

Sydney

påvirke og hjælpe. Bedstemor Whittles og min hustru Jeanenes indflydelse ville have været ubetydelig, hvis jeg ikke først havde vidst, at de elskede mig og ville mig det bedste.

Som en tæt følgesvend til den kærlighed må man stole på dem. Nogle gange kan det virke svært at have tillid, men find den. Vor himmelske Faders børn kan gøre forbløffende ting, når de føler, at der vises dem tillid. Alle Guds børn her på jorden valgte Frelserens plan. Stol på, at hvis de får mulighed for det, vil de gøre det igen.

Fortæl om principper, der hjælper dem, du elsker, til at gå frem ad stien mod evigt liv. Husk, at vi alle udvikler os linje på linje. Du har fulgt det samme mønster i din forståelse af evangeliet. Hold det *enkelt*, når du fortæller andre om evangeliet.

Dit personlige vidnesbyrd om Jesu Kristi forsoning er et mægtigt redskab. Dertil hører redskaberne bøn, Mormons Bog og andre skrifter samt din pligt over for præstedømmets ordinancer. Alle disse vil gøre Åndens vejledning lettere, som er så afgørende for dig at stole på.

For at være effektiv og gøre, som Kristus gjorde,³ så fokuser på dette grundlæggende princip i evangeliet: *Jesu Kristi forsoning muliggør, at vi*

kan blive mere som vor Fader i himlen, så vi kan bo sammen for evigt i vores familie.

Der er ingen mere grundlæggende lære i vores værk end Jesu Kristi forsoning. Bær ved enhver given mulighed vidnesbyrd om Frelseren og kraften i hans sonoffer. Brug skrifterne, der underviser om ham, og hvorfor han er det fuldkomne forbillede for alle i livet.⁴ Du er nødt til at studere flittigt. Bliv ikke så opslugt af det trivielle, at du ikke får lært Herrens læresætninger og lærdomme. Med en solid og personlig grundvold af lærdom kan du blive en mægtig kilde til at fortælle andre om livsvigtige sandheder, og de har desperat brug for dem.

Vi tjener vor Fader i himlen bedst ved i retskaffenhed at påvirke og tjene andre.⁵ Det største eksempel, der nogensinde har gået på jorden, er vor Frelser, Jesus Kristus. Hans jordiske tjenestegering var fyldt med undervisning, tjeneste og kærlighed. Han satte sig sammen med personer, der blev anset for at være uværdige til hans selskab. Han elskede hver enkelt af dem. Han tog sig af deres behov og underviste dem i sit evangelium. Han opfordrer os til at følge ham.

Jeg ved, at hans evangelium er stien til fred og lykke i dette liv. Må vi huske at gøre, som han har gjort, ved at fortælle andre om vores kærlighed, tillid og kundskab om sandheden. Andre, der endnu ikke har omfavnet evangeliets strålende lys. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joh 13:15.
2. Moses 1:39.
3. Se Joh 13:15.
4. Se fx Luk 22:39–46; Joh 8:3–11; Fil 4:13; Jak 5:15–16; 1 Joh 1:7; 2 Ne 1:15; 2; 25:17–30; 31; Jakob 4; Alma 7; 42; 3 Ne 11–30; Moro 10:32–33; L&P 18:10–16; 19:13–19; 29:3; 88:1–13; 138:2–4; Moses 5:6–12.
5. Se Matt 22:35–40; Mosi 2:17.

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

»Elsker I mig, så hold mine bud«

Når vi bruger vores handlefrihed på at adlyde, betyder det, at vi vælger at »gør[e] hvad [der] er ret og [så] lade følgerne komme«.

Søskende, af alt det vi kan tage ved lære af ved Frelserens liv, er der ingen mere klar og stærk lektie end den om lydighed.

Frelserens eksempel

I det førjordiske råd i himlen gjorde Lucifer oprør mod vor himmelske Faders plan. De, der fulgte Lucifer, satte en stopper for deres evige udvikling – så vær forsigtig med, hvem I følger!

Derefter udtrykte Jesus sin hensigt om at adlyde ved at sige: »Fader, din vilje ske, og æren være din for evigt.«¹ Under sin tjenestegering »led [han] fristelser, men han gav ikke efter for dem.«² Man må sige, at »han lær[t]e lydighed af det, han led.«³

Eftersom vor Frelser var lydige, sonede han for vore synder og gjorde det muligt for os at opstå og forberede vejen for os tilbage til vor himmelske Fader, som vidste, at vi ville begå fejltagelser, når vi skulle lære lydighed i jordelivet. Når vi adlyder, anerkender vi hans offer, for »vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer.«⁴

Jesus underviste os om at adlyde i et enkelt sprog, der er let at forstå: »Elsker I mig, så hold mine bud«⁵ og »kom så og følg mig.«⁶

Når vi bliver døbt, »påtage[r vi os] Kristi navn« og træder ind i »pagten med Gud om, at [vi] vil være lydige til [vores] livs ende.«⁷ Hver søndag fornyer vi denne dåbspagt ved at nyde nadveren og bekræfte, at vi er villige til at holde befalingerne. Vi søger om tilgivelse for alle tanker, følelser eller handlinger, der ikke er i harmoni med vor himmelske Faders vilje. Når vi omvender os ved at vende os væk fra ulydighed og begynde at være lydige igen, viser vi ham vores kærlighed.

Forskellige former for lydighed

Når vi efterlever evangeliet, vokser vi i vores forståelse af lydighed. Til tider kan vi være fristede til at udøve det, jeg kalder »det naturlige menneskes lydighed«, hvorved vi afviser Guds lov til fordel for vores egen visdom, egne ønsker eller popularitet. Eftersom den udøves vidt og bredt af mange, reducerer denne forvrængede form for lydighed Guds standarder i vores kultur og i vore love.

Til tider tager mange medlemmer del i »selektiv lydighed« og hævder at elske og ære Gud, samtidig med at de vælger og vrager mellem, hvilke af hans befalinger og lærdomme – og hans profeters belæring og råd – de vælger at følge fuldt ud.

Nogle adlyder selektivt, fordi de

ikke kan forstå hele baggrunden for en befaling, ligesom børn ikke altid forstår baggrunden for deres forældres råd og regler. Men vi kender altid grunden til, at vi følger profeterne, for dette er Jesu Kristi Kirke, og det er Frelseren, der leder sine profeter i alle uddelinger.

Når vi udvikler vores forståelse af lydighed, indser vi den væsentlige rolle, som handlefriheden spiller. Da Jesus var i Getsemane have, bad han tre gange til sin himmelske Fader og sagde: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil.«⁸ Gud ville ikke underkende Frelserens handlefrihed, alligevel sendte han barmhjertigt en engel for at styrke sin elskede Søn.

Frelseren mødte endnu en prøve på Golgata, hvor han kunne have hidkaldt legioner af engle til at tage sig ned fra korset, men han traf sit eget valg om lydigt at holde ud til enden og fuldføre sit sonoffer, selv om det medførte stor lidelse og død.

Åndeligt moden lydighed er »Frelserens lydighed«. Den motiveres af sand kærlighed til vor himmelske Fader og hans Søn. Når vi villigt adlyder, ligesom Frelseren gjorde, værdsætter vi vor himmelske Faders ord: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!«⁹ Og når vi træder ind i vor himmelske Faders nærhed, ser vi frem til at høre dette: »Godt, du gode og tro tjener ... Gå ind til din herres glæde!«¹⁰

Når vi anvender vores handlefrihed til at adlyde, betyder det, at vi vælger at »gør[e] hvad [der] er ret, [og så lade] følgerne komme«. ¹¹ Det kræver selvbeherskelse og giver os selvtillid, evig lykke og en vis tilfredsstillelse, også til dem omkring os ved vores eksempel. Det indebærer altid en dyb personlig hengivenhed at opretholde præstedømmeledere og følge deres belæring og råd.

Konsekvenser

Når vi skal vælge, hvem vi vil adlyde, er det altid godt at huske på konsekvenserne af vore valg. Forstod Lucifer og hans tilhængere konsekvensen af at vælge at forkaste vor

himmelske Faders plan? Hvis det er tilfældet, hvorfor traf de så et så forfærdeligt valg? Vi kan stille os selv et lignende spørgsmål: Hvorfor vælger nogle af os at være ulydige, når vi kender til de evige konsekvenser af synd? Skrifterne giver os svaret: Årsagen til, at Kain og nogle af Adam og Evas børn valgte at være ulydige, er, at »de elskede Satan mere end Gud«. ¹²

Vores kærlighed til Frelseren er nøglen til en Frelserlignende lydighed. Når vi stræber efter at være lydige i dagens verden, udtrykker vi vores kærlighed til og respekt for alle vor himmelske Faders børn. Dog er det umuligt for denne kærlighed at ændre Guds befalinger, som blev givet til gavn for os! Fx er befalingen »du må ikke ... begå ... drab eller gøre noget, der ligner det« ¹³ baseret på en åndelig lov, der beskytter alle Guds børn, selv de ufødte. Lang tids erfaring viser, at

når vi ignorerer denne lov, medfører det ubeskrivelig sorg. Alligevel mener mange, at det er acceptabelt at afslutte et ufødt barns liv på grund af præference eller magelighed.

Når vi bortforklarer ulydighed, ændrer det ikke den åndelige lov eller dens konsekvenser, men fører til forvirring, ustabilitet, vandring på fremmede veje, at være fortabt og føle sorg. Som Kristi disciple har vi en hellig pligt til at holde fast ved hans love og befalinger og de pagter, som vi påtager os.

I december 1831 blev nogle af brødrene bedt om at hjælpe med til at mildne nogle uvenlige følelser, der var opstået mod Kirken. Gennem Joseph Smith svarede Herren dem på en usædvanlig, ja overraskende måde:

»Bring ... jeres fjender til tavshed; opfordr dem til at møde jer både offentligt og privat ...

Lad dem derfor komme frem med deres stærkeste argumenter mod Herren ...

Intet våben, som smedes mod jer, skal nå sit mål;

og hvis nogen opløfter sin røst imod jer, skal han blive beskæmmet, når jeg anser tiden for at være inde.

Hold derfor mine befalinger; de er sande og troværdige.« ¹⁴

Hvad vi kan lære af skrifterne

Skrifterne er fulde af eksempler på profeter, der har lært lektionen om lydighed af egen erfaring.

Joseph Smith lærte konsekvenserne ved at give efter for pres fra sin velgører, ven og skribent Martin Harris. Som svar på Martins gentagne forespørgsler bad Joseph om Herrens tilladelse til at låne de første 116 sider af manuskriptet til Mormons Bog ud, så Martin kunne vise dem til sin familie, men Herren bad Joseph om

at sige nej. Martin bad igen indtrængende Joseph om at spørge Herren. Efter Josephs tredje forespørgsel gav Herren ham lov til, at fem bestemte mennesker måtte se manuskriptet. »Med en yderst højtidelig pagt bandt Martin sig til denne aftale. Da han kom hjem, og der blev lagt pres på ham, glemte han sin højtidelige ed og tillod andre at se manuskriptet med det resultat, at det ved list gled ham af hænde¹⁵, og det gik tabt. Som følge heraf blev Joseph irettesat og blev nægtet tilladelse til at fortsætte med at oversætte Mormons Bog. Joseph led og omvendte sig fra sin overtrædelse, der bestod i at have givet efter for andres pres. Efter et stykke tid fik Joseph lov til at genoptage oversættelsesarbejdet. Joseph lærte en værdifuld lektie om lydighed, der kom ham til gode resten af hans liv!

Profeten Moses er et andet eksempel. Da Moses lydigt tog en egyptisk hustru, talte Miriam og Aron mod ham. Men Herren irettesatte dem og sagde: »Med [Moses] taler jeg ansigt til ansigt.«¹⁶ Herren anvendte denne hændelse til at undervise Kirkens medlemmer i vores uddeling. I 1830 hævdede Hiram Page at modtage åbenbaring for Kirken. Herren irettesatte ham og lærte de hellige: »Du skal være lydige mod det, som jeg giver [Joseph], ligesom Aron,«¹⁷ »for han modtager dem ligesom Moses.«¹⁸

Lydighed bringer velsignelser, »og når vi opnår en hvilken som helst velsignelse fra Gud, er det ved lydighed mod den lov, på hvilken den er baseret.«¹⁹

Undervis om lydighed ved eksempellets magt. Vi underviser vore børn ved den måde vi lever på: »Lær visdom i din ungdom; ja, lær i din ungdom at holde Guds befalinger.«²⁰

Lydighed gør os gradvist stærkere, i stand til trofast at udholde trængsler og prøvelser i fremtiden. Lydighed i Getsemane forberedte Frelseren til at adlyde og holde ud til enden på Golgata.

Mine elskede brødre og søstre, Almas ord udtrykker mit hjertes følelser:

»Og se, mine elskede brødre, jeg har sagt dette til jer, så jeg kunne vække jer til en erkendelse af jeres pligt mod Gud, så I kan vandre ulæstelig for ham ...

Og se, jeg ønsker, at I skal være ydmyge og være underdanige og blide ... være flittige til på alle tidspunkter at holde Guds befalinger.«²¹

Jeg bærer mit særlige vidnesbyrd om, at vor Frelser lever. Eftersom han var lydige, »[skal] hvert knæ ... bøje sig, og hver tunge bekende ... at han er [vor Frelser]«.²² Må vi elske ham så dybt og tro så fuldstændigt på ham, at vi også adlyder, holder hans befalinger og vender tilbage for at bo sammen med ham for evigt i vor Guds rige. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 4:2.
2. L&P 20:22.
3. Hebr 5:8.
4. Se TA 1:3.
5. Joh 14:15.
6. Luk 18:22.
7. Mosi 5:8.
8. Matt 26:39; se også v. 42, 44.
9. Matt 3:17; se også 3 Ne 11:7.
10. Matt 25:21.
11. »Gør hvad er rets«, *Salmer og sange*, nr. 153.
12. Moses 5:13.
13. L&P 59:6.
14. L&P 71:7–11.
15. Joseph Fielding Smith, *Essentials in Church History*, 1922 s. 65; se også L&P 3.
16. 4 Mos 12:8.
17. L&P 28:3.
18. L&P 28:2.
19. L&P 130:21; se også v. 20.
20. Alma 37:35.
21. Alma 7:22–23.
22. Mosi 27:31.

Ældste Claudio D. Zivic
De Halvfjerds

Lad os ikke tage den forkerte vej

Jeg beder om, at vi ikke må tabe vejen af syne, så vi altid må være forbundet med himlene.

En lille dreng øvede sig på klaveret og en sælger, der så ham gennem vinduet, spurgte: »Er din mor hjemme?»

Hvortil drengen svarede: »Og ... hvad tror du?»

Vore fem elskede børn spiller på klaver takket være min hustrus motivation! Når læreren kom hjem til os, løb vores søn, Adrián ind og gemte sig for at undgå timen. Men en dag skete der noget vidunderligt! Han begyndte at elske musik så meget, at han fortsatte med at øve sig uden at blive bedt om det.

Hvis vi kan nå til det punkt i vores omvendelse, ville det være vidunderligt. Det ville være vidunderligt at have et ønske dybt i vores hjerte om at holde befalingerne, uden at andre konstant minder os om det, og en fast overbevisning om, at hvis vi følger den rette vej, får vi de velsignelser, som skriften lover os.

For flere år siden besøgte jeg Arches National Park sammen med min hustru, vores datter Evelin og en ven af familien. En af de mest berømte buer hedder Delicate Arch. Vi besluttede os for at gå 2 km og klatre op ad bjerget for at nå frem til den bue.

Vi begyndte vores tur med stor begejstring, men da vi havde gået et lille stykke, fik de andre brug for et hvil. På grund af mit ønske om at nå derhen, besluttede jeg mig for at fortsætte alene. Uden at lægge mærke til den sti, som jeg burde følge, fulgte jeg efter en mand foran mig, der så ud til at vide, hvad han lavede. Stien blev sværere og sværere, og jeg var nødt til at hoppe fra sten til sten. På

grund af sværhedsgraden var jeg sikker på, at kvinderne i min gruppe ikke ville kunne gøre det. Pludseligt så jeg Delicate Arch, men til min store overraskelse så jeg, at jeg ikke kunne nå derhen.

Dybt frustreret besluttede jeg mig for at vende om. Jeg ventede utålmodigt på, at vi mødtes igen. Mit umiddelbare spørgsmål var: »Kom I op til Delicate Arch?» De fortalte mig glædestrålende, at det gjorde de. De forklarede, at de havde fulgt de skilte, der viste vej, og med omhyggelighed og anstrengelse nåede de deres mål.

Jeg havde uheldigvis taget den forkerte vej. Jeg lærte en stor lektie den dag!

Hvor ofte begår vi den fejl vedrørende den rigtige vej og lader os lede af verdens tendenser? Vi er nødt til hele tiden at spørge os selv, om vi er gørere af Jesu Kristi ord.

Der findes en vidunderlig belæring i Johannesevangeliet:

»Bliv i mig, og jeg bliver i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men kun når den bliver på

vintræet, sådan kan I heller ikke, hvis I ikke bliver i mig.

Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre« (Joh 15:4–5).

Ved hjælp af denne analogi kan vi se det meget tætte, uforlignelige forhold, der findes med Jesus Kristus, og hvor vigtige vi hver især er for ham. Han er roden og stammen, der leder det levende vand til os, saften, der giver os næring, så vi kan sætte megen frugt. Jesus Kristus belærte os på den måde om, at vi som grene – eller væsener, der er afhængige af ham – aldrig skal undervurdere værdien af hans belæringer.

Nogle fejltagelser kan være alvorlige, og hvis vi ikke retter dem i tide, kan de føre os væk fra den rette vej for altid. Hvis vi omvender os og accepterer irttesættelse, giver disse oplevelser os mulighed for at ydmyge os, ændre vore

handling og igen komme tættere på vor himmelske Fader.

Jeg ønsker at komme med et eksempel på dette ved at henvise til et af de mest dramatiske øjeblikke, som profeten Joseph Smith oplevede. Gennem denne oplevelse har Frelseren givet os uvurderlige belæringer angående principper, som vi bør have in mente i løbet af vores liv. Det skete, da Martin Harris mistede 116 oversatte sider af den første del af Mormons Bog.

Efter at have omvendt sig fra ikke at følge Guds råd modtog profeten den åbenbaring, vi kender som afsnit 3 i Lære og Pagter (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 71–72). Af det, der står i vers 1 til 10, ønsker jeg at fremhæve tre principper, som vi altid bør huske:

1. Guds gerninger og hensigter kan ikke forpurres.

2. Vi skal ikke frygte mennesket mere end Gud.

3. Konstant omvendelse er nødvendig.

I vers 13 lærer Herren os om fire ting, som vi aldrig bør gøre:

1. Regne Guds råd for intet.

2. Bryde de helligste løfter, der er indgået med Gud.

3. Forlade os på vores egen dømmekraft.

4. Prale af vores egen visdom.

Jeg beder om, at vi ikke må tabe vejen af syne, så vi altid må være forbundet med himlene, så verdens strømme ikke skyller os væk.

Hvis nogen af jer når til et punkt, hvor I forlader Herrens vej – et hvilket som helst sted på vejen – vil I med stor fortrydelse føle bitterhed ved at have regnet Guds råd for intet, ved at have brudt de helligste løfter, der er

indgået med Gud, ved at have stolet på jeres egen dømmekraft eller ved at have pralet af jeres egen visdom.

Hvis det er tilfældet, formaner jeg jer til at omvende jer og komme tilbage på den rigtige vej.

Et barnebarn ringede en gang til sin bedstefar for at ønske ham tillykke med fødselsdagen. Han spurgte ham, hvor gammel han var. Han sagde, at han var 70 år. Barnebarnet tænkte sig om et øjeblik og spurgte derefter: »Bedstefar, begyndte du helt fra begyndelsen med 1?«

Under barndommen og ungdommen tror folk, at de aldrig bliver ældre. Tanken om døden tager ikke fat – det er for meget, meget gamle mennesker – og at nå til det punkt er stadig en evighed derfra. Efterhånden går tiden, månederne og årtiderne skifter, og rynkerne begynder at komme frem, energien forsvinder, behovet for lægebesøg vokser og så videre.

Dagen kommer, hvor vi igen skal mødes med vor Forløser og Frelser, Jesus Kristus. Jeg beder indtrængende om, at vi ved den hellige og uovertrufne hændelse kan genkende ham på grund af den kundskab, vi har om ham, og fordi vi har fulgt hans belæringer. Han vil vise os mærkerne i sine hænder og fødder, og vi vil slutte os til ham i en evig omfavelse og græde af glæde over at have fulgt hans vej.

Jeg vidner for jordens fire hjørner om, at Jesus Kristus lever. Han formaner os: »Lyt, o I jordens folkeslag, og hør ordene fra den Gud, som har skabt jer« (L&P 43:23). Må vi evne at gribe, give agt på, forstå og på korrekt vis fortolke budskabet om »den Gud, som har skabt [os]«, så vi ikke kommer væk fra hans vej, det beder jeg indtrængende om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste W. Craig Zwick
De Halvfjerds

Hvad tænker du på?

Jeg beder jer indtrængende om at øve jer i at stille dette spørgsmål og tage hensyn til andres synspunkt: »Hvad tænker du på?«

For 41 år siden steg jeg ind på førersædet af en lastbil sammen med min smukke hustru, Jan, og vores lille søn, Scotty. Vi skulle transportere et stort læs byggematerialer gennem adskillige stater.

Dengang fandtes der ikke regler om seler eller babysæder, så min hustru holdt vores dyrebare dreng i sine arme. Hendes kommentar, »Vi er godt nok højt oppe«, burde have givet mig et vink med en vognstang om, at hun følte sig urolig.

Da vi kørte ned af det historiske Donner Pass, en stejl del af motorvejen, blev førerhuset pludseligt og uventet fyldt med tyk røg, som gjorde det svært at se. Vi kunne næsten ikke se eller trække vejret.

Med en kæmpe sætternavn er bremserne ikke nok til at stoppe hurtigt. Ved hjælp af motorbremsen og ved at gear ned forsøgte jeg febrilsk at stoppe lastbilen.

Lige som jeg kørte ind til siden, men før vi standsede helt, åbnede min hustru døren og hoppede ud med vores dreng i armene. Jeg så hjælpeløst til, da de faldt omkuld i støvet.

Lige så snart jeg havde fået stoppet, styrtede jeg ud af det røgfylde førerhus. Med adrenalinen pumpende løb jeg gennem sten og ukrudt og tog

dem i mine arme. Jans arme og albuer var medtagne og blødte, men heldigvis trak hun og vores søn stadigvæk vejret. Jeg holdt dem blot tæt ind til mig, idet støvet lagde sig ved siden af motorvejen.

Da mit hjerte igen slog normalt, og jeg fik vejret, røg det ud af mig: »Hvad i alverden tænkte du på? Ved du, hvor farligt det var? I kunne være blevet slået ihjel!«

Hun så tilbage på mig med tårer ned af sine snavsede kinder og sagde noget, der gennemborede mit hjerte og stadig genlyder i mine ører: »Jeg forsøgte bare at redde vores søn.«

I det øjeblik indså jeg, at hun havde troet, at der var ild i motoren, frygtet, at lastbilen ville eksplodere, og at vi ville dø. Jeg vidste derimod, at det var en elektrisk fejl – farlig, men ikke dødelig. Jeg så på min smukke hustru, strøg blidt vores lille søn over hovedet og undrede mig over, hvor modig en kvinde hun var.

Denne situation kunne følelsesmæssigt have været lige så farlig som vores motorbrand. Efter en tids stilhed, hvor vi hver især syntes, at den anden person var urimelig, udtrykte vi endelig det, der lå til grund for vores voldsomme udbrud. Da vi fortalte hinanden om kærligheden

til og frygten for den andens sikkerhed, undgik vi, at det farlige uheld blev ødelæggende for vores dyrebare ægteskab.

Paulus sagde advarende: »Intet råddent ord må udgå af jeres mund, kun et godt ord til nødvendig opbyggelse, så det kan blive til velsignelse for dem, der hører det« (Ef 4:29). Hans ord genlyder med en vis renhed.

Hvad betyder vendingen »intet råddent ord« for jer? Vi oplever alle regelmæssigt vredesudbrud – vore egne eller andres. Vi har set ukontrolleret vrede eksplodere i det offentlige rum. Vi har oplevet det som et slags »elektrisk chok« ved sportsbegivenheder, på den politiske scene og selv i vores eget hjem.

Børn taler somme tider til deres elskede forældre med tunger, der er så skarpe som knive. Ægtefæller, der har været fælles om nogle af livets bedste og givende oplevelser, mister tålmodigheden med hinanden og løfter deres stemme. Vi har alle, selvom vi er en kærlig himmelsk Faders pagtsbørn, angret, at vi har draget forhastede konklusioner og talt med manglende respekt

og stødende ord, før vi forstod en situation fra en andens synspunkt. Vi har alle haft mulighed for at lære, hvordan ødelæggende ord kan ændre en situation fra farlig til livsfarlig.

Et brev fra Det Første Præsidentskab beskrev det for nyligt meget tydeligt: »Jesu Kristi evangelium lærer os at elske og behandle alle mennesker med venlighed, hensyn og høflighed – selv når vi er uenige« (Brev fra Det Første Præsidentskab om vielse af par af samme køn, 6. mar. 2014). Hvilken mesterlig påmindelse om, at vi kan og bør deltage i en høflig samtale, især når vi ser verden fra forskellige perspektiver.

I Ordsprogenes Bog får vi følgende råd: »Et mildt svar afvender vrede, et sårende ord vækker harme« (Ordsp 15:1). Et »mildt svar« består af et fornuftigt svar – disciplinerede ord fra et ydmygt hjerte. Det betyder ikke, at vi aldrig kan tale direkte, eller at vi går på kompromis med en doktrinær sandhed. Ord, der er bestemte med hensyn til informationen, kan være blide i ånden.

Mormons Bog indeholder et slående eksempel på positivt sprogbrug

i forbindelse med en ægteskabelig uenighed. Sarija og Lehis sønner var blevet sendt tilbage til Jerusalem for at hente bronzepladerne og var ikke vendt tilbage. Sarija troede, at hendes sønner var i fare, og hun var fyldt af vrede og havde brug for at bebrejde nogen.

Lyt til beretningen gennem hendes søn Nefis øjne: »For [min mor] havde troet, at vi var omkommet i ørkenen; og hun havde også beklaget sig over for min far og fortalt ham, at han var en synsk mand, idet hun sagde: Se, du har ført os ud af vort arveland, og mine sønner er ikke til mere, og vi omkommer i ørkenen« (1 Ne 5:2).

Lad os nu tænke over, hvad Sarija kan have tænkt på. Hun var fyldt af angst over, at hendes til tider stridslystne sønner skulle vende tilbage til det sted, hvor hendes mand var blevet truet på livet. Og hun havde byttet sit skønne hjem og venner ud med et telt i en øde ørken, mens hun stadig var fødedygtig. Næsten nedbrudt af sin frygt virker det som om, at Sarija heltemodigt, selv om det ikke var rationelt, hoppede ud fra en susende lastbil for at beskytte sin

familie. Hun udtrykte sin berettigede bekymring til sin mand i et sprog fyldt af vrede, tvivl og bebrejdelse – et sprog, som hele menneskeheden virker til at være overraskende dygtige til.

Profeten Lehi lyttede til frygten, der lå til grund for hustruens vrede. Så kom han med et disciplineret svar i et medfølelsende sprog. Først anerkendte han, hvordan det måtte se ud fra hendes synspunkt: »Og [min far] talte til hende og sagde: Jeg ved, at jeg er en synsk mand ... men [hvis jeg] var blevet ved Jerusalem [ville vi] være omkommet sammen med mine brødre« (1 Ne 5:4).

Hendes mand rettede så sin opmærksomhed mod hendes frygt for deres sønners velbefindende, idet Helligånden uden tvivl vidnede for ham, og sagde:

»Men se, jeg har fået et forjættet land, hvilket jeg fryder mig ved, ja, og jeg ved, at Herren vil udfri mine sønner af Labans hænder ...

Og med et sådant sprog trøstede min far, Lehi, min mor ... angående os, mens vi rejste i ørkenen (1 Ne 5:5–6).

I dag eksisterer der et stort behov for, at mænd og kvinder viser respekt for hinanden på trods af trosretning

og adfærd og på trods af dybe kløfter og modstridende dagsordener. Det er umuligt at vide alt, der rører sig i vores hoved og hjerte eller endda fuldstændig forstå omstændighederne bag de prøvelser og valg, som vi alle møder.

Hvad ville der ske med det »råd[ne] ord«, som Paulus talte om, hvis vi som udgangspunkt først og fremmest har venlighed og medfølelse for andres oplevelse? Selv om jeg er fuldt ud klar over mine begrænsninger, ufuldkomnheder og skarpe kanter, beder jeg jer indtrængende om at øve jer i at stille dette spørgsmål og tage hensyn til andres synspunkt: »Hvad tænker du på?«

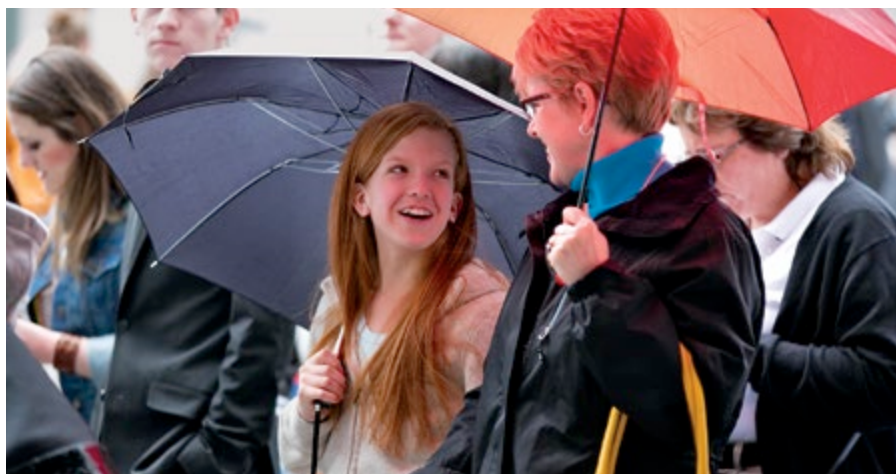
Husk, at Herren overraskede Samuel og Saul ved at vælge en lille

hyrdedreng, David af Betlehem, som Israels konge. Herren sagde til sin profet: »Mennesker ser på det, de har for deres øjne, men Herren ser på hjertet« (1 Sam 16:7).

Da førerhuset blev fyldt med røg, handlede min hustru meget modigt på en måde, som hun troede ville beskytte vores søn. Jeg handlede også beskyttende, da jeg stillede spørgsmål ved hendes valg. Overraskende nok betød det ikke noget, hvem der havde mest ret. Det, der betød noget, var at lytte til hinanden og forstå den andens synsvinkel.

Villigheden til at se igennem andres øjne kan ændre et »råddent ord« til »velsignelse«. Apostlen Paulus forstod dette, og på en eller anden måde kan vi alle komme til at opleve det. Det ændrer eller løser måske ikke problemet, men endnu vigtigere er det nok, om den velsignelse vil ændre os.

Jeg bærer ydmygt vidnesbyrd om, at vi kan »velsigne« gennem et omsorgsfuldt sprog, når Helligåndsgaven, som vi har fremmet, gennemtrænger vores hjerte med medfølelse for andres følelser og bevæggrunde. Det gør os i stand til at ændre farlige situationer til hellige steder. Jeg vidner om en kærlig Frelser, der »ser på [vores] hjerte« og er interesseret i, hvad vi tænker. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

Rødder og grene

Det er i dag afgørende for familiens frelse og ophøjelse at fremskynde slægtsforskning og tempeltjeneste.

Lige inden forfatteren William Saroyan døde af kræft i 1981, fortalte han pressen: »Alle skal dø, men jeg har altid troet, at jeg var en undtagelse. Hvad nu?»¹

Det »hvad nu« i forbindelse med døden i dette liv og det »hvad nu« i forbindelse med livet efter døden er kernen i sjælens spørgsmål, som Jesu Kristi gengivne evangelium besvarer så smukt i Faderens plan for lykke.

I dette liv ler vi, græder vi, arbejder vi, leger vi, lever vi og så dør vi. Job stillede det præcise spørgsmål: »Kan en, der er død, få liv?»² Svaret er et rungende ja på grund af Frelserens sonoffer. En del af Jobs anderledes indledning til spørgsmålet er interessant: »Et menneske, en kvindefødt, har et kort liv ... Han folder sig ud som en blomst og visner ... For et træ er der håb, hvis det fældes, kan det skyde igen; det holder ikke op med at sætte friske grene ... som et nyplantede træ.»³

Vor Faders plan handler om familien. Flere af vore mest gribende skriftsteder anvender træet med dens rødder og grene som analogi.

I det sidste kapitel i Det Gamle Testamente beskriver Malakias levende Frelserens andet komme ved hjælp af denne analogi. Han talte om de stolte og ugudelige og sagde, at de

skal brænde som stubbe, »så der hverken bliver rod eller grene tilbage.«⁴ Malakias afslutter dette kapitel med Herrens opmuntrende løfte:

»Se, jeg sender profeten Elias til jer, før Herrens dag kommer, den store og frygtelige.

Han skal vende fædres hjerte til deres sønner og sønners hjerte til deres fædre, så jeg ikke skal komme og slå landet med forbandelse.»⁵

Ved genoprettelsens daggry fremhævede Moroni dette budskab i sin første belæring til den unge Joseph Smith i 1823.⁶

Kristne og jøder verden over accepterer beretningen om Elias i Det Gamle Testamente.⁷ Han var den sidste profet, der havde den beseglende kraft i Det Melkisedekske Præstedømme før Jesus Kristus.⁸

Elias gengiver nøglerne

Elias' tilbagevenden skete i templet i Kirtland den 3. april 1836. Han erklærede, at han kom for at opfylde Malakias' løfte. Han overdrog præstedømmets nøgler til besegling af familien i denne uddeling.⁹ Elias' mission lettes af det, der sommetider kaldes for Elias' ånd, der, som ældste Russell M. Nelson har sagt, er »en tilkendegivelse fra Helligånden, som vidner om familiens guddommelige natur.«¹⁰

Frelseren var eftertrykkelig om nødvendigheden af dåben. Frelseren sagde: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige.«¹¹ Frelseren blev selv døbt for at sætte eksemplet. Hvad med de døde, der ikke er blevet døbt?

Læren om tempeltjeneste og slægts historie

Den 11. oktober 1840 i Nauvoo skrev Vilate Kimball et brev til sin mand, ældste Heber C. Kimball, der sammen med andre medlemmer af De Tolv var på mission i England. Oktoberkonferencen var blevet afholdt nogle få dage forinden.

Jeg citerer dele af Vilates personlige brev: »Vi havde den største og mest interessante konference, der nogensinde har fundet sted, siden Kirken blev organiseret. Præsident [Joseph] Smith har åbnet op for et nyt og herligt emne ... Det er dåb for de døde. Paulus taler om det i Første Korinther, kapitel 15, vers 29. Joseph har modtaget en mere komplet forklaring på det i en åbenbaring. Han siger, det er [medlemmerne af] denne kirkes

privilegium at blive døbt for alle i deres slægt, som er døde, før dette evangelium kom frem ... Ved at gøre det handler vi på vegne af dem og giver dem det privilegium at komme frem i den første opstandelse. Han siger, at de får evangeliet forkyndt i fængslet.«

Vilate tilføjede: »Jeg vil døbes for min mor ... Er det ikke en storslået lære?«¹²

Den afgørende lære om at forene familien kom frem linje på linje og forskrift på forskrift. Stedfortrædende ordinancer er kernen i sammenføjnngen af familien, der forbinder rødder med grene.

Læren om familien i forbindelse med slægtsforskning og tempeltjeneste er tydelig. Herren henviste i sin første åbenbaring til »dåb for jeres døde.«¹³ Vores læremæssige forpligtelse er for vore egne forfædre. Det er på grund af himlens celestiale organisation, at den er baseret på familien.¹⁴ Det Første Præsidentskab har opfordret medlemmer, især unge og unge voksne, til at udføre slægtsforskning og ordinancer for deres egne slægtsnavne eller navne på menighedens og stavens medlemmers forfædre.¹⁵ Vi er nødt til at blive forbundet med både vore rødder og grene. Tanken om at blive forbundet i den evige verden er virkelig storslået.

Templer

Wilford Woodruff vidnede om, at profeten Joseph Smith levede længe nok til at lægge grundvolden for tempeltjeneste. Den sidste gang, han nogensinde mødtes med De Tolvs Kvorum, var, da han gav dem deres begavelse.¹⁶

Efter profetens martyrdød færdiggjorde de hellige templet i Nauvoo, og den beseglende kraft blev brugt til at velsigne tusindvis af trofaste

medlemmer inden udvandringen til bjergene vestpå. 30 år senere talte præsident Brigham Young ved færdiggørelsen af templet i St. George om den evige betydning af, at de frelsende ordinancer endelig var blevet tilgængelige for både levende og døde.¹⁷

Dette udtrykkes meget enkelt af præsident Wilford Woodruff: »Der

er næppe et princip, som Herren har åbenbaret, som jeg har glædet mig mere over, end over vore dødes forløsning – at vi, vore fædre, vore mødre og vore hustruer og vore børn skal være hos os i familieenheden i den første opstandelses morgen og i det celestiale rige. Det er storslåede principper. De er alle ofre værd.«¹⁸

Hvilken herlig tid at leve i. Dette er den sidste uddeling, og vi kan føle, at arbejdet med frelse bliver fremskyndet på ethvert område, hvor en frelsende ordinance er involveret.¹⁹ Vi har nu templer overalt i det meste af verden til at sørge for disse frelsende ordinance. At komme i templet efter åndelig fornyelse, fred, tryghed og vejledning i vores liv er også en stor velsignelse.²⁰

Mindre end et år efter, at præsident Thomas S. Monson blev kaldet som apostel, indviede han Los Angeles Temple Genealogical Library. Han talte om afdøde forfædre, som »venter på den dag, hvor du og jeg vil foretage den nødvendige forskning, der åbner vejen ... [og] tage til Herrens hus og udføre det arbejde ... som de ikke selv kan udføre.«²¹

Da ældste Monson dengang holdt denne indvielsestale den 20. juni 1964, var der kun 12 fungerende templer. I løbet af den periode, hvor præsident Monson har tjent i Kirkens seniorråd, er 130 af vores 142 fungerende templer blevet indviet for første gang. Det er intet mindre end mirakuløst at se, hvordan arbejdet med frelse bliver fremskyndet i vore dage. Yderligere 28 templer er blevet bekendtgjort og er i forskellige stadier af opførelse. På verdensplan bor

85 % af vore medlemmer mindre end 300 km fra et tempel.

Slægtshistorisk teknologi

Inden for slægtshistorisk teknologi er der også gjort store fremskridt. Præsident Howard W. Hunter erklærede i marts 1995: »Vi er begyndt at bruge informationsteknologi for at fremskynde det hellige arbejde med at sørge for de dødes ordinance. Teknologiens rolle ... er blevet accelereret af Herren selv ... Vi står dog kun på tærsklen af, hvad vi kan gøre med disse værktøjer.«²²

Siden denne profetiske udtalelse for 19 år siden har teknologiens acceleration været næsten ufattelig. En 36-årig mor til små børn udbrød for nylig til mig: »Tænk bare – vi er gået fra mikrofilm-læseapparater i slægtshistoriske centre til at kunne sidde ved mit køkkenbord med min computer og udføre slægtsforskning, når mine børn endelig sover.« Brødre og søstre, slægtshistoriske centre ligger nu i vores hjem.

Tempeltjeneste og slægtsforskning handler ikke kun om os. Tænk på dem på den anden side af sløret, der venter på de frelsende ordinance, som befrier dem fra fangenskab i det åndelige fængsel. *Fængsel* defineres som »en tilstand af indespærring eller

fangenskab.«²³ De, der befinder sig i fangenskab, stiller måske William Saroyans spørgsmål: »Hvad nu?«

En trofast søster fortalte om en særlig åndelig oplevelse i templet i Salt Lake City. I bekræftelsesværelset hørte hun, efter at den stedfortrædende bekræftelse var blevet sagt: »For fangerne skal gives fri!« Hun fornemmede vigtigheden for dem, der venter på, at der bliver udført dåb og bekræftelse for dem. Da hun kom hjem, søgte hun i skrifterne efter den sætning, som hun havde hørt. Hun fandt Joseph Smiths erklæring i afsnit 128 i Lære og Pagter: »Lad jeres hjerte fryde sig og være overordentlig glad. Lad jorden bryde ud i sang. Lad de døde synge hymner til evig pris for kong Immanuel, som, før verden blev til, har forordnet det, der vil sætte os i stand til at forløse dem fra deres fængsel; for fangerne skal gives fri.«²⁴

Spørgsmålet er, hvad er vi nødt til at gøre? Profeten Josephs råd var at tage »optegnelser om vores døde, som skal være al antagelse værd,«²⁵ med i templet.

Kirkens ledelse har udstedt et kald, der lød som en fanfare, til den opvoksende slægt om at føre an i brugen af teknologi for at opleve Elias' ånd, for at finde deres forfædre og for at udføre tempelordinancer for dem.²⁶ Meget af det vanskelige ved at fremskynde arbejdet med frelse for både de levende og døde vil blive udført af jer unge.²⁷

Hvis de unge i hver eneste menighed ikke blot tager i templet og udfører dåb for deres afdøde, men også arbejder sammen med deres familie og andre medlemmer af menigheden om at finde navne til de ordinance, som de udfører, vil både de og Kirken blive meget velsignet. Undervurder ikke de afdødes indflydelse i at hjælpe jer med jeres arbejde og glæden ved

at møde dem, I tjener. Den evige velsignelse ved at blive forenet med jeres egen familie er næsten ufattelig.²⁸

Ud af Kirkens verdensomspændende medlemmer har 51 % af de voksne ikke begge deres forældre i FamilyTree på hjemmesiden FamilySearch. 65 % af de voksne har ikke alle fire bedsteforældre.²⁹ Husk, at uden rødder og grene kan vi ikke blive frelst. Kirkemedlemmer er nødt til at få og indtaste disse vigtige oplysninger.

Vi har læren, templer og teknologien, så familien kan udføre frelsens herlige værk. Jeg forslår en måde, hvorpå dette kan udføres.

Familien kan afholde en »familietræssammenkomst.« Dette bør være en tilbagevendende begivenhed. Alle bør medbringe eksisterende familiehistorier, historier og billeder, deriblandt forældre og bedsteforældres elskede ejendele. De unge er begejstrede for at lære om familiededlemmers liv – hvor de kom fra, og hvordan de levede. Mange har fået deres hjerte vendt mod fædrene. De elsker historier og billeder, og de har den teknologiske ekspertise til at scanne og uploade historier og billeder til FamilyTree og forbinde kilder med forfædre for at bevare disse for evigt. Hovedformålet er selvfølgelig

at afgøre, hvilke ordinancer der skal udføres og aftale udførelse af tempelordinancer, som har så stor betydning. Hæftet *Min familie* kan bruges til at registrere slægtsoplysninger, historier og billeder, som så kan uploades til FamilyTree.

Familieforpligtelser og forventninger bør stå øverst på vores liste over prioriteter for at beskytte vores guddommelige skæbne. Til dem, der leder efter en mere udbytterig brug af sabbatsdagen for familien som helhed, er det at fremskynde dette arbejde en frugtbar jord. En mor fortæller ivrigt om, hvordan hendes 17-årige søn sætter sig ved computeren efter kirke om

søndagen for at udføre slægtsforskning, og hendes 10-årige søn elsker at høre historier om og se billeder af hans forfædre. Dette har velsignet hele deres familie, så de har oplevet Elias' ånd. Vore dyrebare rødder og grene skal næres.

Jesus Kristus gav sit liv som en stedfortrædende forsoning. Han besvarede det sidste spørgsmål, som Job stillede. Han har overvundet døden for hele menneskeheden, hvilket vi ikke selv kunne have udrettet. Vi kan dog udføre stedfortrædende ordinancer og virkelig bliver befriere på Zions bjerg³⁰ for vores egen familie, for at vi sammen med dem kan blive ophøjet og frelst.

Jeg bærer vidnesbyrd om Frelserens sonoffer og visheden af Faderens plan for os og vores familie. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. William Saroyan, i Henry Allen, »Raging against Aging«, *Wall Street Journal*, 31. dec. 2011–1. jan. 2012, s. C9.
2. Job 14:14.
3. Job 14:1, 2, 7, 9.
4. Mal 4:1. Adskillige nylige artikler rapporterer om et stigende antal mennesker, der vælger ikke at få børn for at forbedre deres levestandard (se Abby Ellin, »The Childless Plan for Their Fading Days«, *New York Times*, 15. feb. 2014, s. B4). Mange lande får færre

indbyggere som resultat af disse personlige valg. Dette omtales sommetider som den »demografiske vinter« (se *The New Economic Reality: Demographic Winter*, dokumentar, byutv.org/shows).

5. Mal 4:–6.
6. Se *History of the Church*, 1:12; L&P 2.
7. Jøderne har ventet på Elias' tilbagevenden i 2.400 år. Selv i dag efterlader de ved deres årlige seder eller påskemåltid en plads til ham og går hen til døren i håb om, at han er kommet for at forkynde Messias' komme.
8. Se Bible Dictionary, »Elijah«.
9. Se L&P 110:14–16; se også L&P 2.
10. Russell M. Nelson, »En ny høsttid«, *Stjernen*, juni 1998, s. 35–38.
11. Joh 3:5.
12. Vilate M. Kimball til Heber C. Kimball, 11. okt. 1840, Vilate M. Kimball letters, Church History Library; stavning og store bogstaver standardiseret.
13. L&P 127:5; fremhævelse tilføjet.
14. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Fielding Smith jun.*, 2013, s. 68.
15. Se brev fra Det Første Præsidentskab, 8. okt. 2012.
16. Se *The Discourses of Wilford Woodruff*, udv. G. Homer Durham, 1946, s. 147.
17. Brigham Young erklærede: »Alt, hvad jeg ønsker, er at se dette folk indvie deres midler og interesse til at opbygge Guds rige, rejse templer og i dem deltage for levende og afdøde ... at de må blive kronet som den Almægtiges sønner og døtre« (*Deseret News*, 6. sep. 1876, s. 498). Døb for de døde begyndte den 9. januar 1877 og begavelse for de døde blev udført to dage senere. Glæden over dette blev udtrykt af Lucy B. Young, der sagde: »Mit hjerte er fyldt med udsigten til at kunne modtage [mine døde slægtninge] med åbne arme, lige som ville alle, der ikke kunne

udføre arbejdet for sig selv« (i Richard E. Bennett, »Which Is the Wisest Course? The Transformation in Mormon Temple Consciousness, 1870–1898«, *BYU Studies Quarterly*, årgang 52, nr. 2, 2013, s. 22).

18. *Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff*, 2005, 187.
19. Præsident Wilford Woodruff, der er kendt som en af de største missionærer nogensinde for de levende, sagde om tjeneste for de døde: »Jeg betragter denne del af vores virke som en mission, der er lige så vigtig som det at forkynde for de levende. De døde skal høre Guds tjeneres røst i ånderverdenen, men de kan ikke komme frem i [den første] opstandelses morgen, medmindre visse ordinancer bliver udført for og på vegne af dem ...« Han sagde også: »Det kræver lige så meget at frelse en død ... som ... en levende« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff*, s. 183).
20. Præsident Howard W. Hunter opfordrede Kirkens medlemmer til ofte at tage i templet »for de personlige velsignelser ved at tilbede i templet, for den hellighed og sikkerhed, der er tilvejebragt inden for disse hellige og indviede mure ... Det er helligt for Herren. Det burde være helligt for os« (»Det store symbol på vores medlemskab«).
21. »Messages of Inspiration from President Thomas S. Monson«, *Church News*, 29. dec. 2013, s. 2.
22. Howard W. Hunter, »We Have a Work to Do«, *Ensign*, Mar. 1995, s. 65.
23. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11. udg., 2003, »prison.«
24. L&P 128:22; se også L&P 138:42. »Før verden var til, forordnede Herren det, der gør ånder i fængsel i stand til at blive forløst« (indeks i den engelske tre-i-en, »Prison«).
25. L&P 128:24.
26. Se Det Første Præsidentskabs brev, 8. okt. 2012; se også David A. Bednar, »Børnenes hjerte skal vende sig«, *Liahona*, nov. 2011, s. 24–27; R. Scott Lloyd, »Find Our Cousins: Apostle [Neil L. Andersen] Counsels LDS Youth at RootsTech Conference«, *Church News*, 16. feb. 2014, s. 8–9.
27. En nylig undersøgelse viser, at en stor del af denne generation lever et meningsfuldt liv, hvor de »giver til andre og vier sig til et større formål« (Emily Esfahani og Jennifer L. Aaker, »Millennial Searchers«, *New York Times Sunday Review*, 1. dec. 2013, s. 6).
28. Se Howard W. Hunter, »Et tempelmotiveret folk«, *Stjernen*, maj 1995, s. 2–5.
29. Statistik fra Slægtshistorisk afdeling.
30. Se Obad 1:21.

Eldste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Præstedømmets nøgler og myndighed

Præstedømmets nøgler henvender sig til såvel kvinder som mænd, og præstedømmets ordinancer og præstedømmets myndighed angår kvinder såvel som mænd.

I.

Ved denne konference har vi set visse trofaste brødre blive afløst, og vi har opretholdt andre i deres kaldelse. I denne rotation, som vi kender så godt i Kirken, bliver vi ikke »degraderet«, når vi bliver afløst, og vi bliver ikke »forfremmet«, når vi bliver kaldet. Vi »degraderes eller forfremmes« ikke i Herrens tjeneste. Der er kun at gå »fremad eller tilbage«, og forskellen ligger i, hvordan vi tager imod og reagerer på vores afløsning og vores kaldelse. Jeg præsiderede engang ved afløsningen af en ung stavspræsident, der havde ydet en god indsats i ni år og nu fandt glæde ved sin afløsning og den nye kaldelse, han og hans hustru netop havde modtaget. De var blevet kaldet til at være ledere i børnehaveklassen i deres menighed. Kun i denne kirke ville dette anses for at være ligeså ærefuldt!

II.

Da Hjælpeforeningens hovedpræsident søster Linda K. Burton holdt tale ved Kvindekongressen i 2013, sagde

hun: »Vi håber at kunne *indgyde* et større ønske i hver eneste af os om at forstå præstedømmet bedre.«¹ Det behov gælder os alle, og jeg vil tage det op ved at tale om præstedømmets nøgler og myndighed. Eftersom disse emner er af lige stor betydning for mænd og kvinder, glæder det mig, at

disse taler transmitteres og trykkes til alle Kirkens medlemmer. Præstedømmets kraft velsigner os alle. Præstedømmets nøgler henvender sig til såvel kvinder som mænd, og præstedømmets ordinancer og præstedømmets myndighed angår kvinder såvel som mænd.

III.

Præsident Joseph F. Smith beskrev præstedømmet som »Guds magt, overdraget til menneskene, ved hvilket de kan virke [på jorden] ... til frelse for den menneskelige familie.«² Andre ledere har lært os, at præstedømmet »er den fuldendte kraft på denne jord. Det er den kraft, hvorved jorden blev skabt.«³ Skrifterne fortæller, at »det samme præstedømme, som fandtes i begyndelsen, skal også findes ved verdens ende« (Moses 6:7). Præstedømmet er således den kraft, ved hvilken vi opstår og drager videre til det evige liv.

Den forståelse, vi søger, begynder med en forståelse af præstedømmets nøgler. »Præstedømmets nøgler er den myndighed, som Gud har overdraget til præstedømme[bærere] til at lede, føre tilsyn med og styre anvendelsen af sit præstedømme på jorden.«⁴ Enhver handling eller ordinance i Kirken foretages direkte eller indirekte under bemyndigelse af en, der har nøgler til denne funktion. Som ældste M. Russell Ballard har forklaret: »De, der har præstedømmenøgler ... gør det bogstaveligt talt muligt for alle, der tjener eller arbejder trofast under deres vejledning, at udøve præstedømmemyndighed og have adgang til præstedømmets kraft.«⁵

Ved kontrollen med udøvelsen af præstedømmets myndighed er anvendelsen af præstedømmets nøgler både rummelig og begrænset. Den er rummelig, eftersom den gør det

muligt, at præstedømmets myndighed og velsignelser er tilgængelige for alle Guds børn. Den er begrænset ved at forordne, hvem der får præstedømmets myndighed, hvem der kan besidde præstedømmets embeder, og hvordan dets rettigheder og kraft skal overdrages. Eksempelvis kan en person, der bærer præstedømmet, ikke overdrage sit embede eller sin myndighed til en anden, medmindre det er godkendt af en, der har nøglerne. Uden den bemyndigelse er ordinationen ugyldig. Det forklarer, hvorfor en præstedømmebærer – uanset embede – ikke kan ordinere en i familien eller forrette nadveren i sit eget hjem uden bemyndigelse fra den, der besidder de rette nøgler.

Bortset fra den hellige tjeneste, som søstre udfører i templet under de nøgler, tempelpræsidenten har, og som jeg efterfølgende vil beskrive, kan kun en person, der besidder et præstedømmembede, virke i en præstedømmeordination. Og alle bemyndigede

præstedømmeordinancer registreres i Kirkens optegnelser.

I sidste instans indehaves alle præstedømmenøgler af Herren Jesus Kristus, hvis præstedømme det er. Det er ham, der afgør, hvilke nøgler der uddeles til menneskene, og hvordan disse nøgler skal anvendes. Vi tager det som en selvfølge, at alle præstedømmets nøgler blev overdraget til Joseph Smith i templet i Kirtland, men skriften fastslår, at alt, hvad der blev overdraget, var »nøglerne til denne uddeling« (L&P 110:16). Ved en generalkonference for mange år siden mindede præsident Spencer W. Kimball os om, at der er andre præstedømmenøgler, som ingen mennesker på jorden har fået overdraget, herunder skabelsens og opstandelsens nøgler.⁶

Den hellige natur i de begrænsninger, der lægges på udøvelsen af præstedømmets nøgler, forklarer en væsentlig forskel på beslutninger i Kirkens administrative anliggender og beslutninger, der påvirker

præstedømmet. Det Første Præsidentskab og rådet for Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum, der præsiderer over Kirken, har bemyndigelse til at træffe mange beslutninger angående Kirkens retningslinjer og fremgangsmåder – anliggender som fx placeringen af kirkebygninger og alderen for at tjene på mission. Men selv om disse præsiderende myndigheder har og udøver alle de nøgler, der er uddelegeret til menneskene i denne uddeling, kan de ikke tillade sig at ændre på det guddommeligt forordnede mønster om, at kun mænd kan have embeder i præstedømmet.

IV.

Jeg er nu nået til emnet om præstedømmets myndighed. Jeg begynder med de tre netop omtalte principper: (1) præstedømmet er Guds kraft overdraget til menneskene, så de kan handle til frelse for den menneskelige familie, (2) præstedømmets myndighed er under ledelse af præstedømmebærere, der har præstedømmets nøgler, og (3) eftersom skrifterne fastslår, at »alle andre beføjelser og embeder i kirken er tillæg til dette (melkisedekske) præstedømme« (L&P 107:5), udføres alt, hvad der foretages under ledelse af disse præstedømmenøgler, med præstedømmets myndighed.

Hvordan gælder det for kvinder? I en tale til Hjælpeforeningen har præsident Joseph Fielding Smith, daværende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, sagt dette: »Selv om søstre ikke har fået præstedømmet, da det ikke er blevet overdraget til dem, betyder det ikke, at Herren ikke har givet dem nogen myndighed ... En person kan få myndighed, mand eller kvinde, til at gøre visse ting i Kirken, som er bindende og absolut nødvendige for vores frelse, som fx den tjeneste, som vore søstre udfører i Herrens hus. De har

fået overdraget myndighed til at udføre nogle storslåede og vidunderlige ting, hellige for Herren og præcis lige så bindende som de velsignelser, som de mænd, der har præstedømmet, giver.»⁷

I denne betydningsfulde tale sagde præsident Smith igen og igen, at kvinder har fået myndighed. Til kvinderne sagde han: »I kan tale med myndighed, fordi Herren har givet jer myndighed.« Han sagde også, at Hjælpeforeningen »har fået magt og myndighed til at udføre ganske mange ting. Det værk, de udfører, udføres med guddommelig myndighed.« Og selvfølgelig udføres tjenesten i Kirken af kvinder og mænd, hvad enten det er i templet eller i menigheder og grene, under ledelse af dem, der har præstedømmets nøgler. Nu hvor vi taler om Hjælpeforeningen, har præsident Smith således forklaret: »[Herren] har givet dem denne storslåede organisation, hvor de har myndighed til at tjene under biskoppens ledelse og ... varetage både vores folks timelige og åndelige interesser.«⁸

Derfor er det så sandt, som det er sagt, at Hjælpeforeningen ikke blot er en klasse for kvinder, men noget de tilhører – et guddommeligt forordnet tillæg til præstedømmet.⁹

Vi er ikke vant til at tale om kvinder, der har præstedømmets myndighed i deres kirkekaldelse, men hvilken anden myndighed kan det være? Når en kvinde – ung eller gammel – indsættes til at forkynde evangeliet som fuldtidsmissionær, får hun præstedømmets myndighed til at udføre en funktion i præstedømmet. Det samme gør sig gældende, når en kvinde indsættes til at virke som leder eller lærer i en organisation i Kirken under ledelse af en, der har præstedømmenøglerne. Enhver, der fungerer i et embede eller en kaldelse, som de får af en, der har præstedømmets nøgler, udøver

præstedømmets myndighed ved at udføre sine pligter.

Enhver, der udøver præstedømmets myndighed, bør glemme deres rettigheder og koncentrere sig om deres ansvar. Det er et princip, der generelt er behov for i samfundet. Den berømte russiske forfatter Aleksandr Solsjenitsyn citeres for at have sagt: »Det er nu på tide, at man ... ikke så meget kæmper for menneskeret som for menneskepligt.«¹⁰ Sidste dages hellige forstår, at det ikke er et spørgsmål om at sikre sig rettigheder for at gøre sig fortjent til ophøjelse, men et spørgsmål om at opfylde ansvar.

V.

Herren har forordnet, at kun mænd kan ordineres til embeder i præstedømmet. Men som adskillige kirkeledere har understreget, er mænd ikke »præstedømmet«.¹¹ Mænd har præstedømmet med en hellig pligt til at anvende det til velsignelse for alle Guds børn.

Den største kraft, Gud har givet sine sønner, kan ikke udøves uden partnerskab med en af hans døtre, for Gud har kun givet sine døtre kraften »til at kunne skabe legemer ... så Guds hensigter og den store plan kan virkeliggøres«.¹² Det er præsident J. Reuben Clarks ord.

Han fortsatte: »Det er der, vore hustruer og vore mødre hører hjemme i den evige plan. De bærer ikke præstedømmet, de bebyrdes ikke med at udføre præstedømmets pligter og funktioner, ej heller tynges de med dets ansvar. De opbygger og organiserer under dets kraft og tager del i dets velsignelser, besidder den fuldstændige kraft i præstedømmet og har en funktion, de er blevet kaldet til på samme guddommelige vis, og som er ligeså vigtig i evigheden på sit sted som selve præstedømmet.«¹³

Med disse inspirerede ord talte præsident Clark om familien. Som der står i familieproklamationen præsiderer faderen over familien, han og moderen har særskilte ansvarsområder, men de er »forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere«.¹⁴ Nogle år inden familieproklamationen

NOTER

1. Linda K. Burton, »Priesthood: A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children«, tale ved Brigham Young University Women's Conference, 3. maj 2013, s. 1; ce.byu.edu/cw/womensconference/transcripts.php.
2. Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 116.
3. Boyd K. Packer, »Præstedømmets kraft i hjemmets«, verdensomspændende oplæringsmøde for ledere, feb. 2012; lds.org/broadcasts; se også James E. Faust, »Præstedømmets magt«, *Stjernen*, juli 1997, s. 41–43.
4. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 2.1.1.
5. M. Russell Ballard, »Mænd og kvinder i Herrens værk«, *Liahona*, april 2014, s. 48; se også *Døtre i mit rige: Hjelpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 138.
6. Se Spencer W. Kimball, »Vor store mulighed«, *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 48.
7. Joseph Fielding Smith, »Relief Society – An Aid to the Priesthood«, *Relief Society Magazine*, jan. 1959, s. 4.
8. Joseph Fielding Smith, »Relief Society – An Aid to the Priesthood«, s. 4, 5; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Fielding Smith*, 2013, s. 302.
9. Se Boyd K. Packer, »Hjelpeforeningen«, *Stjernen*, juli 1998, s. 76; se også *Døtre i mit rige*, s. 138.
10. Aleksandr Solsjenitsyn, »A World Split Apart« translokationstale på Harvard University, 8. juni 1978; se også Patricia T. Holland, »En kvindes syn på præstedømmets«, *Stjernen*, juni 1980, s. 26; Dallin H. Oaks, »Rights and Responsibilities«, *Mercer Law Review*, vol. 36, nr. 2 (vinter 1985), s. 427–442.
11. Se James E. Faust, »I kommer alle direkte fra Himlen«, *Liahona*, nov. 2002, s. 113; M. Russell Ballard, »Dette er min gerning og herlighed«, *Liahona*, maj 2013, s. 19; Dallin H. Oaks, »Præstedømmemyndighed i familien og i Kirken«, *Liahona*, nov. 2005, s. 26. Vi siger sommetider, at Hjelpeforeningen er »partner med præstedømmet«. Det ville være mere præcist at sige, at Hjelpeforeningen og Kirkens kvinder i Herrens værk er »partnere med præstedømmebærere«.
12. J. Reuben Clark jun., »Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan«, *Relief Society Magazine*, dec. 1946, s. 800.
13. J. Reuben Clark jun., »Our Wives and Our Mothers«, s. 801.
14. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
15. Spencer W. Kimball, »Søstrenes privilegier og ansvar«, *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 169.
16. M. Russell Ballard, *Liahona*, apr. 2014, s. 48; se også Sheri L. Dew, *Women and the Priesthood*, 2013, især kapitel 6, som på værdifuld vis uddyber de her nævnte læresætninger.

fremkom præsident Spencer W. Kimball med denne inspirerede forklaring: »Når vi taler om ægteskabet som et partnerskab, så lad os tale om ægteskabet som et *fuldgyldigt* partnerskab. Vi ønsker ikke, at vore SDH-kvinder er *tause* partnere eller *begrænsede* partnere i denne evige opgave! Vi beder jer være en *ydende og fuldgyldig* partner.«¹⁵

I Guds øjne, uanset om det er i Kirken eller i familien, er kvinder og mænd ligeværdige, men med forskellige ansvarsområder.

Jeg afslutter med nogle sandheder om præstedømmets velsignelser. I modsætning til præstedømmets nøgler og ordinationer er præstedømmets velsignelser tilgængelige for kvinder og for mænd på samme betingelser. Helligåndsgaven og templets velsignelser er velkendte eksempler på denne sandhed.

I sin indsigtfulde tale ved uddannelsesugen på BYU sidste år udtalte ældste M. Russell Ballard disse ord:

»Vores kirkes lære placerer kvinder som ligeværdige og dog anderledes end mænd. Gud anser ikke noget køn som bedre eller vigtigere end det andet ...

Når mænd og kvinder tager til templet, begaves de begge med den samme kraft, som er præstedømmets kraft ... Adgang til præstedømmets kraft og velsignelser er tilgængelig for alle Guds børn.«¹⁶

Jeg bærer vidnesbyrd om Guds præstedømmes kraft og velsignelser, som i samme grad er tilgængelige for hans sønner og døtre. Jeg bærer vidnesbyrd om præstedømmets myndighed, som virker overalt i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges embeder og aktiviteter. Jeg bærer vidnesbyrd om præstedømmenøglernes guddommeligt ledet virke, som vores profet og præsident Thomas S. Monson besidder og udøver i deres fylde. Til sidst og allervigtigst bærer jeg vidnesbyrd om vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, hvis præstedømme det er, og hvis tjenere vi er. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Donald L. Hallstrom
De Halvfjerds' Præsidium

Hvilken slags mænd?

Hvilke ændringer kræves der af os for at blive den slags mænd, vi bør være?

Når vi tænker på, hvordan dette møde løber af stabelen over hele verden, minder det os om, at intet andet møde noget sted kan måle sig med dette. Formålet med præstedømmets møde ved generalkonferencen er at undervise præstedømmebærere om, hvilken slags mænd vi bør være (se 3 Ne 27:27), og inspirere os til at nå det ideal.

I mine år som bærer af Det Aronske Præstedømme i Hawaii for et halvt århundrede siden og

siden hen som missionær i England mødtes vi i kirken og lyttede (meget opmærksomt) til, hvad der blev sagt på præstedømmemødet, som blev transmitteret via en telefonforbindelse. I nyere tid har satellitter muliggjort transmissioner til udvalgte kirkebygninger med enorme parabolmodtagere, så vi både kan høre og se møderne. Vi har meget at takke teknologien for! Få kunne have forestillet sig dagens verden, hvor alle, der har adgang til internettet med en

smartphone, tablet eller computer, kan høre talerne ved dette møde.

Men denne øgede mulighed for at høre Herrens tjeneres ord, som er det samme som Herrens egen røst (se L&P 1:38), har kun ringe værdi, hvis vi ikke er villige til at tage imod ordet (se L&P 11:21) og følge det. Så kort sagt opfyldes formålet med generalkonferencen og dette præstedømmemøde kun, hvis vi er villige til at handle – hvis vi er villige til at ændre os.

For flere årtier siden tjente jeg som biskop. Jeg mødtes over en længere periode med en mand i vores menighed, som var mange år ældre end mig. Denne bror havde et problematisk forhold til sin kone og var blevet fremmedgjort over for sine børn. Han kæmpede for at beholde et arbejde, han havde ingen nære venner, og han fandt det så svært at omgås med medlemmerne i menigheden, at han til sidst ikke var villig til at tjene i Kirken. Under en af vore intense samtaler om udfordringerne i hans liv lænede han sig frem mod mig og sagde som konklusion på vore utallige samtaler: »Biskop, jeg har et voldsomt temperament, og sådan er jeg bare!«

De ord rystede mig hele aftenen og har besøgt mig siden. Da denne mand besluttede – når vi i det hele taget konkluderer – »Sådan er jeg bare,« så opgiver vi vores evne til at ændre os. Vi kan lige så godt hejse det hvide flag, nedlægge våbnene, indrømme nederlaget og bare overgive os – enhver udsigt til sejr er tabt. Selvom nogle af os måske tænker, at det ikke gælder os, så handler vi måske alle sammen sådan, når det angår en eller to dårlige vaner. »Sådan er jeg bare.«

Nu kommer vi til dette præstedømmemøde, fordi den, vi er, ikke er lig med den, vi kan blive. Vi mødes her til aften i Jesu Kristi navn. Vi mødes i tillid til, at hans sonoffer har givet

blev han ordineret som ældste og kaldet til at tjene i Indien. Det var ikke let at gå – han gjorde sit bedste, brugte en stok i hver hånd, og han faldt ofte – men han drømte aldrig om at give op. Han satte sig for at gennemføre sin mission på ærefuld og hengiven vis, og det gjorde han.

Da vi mødte bror Nulu næsten 20 år efter hans mission, hilste han varmt på os, hvor vejen endte og førte os ned ad en ujævn jordvej til et to-rums-hus, som han delte med sin hustru og tre børn. Det var en ubehageligt varm dag. Han gik stadig med stort besvær, men der var ingen selvynk at spore. Ved personlig ihærdighed var han blevet skolelærer, og han underviste alle landsbyens børn. Da vi trådte ind i hans ydmyge hjem, trak han mig straks hen i et hjørne og hev en kasse frem, der indeholdt hans dyrebareste ejendele. Han ville vise mig et stykke papir. Der stod: »Med de bedste ønsker og håb om velsignelser til ældste Nulu, en uforfærdet og glad missionær; (dateret) 25. juni 1987; (underskrevet) Boyd K. Packer.« Ved den lejlighed, hvor ældste Packer besøgte Indien og talte til en gruppe missionærer, bekræftede han ældste Nulus potenti-ale. Det, bror Nulu rent faktisk fortalte mig den dag i 2006, var, at evangeliet havde ændret ham – for altid!

Ved det besøg hos familien Nulu blev vi ledsaget af missionspræsidenten. Han var der for at interviewe bror Nulu og hans hustru og børn – for at forældrene kunne modtage deres tempelbegavelse og blive beseglet til hinanden, og børnene blive beseglet til dem. Vi præsenterede også familien for en plan om at rejse til templet i Hong Kong for at modtage disse ordinancer. De græd, da deres længe ventede drøm så ud til at kunne realiseres.

Hvad forventes der af en, der bærer Guds præstedømme? Hvilke ændringer

enhver af os – uanset vore svagheder, skrøbeligheder, afhængigheder – mulighed for at ændre os. Vi mødes i håbet om, at vores fremtid, trods vores fortid, kan blive bedre.

Når vi deltager i dette møde med en »oprigtig hensigt« om forandring (Moro 10:4), har Ånden fuld adgang til vores hjerte og sind. Herren åbenbarede til profeten Joseph Smith: »Og det skal ske, at for så vidt som de ... udøver tro på mig – husk, tro er et princip med kraft og handling – vil jeg udøse min Ånd over dem på den dag, hvor de forsamler sig« (L&P 44:2). Det er i aften!

Hvis I tænker, at jeres udfordringer er uoverkommelige, så lad mig

fortælle jer om en mand, vi mødte i en lille by uden for Hyderabad i Indien i 2006. Den mand var et levende eksempel på viljen til at ændre sig. Appa Rao Nulu blev født ude på landet i Indien. Da han var tre år gammel, fik han polio og blev fysisk handicappet. Hans omgivelser fortalte ham, at hans muligheder var yderst begrænsede. Men han mødte som ung voksen vore missionærer. De underviste ham om et større potentiale – både i dette og det tilkommende liv. Han blev døbt og bekræftet som medlem af Kirken. Med en tydeligt forbedret selvopfattelse satte han sig et mål om at modtage Det Melkisedekske Præstedømme og tjene som fuldtidsmissionær. I 1986

kræves der af os for at blive den slags mænd, vi bør være? Jeg har tre forslag:

1. Vi må være værdige præstedømmebærere! Hvad enten vi er unge mænd med Det Aronske Præstedømme eller mænd med Det Melkisedekske Præstedømme, må vi være værdige præstedømmebærere, der udviser åndelig modenhed, fordi vi har indgået pagter. Som Paulus sagde: »Da jeg var barn, talte jeg som et barn, forstod jeg som et barn, tænkte jeg som et barn. Men da jeg blev voksen, aflagde jeg det barnlige« (1 Kor 13:11). Vi bør være anderledes, for vi bærer præstedømmet – ikke arrogant, stolt eller nedladende, men ydmyg, lærevillig og sagtomodig. Det bør betyde noget for os at modtage præstedømmet og de forskellige embeder i det. Det bør ikke være et lemfældigt »overgangsritual«, som automatisk træder i kraft i en vis alder, men en hellig handling, hvor man tænker nøje over sine pagter. Vi bør føle os så privilegerede og taknemlige, at det kommer til udtryk i vore handlinger. Dersom vi kun sjældent skænker præstedømmet en tanke, har vi brug for at ændre os.

2. Vi må tjene! Det centrale i at bære præstedømmet er at højne vores kaldelse (se L&P 84:33) ved at tjene andre. Undgåelse af vores vigtigste ansvar for at tjene vores hustru og børn, undsigelse eller negligering af kaldelser i Kirken eller ikke at tage sig af andre, medmindre det er bekvemt, er ikke sådan, vi bør handle. Frelseren sagde: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind« (Matt 22:37) og tilføjede senere: »Hvis du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine befalinger« (L&P 42:29). Selviskhed er modsætningen til præstedømmeansvar, og kendetegner det vores væsen, må vi ændre på det.

3. Vi må være værdige! Jeg har måske ikke ældste Jeffrey R. Hollands evner, som da han for nogle år siden talte til et præstedømmemøde om at »stikke næsen frem og med lige tilpas ild til at svede jeres øjenbryn lidt« (se »Modigt må vi kæmpe«, *Liahona*, nov. 2011, s. 45), men kære brødre, vi må vågne op og erkende, at almindeligt accepterede skikke i verden kvæler vores kraft i præstedømmet. Hvis vi tror,

at vi kan flirte med pornografi eller brud på kyskhedsloven eller uærlighed i nogen anden afskygning, uden det har negative følger for os og vores familie, lader vi os narre. Moroni sagde: »Se til, at I gør alt i værdighed« (Morm 9:29). Herren har givet denne stærke formaning: »Og nu giver jeg jer en befaling om at tage vare på jer selv ved at give flittigt agt på det evige livs ord« (L&P 84:43). Er der nogle uafklarede synder, som afholder os fra at være værdige, må vi ændre det.

Det eneste fuldstændige svar på spørgsmålet, som Jesus Kristus stillede: »Hvad slags mænd burde I derfor være?«, er det, som han præcist og dybsindigt selv gav: »Ligesom jeg er« (3 Ne 27:27). I opfordringen om at »kom[me] til Kristus og bliv[e] fuldkommetgjort i ham« (Moro 10:32) ligger der både en fordring og en forventning om en forandring. I sin nåde har han ikke ladt os i stikken: »Og hvis menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed ... så vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Eter 12:27). Stol på Frelserens sonoffer, vi kan ændre os. Det er jeg helt sikker på. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Randall L. Ridd

Andenrådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab

Generationen med valg

I er blevet udvalgt til at deltage i hans værk på dette tidspunkt, fordi han stoler på, at I vil træffe de rigtige valg.

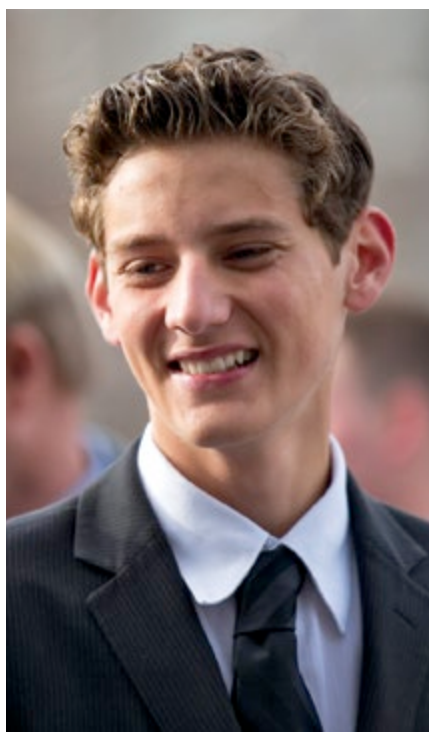
Unge mænd, I har sandsynligvis før hørt, at I er »en udvalgt slægt«, hvilket betyder, at Gud udvalgte og forberedte jer til at komme ned på jorden på dette tidspunkt med et storslået formål. Jeg ved, at det er sandt. Men i dag vil jer gerne tiltale jer som »generationen med valg«, fordi ingen før i historien har været velsignede med så mange valg. Flere valg betyder flere muligheder, flere muligheder betyder større mulighed for at gøre godt og – uheldigvis – ondt. Jeg tror, at Gud har sendt jer hertil på dette tidspunkt, fordi han stoler på, at det vil lykkes jer at skelne mellem de svimlende mange valg, der findes.

I 1974 sagde præsident Spencer W. Kimball: »Jeg tror, at Herren er ivrig efter at lægge de opdagelser i vore hænder, som vi som lægfolk knap nok har fået et glimt af« (»When the World Will Be Converted«, *Ensign*, okt. 1974, s. 10).

Og det har han! I er vokset op med et af de største redskaber i menneskeheds historie til at gøre godt: Internettet. Med det følger en overdådig buffet af valg. En overflod af valg medfører dog en lige så stor ansvarlighed. Det gør det lettere for jer at få adgang til både det allerbedste og det allerværste, verden har at byde

på. I kan med det udføre store ting på kort tid, eller I kan blive viklet ind i en endeløs spiral af ligegyldigheder, der spilder jeres tid og forringer jeres potentiale. Med et klik kan I få adgang til jeres hjertes ønsker. Det er nøglen – hvad er jeres hjertes ønsker? Hvad hælder I mod? Hvor fører jeres ønsker jer hen?

Husk, at Gud »giver menneskene efter deres ønske« (Alma 29:4), og at han »vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, ud fra deres hjertes ønsker« (L&P 137:9; se også Alma 41:3).

Ældste Bruce R. McConkie har sagt: »I en virkelig, men overført, betydning er *livets bog* en optegnelse over menneskenes handlinger, eftersom en sådan optegnelse er skrevet i deres egen krop ... Det vil sige, at hver en tanke, hvert et ord og hver en gerning sætter sine spor i det menneskelige legeme. Alle disse efterlader mærker, mærker som kan læses af ham, der er evig, lige så let som en bog kan læses« (*Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 97).

Internettet optegner også jeres ønsker, udtrykt i form af søgninger og klik. Legioner venter på at opfylde disse ønsker. Når I surfer på internettet, efterlader I spor – det I kommunikerer, hvor I har været, hvor længe I har været der, og hvad der interesserer jer. På den måde skaber internettet en cyberprofil for jer – på en måde jeres »livets cyberbog«. Ligesom i livet vil internettet give jer mere og mere af det, I søger. Hvis jeres ønsker er rene, kan internettet højne dem og gøre det endnu lettere at involvere sig i værdig søgen. Det modsatte er dog også sandt.

Ældste Neal A. Maxwell beskrev det således:

»Det, som vi til stadighed ønsker, vil med tiden afgøre, hvad vi til sidst vil blive, og hvad vi vil modtage i evigheden ...

Kun ved at afrette og beherske vore ønsker kan vi gøre dem til vore forbundsfæller i stedet for vore fjender!« (se »Efter vores hjertes ønsker«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 20, 21).

Mine unge brødre, hvis I ikke proaktivt afretter jeres ønsker, gør verden det for jer. Hver dag forsøger verden at påvirke jeres ønsker ved at friste jer til at købe noget, klikke på noget, spille noget, læse noget eller se noget. I sidste instans er valget jeres. I har handlefrihed. Det er kraften til ikke

blot at handle efter jeres ønsker, men også til at forfine, forædle og højne jeres ønsker. Handlefrihed er jeres kraft til at blive. Hvert valg fører jer tættere på eller fjernere fra det, det er meningen, I skal blive; hvert klik har betydning. Spørg altid jer selv: »Hvor fører dette valg hen?« Udvikl evnen til at se ud over øjeblikket.

Satan ønsker at kontrollere jeres handlefrihed, så han kan kontrollere det, I bliver. Han ved, at en af de bedste måder at gøre det på er at indfange jer ved hjælp af en afhængig adfærd. Jeres valg afgør, hvorvidt teknologien skal berige jer eller trælbinde jer.

Jeg vil foreslå fire principper som en hjælp til jer, generationen med valg, til at målrette jeres ønsker og vejlede jer i brugen af teknologi.

For det første: Når I ved, hvem I virkelig er, gør det det lettere at træffe beslutninger

Jeg har en ven, der lærte denne sandhed på en meget personlig måde. Hans søn var vokset op med evangeliet, men han lod til at flakke om åndeligt. Han afviste hyppigt muligheder for at udøve præstedømmet. Hans forældre blev skuffede, da han sagde, at han havde besluttet sig til ikke at

tage på mission. Min ven bad oprigtigt for sin søn og håbede, at han ville opleve en forandring i sit hjerte. Disse forhåbninger blev knust, da hans søn bekendtgjorde, at han var forlovet og skulle giftes. Faderen tryglede sin søn om at få sin patriarkalske velsignelse. Sønnen gik til sidst ind på det, men insisterede på at tale alene med patriarken.

Da han kom tilbage efter velsignelsen, var han meget følelsesmæssigt berørt. Han tog sin kæreste med udenfor for at tale med hende under fire øjne. Faderen så ud gennem vinduet, hvor han så det unge par tørre hinandens tårer bort.

Senere fortalte sønnen sin far, hvad der var sket. Meget bevæget forklarede han, at han under velsignelsen fik et glimt af, hvem han var i den førjordske verden. Han så, hvor tapper han var, og hvor stor indflydelse han havde på at formå andre til at følge Kristus. Når han nu vidste, hvem han var, hvordan kunne han da lade være med at tage på mission?

Unge mænd, husk på, hvem I virkelig er. Husk, at I bærer det hellige præstedømme. Det vil inspirere jer til at træffe gode valg, når I bruger internettet og resten af livet.

For det andet: Tilslut jer kilden til kraft

I har lige i jeres hånd alle tidsaldres visdom – ja, endnu vigtigere, profeternes ord, lige fra Det Gamle Testamente til præsident Thomas S. Monson. Men hvis I ikke regelmæssigt oplader jeres mobiltelefon, så er den ubrugelig, og I føler jer fortabt og uden kontakt. I kunne ikke drømme om blot en enkelt dag ikke at genoplade jeres batteri.

Det er vigtigt hver dag at gå hjemmefra med mobiltelefonen fuldt opladt, men det er langt vigtigere at være fuldt opladt åndeligt. Brug det som en påmindelse til at spørge jer selv, hver gang I tilslutter jeres telefon, om I er tilsluttet den vigtigste kilde til åndelig kraft – bøn og skriftstudium, som vil oplade jer med inspiration gennem Helligånden (se L&P 11:12–14). Det vil hjælpe jer til at kende Herrens sind og vilje til at træffe de små, men vigtige daglige valg, der afgør jeres retning i livet. Vi er mange, der straks standser op, uanset hvad vi gør, for at læse en sms – bør vi ikke placere endnu større betydning på budskaber fra Herren? Det bør være helt utænkeligt for os at forsømme at tilslutte sig denne kraft (se 2 Ne 32:3).

For det tredje: At eje en smartphone gør jer ikke smarte, men at bruge den klogt kan

Unge mænd, gør ikke noget dumt med jeres smartphone. I ved alle, hvad jeg mener (se Mosi 4:29). Der er utallige måder, hvorpå teknologi kan aflede jer fra det, der er vigtigst. Følg talemåden: »Vær hvor du er, når du er der.« Når I kører bil, så køør bil. Når I sidder til en klasse, så fokuser på undervisningen. Når I er sammen med jeres venner, så giv dem jeres opmærksomhed. Jeres hjerne kan ikke koncentrere sig om to ting på en gang. Når I multitasker, skifter I i virkeligheden hurtigt jeres fokus fra det ene til det andet. Et gammelt ordsprog siger: »Man kan ikke både blæse og have mel i munden.«

For det fjerde: Herren sørger for teknologien til at udføre sine hensigter

Teknologiens guddommelige hensigt er at fremskynde arbejdet med frelse. I, der tilhører generationen med valg forstår jer på teknologi. Brug den til at fremskynde jeres udvikling mod fuldkommenhed. Fordi han gi'r jer alt, er I i gæld til ham (se »Fordi du gi'r mig alt«, *Salmer og sange*, nr. 141). Herren forventer, at I bruger disse storslåede redskaber til at bringe hans værk videre fremad og forkynde evangeliet på måder, som overgår min generations vildeste fantasi. Hvor tidligere generationer påvirkede deres naboer og by, har I kraften gennem internettet og sociale medier til at nå ud over grænserne og påvirke hele verden.

Jeg vidner om, at dette er Herrens kirke. I er blevet udvalgt til at deltage i hans værk på dette tidspunkt, fordi han stoler på, at I vil træffe de rigtige valg. I er generationen med valg. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Kommer I sovende gennem genoprettelsen?

Der er for meget på spil for os som enkeltpersoner, familier og Kristi Kirke til kun at bidrage halvhjertet i dette hellige værk.

For næsten 200 år siden blev den amerikanske novelle »Rip Van Winkle« straks en klassiker. Hovedpersonen, Rip, er en uambitiøs mand, som er rigtig god til at undgå to ting: arbejde og sin kone.

En dag, hvor han vandrer med sin hund i bjergene, møder han en gruppe sjovt klædte mænd, der drikker og spiller. Efter Rip har drukket noget af deres spiritus, bliver han døs og lukker øjnene et øjeblik. Da han åbner dem igen, bliver han forbavset over at opdage, at hans hund er væk, hans musket er blevet rusten, og han har fået langt skæg.

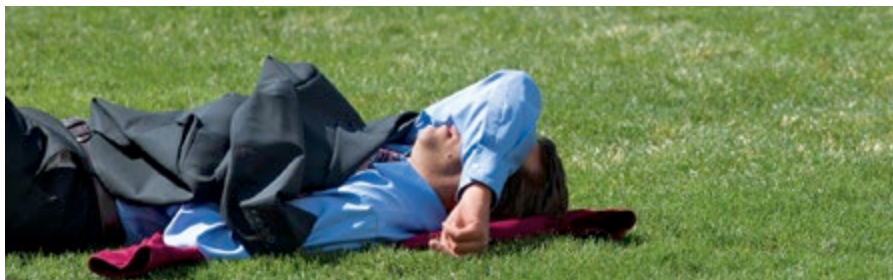
Rip tager tilbage til byen og opdager, at alt er forandret. Hans

kone er død, hans venner er væk og portrættet af kong Georg 3. på kroen er blevet erstattet med et billede af en, han ikke kender – general George Washington.

Rip Van Winkle har sovet i 20 år. Mens han sov, er han gået glip af en af de mest spændende perioder i landets historie – han har sovet igennem den amerikanske revolution.

I maj 1966 brugte Martin Luther King jun. denne historie i sin tale »Don't Sleep Through the Revolution« (Kom ikke sovende gennem revolutionen).¹

I dag vil jeg gerne behandle samme tema og stille et spørgsmål til alle os, der bærer Guds præstedømme:

Kommer I sovende gennem genoprettelsen?

Vi lever i genoprettelsens tid

Sommetider tænker vi, at gengivelsen af evangeliet er noget, der er færdigt, noget der allerede ligger bag os – Joseph Smith oversatte Mormons Bog, han modtog præstedømmets nøgler, og Kirken er organiseret. I virkeligheden er genoprettelsen en igangværende proces, som vi lever i lige nu. Den omfatter »alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer«, og alle de »mange store og vigtige ting«, som han endnu vil åbenbare.² Brødre, dagens spændende udvikling er en del af den forberedelsesperiode, som længe har været omtalt, der vil kulminere med vor Frelser, Jesu Kristi andet komme.

Dette er en af de mest bemærkelsesværdige perioder i verdens historie! Fortidens profeter længtes efter at se vor tid.

Hvilke oplevelser vil vi være i stand til at fortælle om vores bidrag til denne specifikke periode i vores liv og for at fremme Herrens værk, når vores tid på jorden er forbi? Vil vi være i stand til at sige, at vi smøgede ærmerne op og arbejdede af hele vores hjerte, sjæl, sind og styrke? Eller vil vi blive nødt

til at indrømme, at vores rolle primært var tilskuerens?

Jeg formoder, at der er flere forskellige årsager til, at det er let at blive lidt træt med hensyn til at opbygge Guds rige. Lad mig nævne tre større årsager. I den forbindelse vil jeg bede jer om at tænke over, om noget af det måske gælder jer. Kan I se et behov for forbedringer, så opfordrer jeg jer til at overveje, hvad I kan gøre for at rette op.

Selvishhed

Den første er selvishhed.

Den selviske søger sin egen interesse og behagelighed frem for noget andet. Det helt centrale spørgsmål for et selvisk menneske er: »Hvad får jeg ud af det?«

Brødre, jeg er sikker på, at I godt kan se, at denne indstilling er i klar modstrid med den ånd, der er nødvendig for at opbygge Guds rige.

Når vi sætter selvisk tjeneste over uselvisk tjeneste centrerer vores prioriteter omkring egen anerkendelse og eget behag.

Tidligere generationer har kæmpet med forskellige grader af egoisme og selvoptagethed, men jeg tror, at vi i dag giver dem alvorlig konkurrence. Er det en tilfældighed, at Oxford

Dictionary for nylig bekendtgjorde, at årets ord er »selfie«?³

Vi har naturligvis alle et ønske om anerkendelse, og der er intet forkert i at slappe af og have det godt. Men hvis det at søge »verdens pris og ære«⁴ bliver en central del af vores motivation, vil vi gå glip af de forløsende og glædelige erfaringer, der kommer, når vi giver gavmildt af os selv til Herrens værk.

Hvad er kuren mod den?

Svaret ligger som altid i Kristi ord:

»Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.

For den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig og evangeliet, skal frelse det.«⁵

De, som helhjertet vier deres liv til vor Frelser og tjener Gud og sine medmennesker, finder en rigdom og fylde i livet, som den selviske eller egoistiske aldrig vil opleve. De uselviske giver af sig selv. Det kan være små barmhjertige gaver, som rummer kraft til meget godt: Et smil, et håndtryk, et kram, tid til at lytte, et opmuntrende ord eller en venlig gestus. Alle disse venlige handlinger kan ændre hjerter og liv. Når vi gør brug af de ubegrænsede muligheder for at elske og tjene vore medmennesker, deriblandt vores

ægtefælle og familie, vil vores formåen til at elske Gud og tjene andre øges i høj grad.

De, som tjener andre, kommer ikke sovende gennem genoprettelsen.

Afhængighed

En anden årsag til, at vi kan gå i søvne gennem denne specielle tid, er afhængighed.

Afhængighed begynder ofte i det små. Afhængighed er tynde tråde af gentagne handlinger, som væver sig ind i hinanden til tykke reb af vaner. Dårlige vaner har potentiale til at blive en altfortærende afhængighed.

Disse snærende bånd af afhængighed kan antage mange former og bestå af mange ting som pornografi, alkohol, sex, narkotika, tobak, spil, mad, arbejde, internet eller et virtuelt alter ego. Satan, vores fælles fjende, har mange yndlingsredskaber, som han bruger til at berøve os vores guddommelige potentiale til at udføre vores mission i Herrens rige.

Det bedrøver vor himmelske Fader

at se, hvor villigt nogle af hans ædle sønner rækker deres hænder frem for at lade sig binde af ødelæggende afhængighedslænker.

Brødre, vi bærer den Almægtige Guds evige præstedømme. Vi er i sandhed sønner af den højeste Gud og begavet med uendeligt potentiale. Vi er skabt til at svæve frit gennem himlene. Det er ikke meningen, at vi skal lænkes til jorden, fanget i spændetrøjer, vi selv har skabt.

Hvad er kuren mod det?

For det første må vi forstå, at afhængighed er langt lettere at forebygge end at helbrede. Frelseren sagde: Lad ikke »noget af dette komme ind i hjertet.«⁶

For adskillige år siden blev præsident Thomas S. Monson og jeg tilbudt en rundvisning i Air Force One – det prægtige fly USA's præsident har til sin rådighed. Der var et meget omhyggeligt sikkerhedstjek af Secret Service, og jeg smilede lidt, da agenterne undersøgte vores kære profet, inden han gik om bord.

Så inviterede kaptajnen mig til at indtage sit sæde. Det var en fantastisk oplevelse igen at sidde ved styrepinden i en vidunderlig flyvemaskine lig dem, jeg havde fløjet for mange år siden. Minder fra flyrejser over oceaner og kontinenter fyldte mit hjerte og hoved. Jeg så spændende afgang og landinger fra lufthavne overalt i verden for mig.

Næsten ubevidst satte jeg mine hænder på de fire gashåndtag i 747'eren. Da var det, at jeg hørte en elsket og umiskendelig stemme bag mig – Thomas S. Monsons stemme.

»Dieter,« sagde han, »det kan du godt glemme.«

Jeg indrømmer ingenting, men lige der kan det godt være, at præsident Monson læste mine tanker.

Når vi fristes til at gøre noget, vi ikke bør gøre, lad os da lytte til kærlige advarsler fra familie og venner, vi stoler på, vor elskede profet og altid fra Frelseren.

Det bedste forsvar mod afhængighed er aldrig at begynde.

Men hvad så med dem, der opdager, at de sidder fast i en afhængighed?

For det første er det vigtigt at vide, at der altid er håb. Søg hjælp fra nære og kære, kirkeledere og professionelle rådgivere. Kirken tilbyder hjælp til at overvinde afhængighed gennem de lokale kirkeledere, internettet⁷ og visse steder gennem Kirkens familietjeneste.

Husk altid, at I med Frelserens hjælp kan bryde ud af afhængighedens faste greb. Det kan godt være, at vejen ud er lang og svær, men Herren giver ikke op. Han elsker jer. Jesus Kristus udvirkede sit sonoffer for at hjælpe jer til at ændre jer, for at udfri jer fra syndens lænker.

Det vigtigste er at blive ved med at prøve – sommetider kræver det flere forsøg for at opnå succes. Så, giv ikke op. Mist ikke troen. Hold hjertet åbent for Herren, og han vil give jer kraft til udfrielse. Han vil sætte jer fri.

Mine kære brødre, hold jer langt væk fra vaner, der kan føre til afhængighed. De, som gør det, vil være i stand til at stille deres hjerte, sjæl, sind og styrke til rådighed i Guds tjeneste.

De vil ikke komme sovende igennem genoprettelsen.

Modstridende prioriteter

En tredje forhindring, der afholder os fra at engagere os mere helhjertet i dette værk, er de mange modstridende prioriteter, vi konfronteres med. Nogle af os har så travlt, at vi føler os som en vogn, der trækkes af et dusin arbejdsheste – der hver især trækker os i hver sin retning. Der bruges en masse energi, men vognen kommer ingen vegne.

Oftentimes lægger vi en masse kræfter for dagen for en hobby, en sport, erhvervs- og samfundsmæssige interesser eller politiske sager. Alle disse

ting kan være gode og ærværdige, men tillader de, at vi har tid og kræfter tilbage til det, der bør være vores højeste prioritet?

Hvad er kuren mod det?

Igen er ordene Frelserens:

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.«

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv.«⁸

Alt andet i livet bør komme i anden række i forhold til disse store prioriteter.

Selv i kirketjeneste er det let at bruge en masse tid tankeløst i trædemøllen uden at have hjertet med eller virkelig følge Frelseren.

Brødre, vi har som præstedømmebærere forpligtet os til at være et folk, der elsker Gud og vores næste, og som er villige til at vise den kærlighed

i ord og i gerning. Dette er indbegrebet af det, vi er som Jesu Kristi disciple.

De, der lever op til disse principper, kommer ikke sovende gennem genoprettelsen.

Et kald til at vågne op

Apostlen Paulus skrev: »Vågn op, du som sover, stå op fra de døde, og Kristus vil lyse for dig.«⁹

Mine kære venner, vid, at I er sønner af lyset.

Giv ikke selvskhed plads! Lad ikke vaner føre til afhængighed! Tillad ikke modstridende prioriteter at lulle jer ind i ligegyldighed eller at afholde jer fra velsignelserne ved at følge Kristus og forædlende præstedømmetjeneste!

Der er for meget på spil for os som enkeltpersoner, familier og Kristi Kirke til kun at bidrage halvhjertet i dette hellige værk.

At være Kristi discipel kræver ikke bare, at vi gør os umage én gang om ugen eller én gang om dagen. Det er en bestræbelse nu og for altid.

Herrens løfte til sine trofaste præstedømmebærere er næsten ufattelig stort.

De, der er trofaste i Det Aronske Præstedømme og Det Melkisedekske Præstedømme og »højner deres kald, bliver helliggjort ved Ånden, således at deres legeme bliver fornyet.« Alt det, som vor Fader har, skal de gives.¹⁰

Jeg vidner om, at den rensende kraft i Jesu Kristi forsoning og Helligåndens kraft til forandring kan helbrede og redde menneskeheden. Det er vores privilegium, vores hellige pligt og vores glæde at følge Frelserens opfordring til at følge ham villigt og helhjertet. Lad os ryste »de lænker af, som [vi] er bundet med, og kom[me] ud af dunkelhed, og rejs[se os] af støvet.«¹¹

Lad os være vågne og utrættelige i at gøre godt, for vi »lægger grundvolden til et stort værk.«¹² Ja, vi forbedrer Frelserens tilbagekomst. Brødre, når vi føjer vores eksemplars lys til skønheden og kraften i den gengivne sandhed, vil vi ikke komme sovende gennem genoprettelsen. Det vidner jeg om og efterlader jer min velsignelse i vor Mesters, Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Martin Luther King jun., »Don't Sleep Through the Revolution«, 1966 Ware Lecture, Unitarian Universalist Association General Assembly i Hollywood, Florida, 18. maj 1966.
2. TA 1:9.
3. Se blog.oxforddictionaries.com/press-releases/oxford-dictionaries-word-of-the-year-2013.
4. 2 Ne 26:29.
5. Mark 8:34–35.
6. 3 Ne 12:29.
7. Se fx.lds.org/topics/addiction.
8. Matt 22:37–39.
9. Ef 5:14.
10. Se L&P 84:33, 38.
11. 2Ne 1:23.
12. Se L&P 64:33.

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Præstedømmebæreren

I kan være et godt eksempel, et gennemsnitligt eksempel eller et dårligt eksempel. I tror måske, at det ikke betyder noget for jer, men det gør det for Herren.

Vi har alle helte, især når vi er yngre. Jeg er født og opvokset i Princeton i New Jersey i USA. De mest berømte sportshold i nærheden af, hvor vi boede, holdt til i New York City. Det var dengang hjemsted for tre professionelle baseballhold: Brooklyn Dodgers, New York Giants og New York Yankees. Philadelphia lå endnu nærmere på vores hjem, og var hjemsted for baseballholdene Athletics og Phillies. Der var mange potentielle baseballhelte for mig på disse hold.

Joe DiMaggio, der spillede for New York Yankees, blev min baseballhelt. Når mine brødre og mine venner spillede baseball på skolens grund ved siden af vores hus, prøvede jeg at svinge battet på den måde, som jeg mente, at Joe DiMaggio gjorde det.

Det var før, der fandtes fjernsyn (det er virkelig længe siden), så jeg kunne kun bruge avisbilleder til at efterligne hans sving.

Da jeg var dreng, kørte min far mig til Yankee Stadium. Det var den eneste gang, hvor jeg så Joe DiMaggio spille. Jeg kan i mit sind, som var jeg stadig der, se ham svinge battet og se den hvide baseball ryge helt ud på tilskuerpladserne midt for.

Mine evner inden for baseball kom aldrig nogensinde i nærheden af dem, som min barndomshelt besad. Men de få gange, jeg ramte en baseball godt, efterlignede jeg hans kraftfulde slag så godt, som jeg kunne.

Når vi vælger helte, begynder vi bevidst eller ubevidst at efterligne det, som vi beundrer mest hos dem.

Heldigvis sørgede mine kloge forældre for gode helte på min vej, da jeg var dreng. Min far tog mig kun med til Yankee Stadium en gang for at se min baseballhelt spille, men hver søndag lod han mig se en præstedømmebærer, som blev en helt. Den helt formede mit liv. Min far var grenspræsident for den lille gren, som mødtes i vores hjem. Forresten så var man i kirke, når man søndag formiddag kom ned af trappen til stuen. Der var aldrig mere end 30 mennesker til stede i vores gren.

Der var en ung mand, der kørte sin mor hjem til os til møderne, men han kom aldrig indenfor. Han var ikke medlem. Min far havde held med at gå ud til ham, hvor han parkerede bilen, og invitere ham ind i vores hjem. Han blev døbt og blev min første og eneste leder i Det Aronske Præstedømme. Han blev min præstedømmehelt. Jeg kan stadig huske den træstatue, han gav mig som belønning, efter vi havde færdiggjort et projekt med at hugge brænde for en enke. Jeg har prøvet at være ligesom ham, når jeg oprigtigt roser en af Guds tjenere.

Jeg valgte også en anden helt i den lille gren. Han var marinesoldat og kom til vore møder i sin grønne

uniform. Det var under krigen, så alene det gjorde ham til min helt. Han var blevet sendt til Princeton University af søværnet for at læse videre. Men udover at se ham i sin uniform så jeg ham spille på Palmer Stadium som anfører for Princeton Universitets footballhold. Jeg så ham spille på universitetets basketballhold og så ham også spille som stjernegruber på deres baseballhold.

Men udover det kom han hjem til mig i løbet af ugen for at vise mig, hvordan jeg kastede med en basketball med både min venstre og min højre hånd. Han fortalte mig, at jeg ville få brug for at kunne det, fordi jeg en dag ville komme til at spille basketball på nogle gode hold. Jeg indså det ikke dengang, men i flere år var han for mig et eksempel på en ægte præstedømmebærer.

Enhver af jer vil være et eksempel på en præstedømmebærer, hvad enten I vil eller ej. I blev et lys, der tændtes, da I tog imod præstedømmet. Herren satte jer i en lystage, så I kan oplyse vejen for alle, der er omkring jer. Der er især sandt for dem i jeres præstedømmekvorum. I kan være et godt eksempel, et gennemsnitligt eksempel

eller et dårligt eksempel. I tror måske, at det ikke betyder noget for jer, men det gør det for Herren. Han sagde det på denne måde:

»I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.

Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stue, så det lyser for alle i huset.

Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene.«¹

Jeg er blevet velsignet med eksempler på gode præstedømmebærere i kvorummer, hvor jeg har været så heldig at tjene. I kan gøre det, som de gjorde for mig, ved at være et eksempel, som andre kan følge.

Jeg har lagt mærke til tre fælles træk hos de præstedømmebærere, der er mine helte. Det ene er bøn, det andet er en vane med at tjene og det tredje er en stålsat beslutning om at være ærlig.

Vi beder alle, men de præstedømmebærere, som I ønsker at være, beder ofte og oprigtigt. Om aftenen vil I knæle ned og takke Gud for dagens velsignelser. I vil takke ham for forældre, for lærere og for gode eksempler,

siden var han endnu ikke medlem af Kirken. Nu er der missionærer, der underviser, og en gren, der vokser i antal og styrke på grund af ham. Men mere end det, så er han et lys for andre, som vil åbne deres mund og derved fremskynde Herrens indsamling af vor himmelske Faders børn.

Når I beder og tjener andre, vil jeres viden om, at I er Guds barn, og jeres følelser for ham, vokse. I vil blive mere opmærksomme på, at han bliver ked af det, når I er uærlige på nogen måde. I vil være mere opsatte på at holde det, I har lovet Gud og andre. I vil være mere opmærksomme på ikke at tage noget, der ikke tilhører jer. I vil være mere ærlige over for jeres arbejdsgivere. I vil være mere opsatte på at komme til tiden og udføre enhver opgave, I har fået af Herren, og som I har accepteret at udføre.

I stedet for at spekulere over, om hjemmelærerne vil komme, vil børnene i de familier, I er kaldet til at undervise, spændt se frem til jeres besøg. Mine børn har modtaget den velsignelse. Mens de voksede op, havde de præstedømmehelte, der hjalp dem til at fastsætte deres egen kurs i deres tjeneste for Herren. Dette velsignede eksempel bliver nu videregivet til tredje generation.

Mit budskab vil jeg også gerne bruge til at sige tak.

Jeg takker jer for jeres bønner. Jeg takker jer, fordi I knæler i bevidstheden om, at I ikke har alle svarene. I beder til himmelens Gud for at udtrykke jeres taknemlighed og for at bede ham om at velsigne jer og jeres familie. Jeg takker jer for jeres tjeneste mod andre, og for de gange, hvor I ikke behøvede anerkendelse for jeres tjeneste.

Vi har taget imod Herrens advarsel om, at hvis vi søger verdens anerkendelse for vores tjeneste, vil vi gå glip af

I kan følge. I vil i jeres bønner beskrive specifikt, hvem der i løbet af dagen har velsignet jer og hvordan. Det vil tage mere end nogle få minutter, og mere end en lille eftertanke. Det vil overraske jer og ændre jer.

Når I beder om tilgivelse, vil I opdage, at I tilgiver andre. Når I takker Gud for hans godhed, vil I komme i tanke om navnene på andre, der har brug for jeres godhed. Igen vil den oplevelse overraske jer, og med tiden vil den ændre jer.

Jeg lover jer, at en måde, som I vil forandre jer på ved at bede så inderligt, er, at I virkelig vil føle, at I er Guds barn. Når I ved, at I er Guds barn, så ved I også, at han forventer meget af jer. Fordi I er hans barn, forventer han, at I følger hans lære og læren fra hans kære Søn, Jesus Kristus. Han vil forvente, at I er gavmilde og venlige over for andre. Han vil blive skuffet, hvis I er stolte og selvcntrerede. Han vil velsigne jer, så I får ønsket om at sætte andres interesser før jeres egne.

Nogle af jer er allerede eksempler på uselvsk præstedømmetjeneste. I templer verden over ankommer præstedømmebærere før solopgang. Og tjener til langt efter solnedgang. Der er ingen anerkendelse eller offentlig hyldning i denne verden for at ofre den tid og gøre den indsats. Jeg har været sammen med unge, når de tjener dem i åndeverdenen, som ikke selv er i stand til at opnå templets velsignelser.

Når jeg ser glæde i stedet for træthed hos dem, som tjener tidligt og sent, ved jeg, at der er store belønninger i dette liv for den slags uselvsk præstedømmetjeneste, men det er kun en flig af den glæde, som de vil dele med dem, som de tjener i åndeverdenen.

Jeg har set den samme glæde hos dem, der taler med andre om de velsignelser, man får ved at tilhøre Guds rige. Jeg kender en grenspræsident, som næsten hver dag tager folk med til missionærerne, så de kan blive undervist. For blot et par måneder

større velsignelser. I husker disse ord:

»Pas på, at I ikke viser jeres retfærdighed for øjnene af mennesker for at blive set af dem, for så får I ingen løn hos jeres fader, som er i himlene.

Når du giver almisse, så lad ikke blæse i basun for dig, som hyklerne gør det i synagoger og på gader for at prises af mennesker. Sandelig siger jeg jer: De har fået deres løn.

Når du giver almisse, må din venstre hånd ikke vide, hvad din højre gør,

for at din almisse kan gives i det skjulte. Og din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig.²

De, som har været mine eksempler på store præstedømmebærere, er ikke så gode til selv at se, at de besidder helteegenskaber. Faktisk virker de til at have svært ved at se de ting, som jeg beundrer så meget hos dem. Jeg nævnte, at min far var en trofast præsidet for en lille gren i Kirken i New Jersey. Han blev senere medlem af Søndagsskolens hovedbestyrelse i Kirken. Dog er jeg i dag omhyggelig med at tale beskedent om hans præstedømmetjeneste, fordi han var beskeden.

Det samme gælder for marinesoldaten, der var min barndoms-helt. Han fortalte mig aldrig om sin

præstedømmetjeneste eller om sine præstationer. Han tjente bare. Jeg hørte om hans trofasthed fra andre. Jeg ved ikke, om han nogensinde så de karaktertræk, som jeg beundrede, hos sig selv.

Så mit råd til jer, der ønsker at vel-signere andre med jeres præstedømme, har at gøre med den del af jeres liv, som kun Gud kender.

Bed til ham. Tak ham for alt godt i jeres liv. Bed ham om at fortælle, hvilke mennesker han har sat på jeres vej, som I kan tjene. Bønfald ham om at hjælpe jer med at tjene dem. Bed, så I kan tilgive, og så at I kan blive tilgivet. Og tjen dem, elsk dem og tilgiv dem så.

Og husk frem for alt på, at af al den tjeneste, I yder, er der ikke noget, der er større end at hjælpe folk til at blive værdige til evigt liv. Gud har givet den overordnede vejledning til os om, hvordan vi skal bruge vores præstedømme. Han er det fuldkomne eksempel på det. Det er det eksempel, vi ser, i det små hos de bedste af hans jordiske tjenere.

»Og Gud Herren talte til Moses og sagde: Himlene, de er mange, og de kan ikke tælles for menneskene; men de er talte for mig, for de er mine.

Og ligesom én jord skal forgå, og dens himle, således skal en anden fremkomme; og der er ingen ende på det, jeg har skabt, ej heller på mine ord.

For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.³

Vi skal hjælpe med dette værk. Alle kan vi gøre en forskel. Vi er blevet forberedt til denne tid og dette sted i de sidste dage i dette hellige værk. Hver af os er blevet velsignet med eksempler på folk, der har gjort det værk til deres overordnede mål, mens de er på jorden.

Jeg beder om, at vi må hjælpe hinanden til at gribe den mulighed.

Gud Faderen lever og vil besvare jeres bønner om den hjælp, I behøver for at tjene ham godt. Jesus Kristus er den opstandne Herre. Dette er hans kirke. Præstedømmet, I bærer, er myndigheden til at handle i hans navn i hans værk for at tjene Guds børn. Når I giver hele jeres hjerte til dette værk, vil han højne jer. Det lover jeg i vor Frelasers, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 5:14–16.
2. Matt 6:1–4.
3. Se Moses 1:37–39.

Præsident Thomas S. Monson

Vær modig og stærk

Lad os – allesammen – have modet til at gå imod den gængse opfattelse, modet til at forsvare vore principper.

Mine elskede brødre, hvor er det dejligt igen at være sammen med jer. Jeg beder om himmelsk hjælp, når jeg nu benytter muligheden for at tale til jer.

Uden for dette Conferencecenter er mange flere tusinde forsamlet i kirkesale og i andre lokaler over det meste af verden. Et fælles bånd binder os alle sammen, for vi er blevet betroet med Guds præstedømme.

Vi er her på jorden på et bemærkelsesværdigt tidspunkt i dens historie. Der er næsten ingen grænser

for vore muligheder, og alligevel møder vi også mange udfordringer, hvor nogle af dem er unikke for vore dage.

Vi lever i en verden, hvor moralske værdier i stort omfang er kastet til side, hvor synd åbenlyst vises frem, og hvor fristelser til at forlade den lige og snævre sti omgiver os. Vi står over for vedholdende pres og snigende indflydelse, der ødelægger det, som er anstændigt og forsøger at erstatte det lærde samfunds overfladiske filosofier og skikke.

På grund af disse og andre udfordringer skal vi konstant og hele tiden træffe beslutninger, der kan afgøre vores skæbne. For at vi kan træffe de rigtige beslutninger, har vi brug for mod – modet til at sige »nej«, når vi bør, modet til at sige »ja«, når det er passende, og modet til at gøre det rigtige, fordi det er rigtigt.

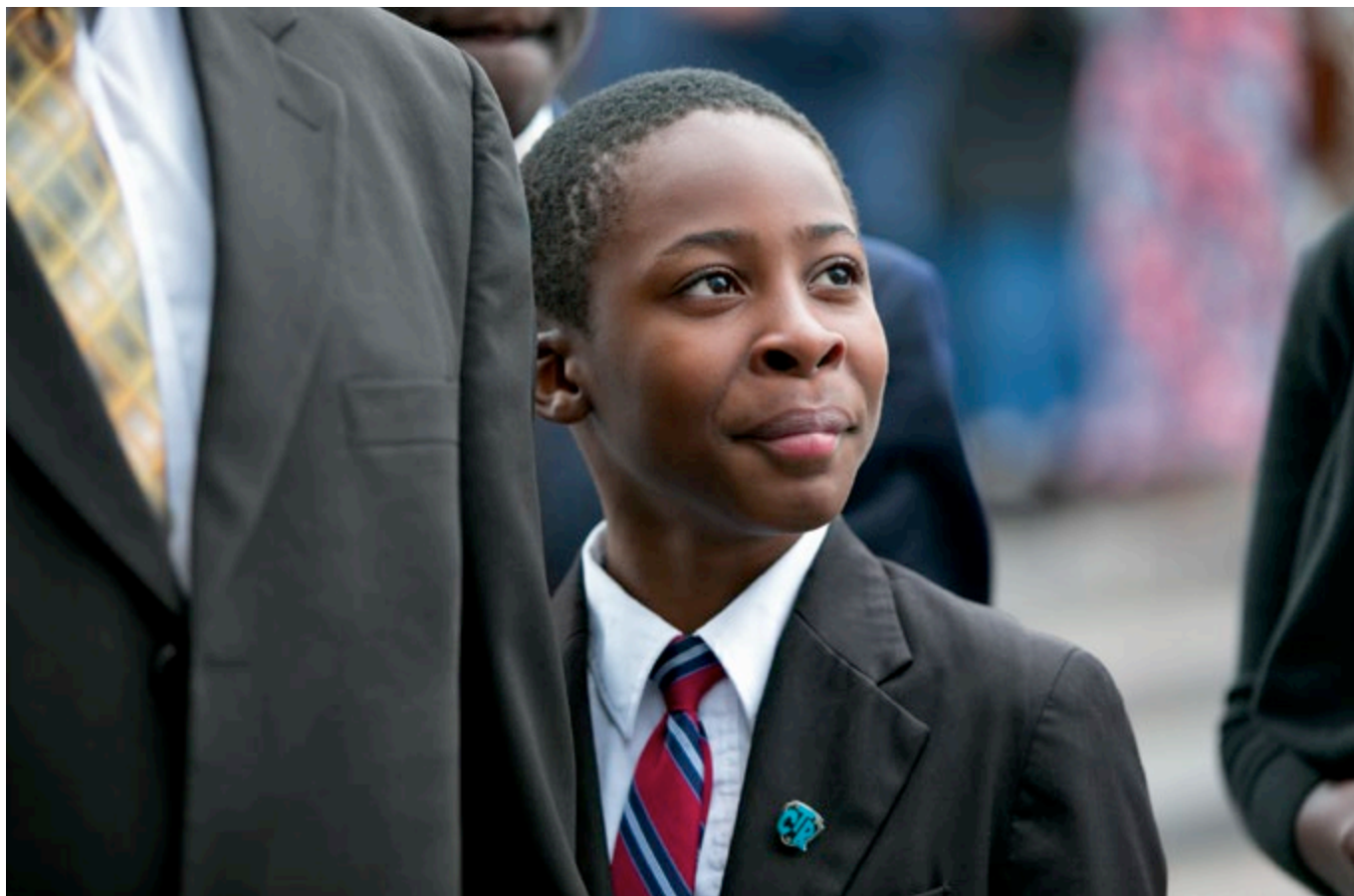
Fordi tendensen i samfundet i dag hastigt går bort fra de værdier og principper, som Herren har givet os, vil vi næsten helt sikkert blive bedt om at forsvare det, vi tror på. Har vi modet til at gøre det?

Præsident J. Reuben Clark jun., som i mange år var medlem af Det Første Præsidentskab, sagde: »Der findes [dem] med påstået tro ... som har ment, at de ved at bekræfte deres fulde tro, ville blive latterliggjort af deres ikke-troende kollegaer, og som derfor har ment, at de enten bør ændre eller bortforklare deres tro, på ødelæggende vis udvandre den eller endog lade som om, de forkaster den. Sådanne mennesker er hyklere.«¹ Ingen af os ønsker at bære sådan en titel, og alligevel erklærer vi nødt til vores tro under sådanne omstændigheder?

Hvis vi ønsker at gøre det rette, kan vi hjælpe os selv, hvis vi er på steder og deltager i aktiviteter, hvor vore tanker bliver påvirket til at gøre godt, og hvor Herrens Ånd trygt kan være.

Jeg kan huske, at jeg for noget tid siden læste et råd, en far gav sin søn, da han rejste væk for at gå i skole: »Hvis du en dag skulle befinde dig et sted, hvor du ikke burde være – så se at komme væk!« Jeg giver jer samme råd: »Hvis I en dag skulle befinde jer et sted, hvor I ikke burde være – så se at komme væk!«

Det kræves hele tiden af os, at vi udviser mod. Hver eneste dag i vores liv har vi brug for mod – ikke blot ved

afgørende begivenheder, men oftere når vi træffer beslutninger eller reagerer på omstændigheder omkring os. Den skotske digter og forfatter Robert Louis Stevenson har sagt: »Der er ikke mange vidner til hverdagens mod. Men det er ikke mindre ædelt, når der ikke slås på trommer for jer, og ingen mængde råber jeres navn.«²

Mod kommer i mange former. Den kristne forfatter Charles Swindoll skrev: »Mod er ikke begrænset til slagmarken ... eller til modigt at fange en tyv i sit hjem. Modets virkelige prøver er mere diskrete. Det er indre prøver, som at forblive trofast, når ingen ser på ... som at stå alene, når du bliver misforstået.«³ Jeg vil tilføje, at dette indre mod også omfatter at gøre det rigtige, selvom vi kan være bange, forsvare vores tro med risiko for at blive til grin og bevare den tro, selv når vi risikerer at miste venner eller social status. Den, som står fast ved det, der er rigtigt, må til tider risikere at blive misbilliget og upopulær.

Da jeg tjente i USA's flåde under anden verdenskrig, oplevede jeg mange modige handlinger, heltegerninger og mange eksempler på mod. Et af dem, jeg husker bedst, var det stilfærdige mod, som udvist af en 18-årig matros – fra et andet trosamfund – der ikke var for stolt til at bede. Af de 250 mænd i kompagniet var han den eneste, der hver aften knælede ned ved siden af sin køje, trods de andres spottende tilråb og ondskabsfulde spøgefuldheder, og med bøjet hoved bad han til Gud. Og han vaklede aldrig. Han tøvede aldrig. Han havde mod.

For ikke så længe siden hørte jeg om en person, der helt sikkert virkede til at mangle dette indre mod. En ven fortalte om et åndeligt og trosfremmende nadvermøde, som hun og hendes mand havde overværet i deres menighed. En ung mand, en præst i Det Aronske Præstedømme, rørte hele forsamlingens hjerte, da han talte om evangeliske sandheder og glæden ved at holde befalingerne.

Han bar et oprigtigt og gribende vidnesbyrd, da han stod på talerstolen og virkede ren og pæn i sin hvide skjorte og slips.

Senere den dag, da denne kvinde og hendes mand kørte ud af deres nabolag, så de den samme unge mand, der havde inspireret dem blot nogle få timer tidligere. Nu så de dog et helt andet billede, da han gik ned ad fortovet i usoineret tøj, mens han røg en cigaret. Min ven og hendes mand blev ikke blot meget skuffede og triste, men de blev også forvirrede over, hvordan han så overbevisende virkede til at være en person ved nadvermødet og så hurtigt efter virkede til at være en helt anden person.

Brødre, er I den samme person, hvor end I befinder jer, og hvad end I beskæftiger jer med – den person, som vor himmelske Fader ønsker, I skal være, og den person, som I ved, at I bør være?

I et interview, der blev udgivet i et nationalt tidsskrift, blev den berømte amerikanske basketballspiller Jabari

Parker, som er medlem af Kirken, bedt om at give det bedste råd, som han havde fået af sin far. Jabari svarede: »[Min far] sagde: Vær blot den samme person, du er privat, som du er offentligt.«⁴ Et vigtigt råd, kære brødre, til os alle.

Vore skrifter er fyldt med eksempler på den slags mod, som vi alle har brug for i dag. Profeten Daniel udviste stort mod ved at stå op for det, han vidste var rigtigt, og ved at udvise modet til at bede, selvom han blev truet med døden, hvis han gjorde det.⁵

Det mod, der karakteriserede Abinadis liv, sås i hans villighed til hellere at give sit liv end at fornægte sandheden.⁶

Hvem kan undgå at føle sig

inspireret af Helamans 2.000 unge sønner, der viste behovet for at have tilstrækkeligt mod til at følge deres forældres formaninger – mod til at være kyske og rene?⁷

Måske er den smukkeste af disse beretninger fra skriften eksemplet med Moroni, der havde mod til at holde ud til enden i retfærdighed.⁸

I løbet af sit liv udviste profeten Joseph Smith utallige eksempler på mod. Et af de mest dramatiske eksempler skete, da han og andre brødre blev lænket sammen – forestil jer at være lænket sammen – og indespærret i en ufærdig hytte ved siden af retsbygningen i Richmond i Missouri. Parley P. Pratt, der var blandt de tilfangetagne, skrev om en

bestemt aften: »Vi havde ligget, som om vi sov til efter midnat, og vores øre og hjerte havde lidt meget, mens vi havde lyttet i timevis til de uanstændige vittigheder, de frygtelige eder, de forfærdelige gudsbespottelser og det sjofle sprog, som vore vagter anvendte.«

Ældste Pratt fortsatte:

»Jeg havde lyttet, indtil jeg følte en sådan afsky, og var blevet så chokeret og forfærdet og så fyldt med en ånd af retfærdig vrede, at jeg knap kunne afholde mig fra at rejse mig og irttesætte fangevogterne. Men jeg sagde ikke et ord til hverken Joseph eller nogen anden, selvom jeg lå lige ved siden af ham og vidste, at han var vågen. Pludselig rejste han sig og talte med en tordenrøst eller som en brølende løve. Han sagde følgende, så vidt jeg erindrer det:

»TI STILLE ... I Jesu Kristi navn irttesætter jeg jer og befaler jer at tie. Jeg vil ikke leve et minut mere og høre en sådan tale. Hold inde med denne tale, eller også vil enten I eller jeg dø I DETTE ØJEBLIK.«

Joseph »stod rank og med ophøjet værdighed« ifølge ældste Pratts beskrivelse. Han var lænket, uden våben og alligevel var han fattet og værdig. Han så ned på de skælvende vagter, der krøb sammen i et hjørne eller ved hans fødder. Disse tilsyneladende uforbederlige mænd bad ham om tilgivelse og forblev stille.⁹

Ikke alle modige handlinger er så spektakulære eller virker så hurtigt, og dog bringer de alle fred i sindet og kundskaben om, at man har forsvaret det rette og sandheden.

Det er umuligt at stå op, hvis man planter sine rødder i det skiftende sand hos andres meninger og billigelse. Vi har brug for Daniels, Abinadis, Moronis eller Joseph Smiths mod for at holde os stærke og holde

fast ved det, som vi ved er rigtigt. De havde modet til at gøre det, der ikke var nemt, men som var det rette.

Vi støder alle på frygt, udsættes for latterliggørelse og møder modstand. Lad os – allesammen – have modet til at gå imod den gængse opfattelse, modet til at forsvare vore principper. Det er mod og ikke kompromis, der nyder Guds billigelse. Mod bliver en levende og indbydende dyd, når den ikke alene tolkes som villighed til tappert at gå i døden, men også som viljen til at leve anstændigt. Når vi går frem og bestræber os på at leve, som vi bør, modtager vi helt sikkert hjælp fra

Herren og kan finde trøst i hans ord. Jeg elsker hans løfte, der står i Josva:

»Jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke ...

Nær ikke rædsel, og lad dig ikke skræmme, for Herren din Gud er med dig overalt, hvor du går.«¹⁰

Mine elskede brødre, må vi med vores tros mod sammen med apostlen Paulus erklære: »Jeg skammer mig ikke ved evangeliet.«¹¹ Og må vi med samme mod følge Paulus' råd: »Vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«¹²

Katastrofale konflikter kommer og går, men krigen om menneskenes

sjæle fortsætter uden ophør. Herrens ord lyder som en fanfare til jer, til mig og til præstedømmebærere overalt: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og at handle med al flid i det embede, hvortil han er blevet udpeget.«¹³ Så vil vi være, som apostlen Peter erklærede, »et kongeligt præsteskab«,¹⁴ der er forenet i formål og begavet med kraft fra det høje.¹⁵

Må vi alle gå herfra i aften med beslutsomhed og modet til sammen med Job at sige: »Så længe jeg har livs- ånde i mig ... [står] jeg ... fast på min ret.«¹⁶ At det må være således er min ydmyge bøn i vor Herres, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se J. Reuben Clark jun., *Den fastlagte kurs for Kirken i uddannelse*, rev. ud. 1998, s. 7.
2. Robert Louis Stevenson, i Hal Urban, *Choices That Change Lives*, 2006, s. 122.
3. Charles Swindoll, i Urban, *Choices That Change Lives*, s. 122.
4. Jabari Parker, i »10 Questions«, *Time*, 17. mar. 2014, s. 76.
5. Se Dan 6.
6. Se Mosi 11:20, 17:20.
7. Se Alma 53:20–21; 56.
8. Se Moro 1–10.
9. Se *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jun., 1938, s. 210–211.
10. Jos 1:5, 9.
11. Rom 1:16.
12. 1 Tim 4:12.
13. L&P 107:99.
14. 1 Pet 2:9.
15. Se L&P 105:11.
16. Job 27:3.

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Taknemlig i alle forhold

Har vi ikke grund til at være fuld af taknemlighed, uanset de forhold, vi måtte befinde os i?

Løbet af årene har jeg haft den hellige mulighed at mødes med mange mennesker, hvis sorger synes at nå dybt ind i deres sjæl. I disse stunder har jeg lyttet til mine elskede søskende og sørget med dem over deres byrder. Jeg har overvejet, hvad jeg kunne sige til dem, og jeg har kæmpet med at vide, hvordan jeg kunne trøste og støtte dem i deres prøvelser.

Ofte skyldes deres sorg det, der synes at være en afslutning på noget. Nogle står over for afslutningen på et kært forhold, som når en af vore kære dør, eller når et familiemedlem afbryder kontakten. Andre føler, at de møder afslutningen på håb – håbet om at blive gift eller få børn eller om at overvinde en sygdom. Andre møder måske afslutningen på deres tro, idet verdens forvirrende og modstridende stemmer frister dem til at tvivle, ja, selv forlade det, de engang vidste var sandt.

Jeg tror, at vi alle før eller senere vil opleve tider, hvor det stof, vores verden er lavet af, vil gå op i sømmene og efterlade os med en følelse af ensomhed, frustration og vildrede.

Det kan ske for alle. Ingen er immun.

Vi kan være taknemlige

Ingen situation er ens, og detaljerne i hvert liv er unikke. Ikke desto mindre har jeg lært, at der findes noget, der kan fjerne den bitterhed, som kan opstå i livet. Der er én ting, vi kan gøre, der gør livet sødere, lykkeligere, ja, selv herligt.

Vi kan være taknemlige!

Det kan synes at stride imod verdens visdom at foreslå, at en, der er tynget af sorg, bør takke Gud. Men de, der sætter bitterhedens bæger fra sig og i stedet løfter taknemlighedens glas, kan finde en rensende drik med heling, fred og forståelse.

Som Kristi disciple befales vi at »takke Herren [vor] Gud i alle forhold«,¹ og »stem[me] i med takkesang til Herrens«,² og lade vores »hjerter være fuldt af tak til Gud.«³

Hvorfor befaler Gud os at være taknemlige?

Alle hans befalinger er givet for at gøre velsignelser tilgængelige for os. Befalinger er muligheder for at udøve

vores handlefrihed og modtage velsignelser. Vor elskede himmelske Fader ved, at valget om at udvikle taknemlighed vil bringe os sand glæde og stor lykke.

Taknemlighed for ting

Men nogle vil måske sige: »Hvad har jeg at være taknemlig for, når min verden er ved at styrte sammen?«

Måske er fokus på det, som vi er taknemlige for, ikke den rette tilgang. Det er svært at udvikle taknemlighed, hvis vores taknemlighed kun begrænser sig til antallet af de velsignelser, vi kan opremse. Det er sandt, at det er vigtigt at »tælle vore velsignelser« ofte – og alle, der har prøvet, ved, at der er mange – men jeg tror ikke, at Herren forventer, at vi er mindre taknemlige i prøvelsens stund end i stunder med overflod og ro og mag. Faktisk omtaler mange skriftstedshenvisninger ikke en taknemlighed for ting, men foreslår snarere en generel taknemlighed.

Det er let at være taknemlig for ting, når alt i livet synes at gå glat. Men hvad med de øjeblikke, hvor vi

Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
Præsident

Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hadsorn

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulfarur Soares

Lynn G. Robbins

DE HALVJERDS' FØRSTE KVORUM

(i alfabetisk orden)

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

		
Førstestøtter	Præsiderende biskop	Andenstøtter

ORGANISATIONSLEDERE

														
Førstestøtter	Præsident	Andenstøtter	Førstestøtter	Præsident	Andenstøtter	Førstestøtter	Præsident	Andenstøtter	Førstestøtter	Præsident	Andenstøtter	Førstestøtter	Præsident	Andenstøtter
SONDAGSSKOLEN														
UNGE RIGER														
HJÆLPFORENINGEN														
PRIMARY														
UNGE MÆND														

Sidste dages hellige over hele verden samles til aprilkonferencen 2014. Med uret fra øverste venstre hjørne: Kirkemedlemmer og missionærer i Wien, São Paulo i Brasilien, Mexico City, Ulan Bator i Mongoliet, Highlands Ranch i Colorado, Sydney, Skt. Petersborg og Norcross i Georgia.

drømmer om noget, der synes uden for rækkevidde?

Må jeg foreslå, at vi ser taknemlighed som en tilbøjelighed, en livsstil, der er uafhængig af vores aktuelle situation? Med andre ord foreslår jeg, at vi i stedet for at være taknemlige *for* ting fokuserer på at være taknemlige *i* vore forhold – hvad end de måtte være.

Der findes en gammel historie om en tjener, der spurgte en kunde, om han havde nydt sit måltid. Gæsten svarede, at alt var i fineste orden, men det ville have været bedre, hvis de havde serveret mere brød til. Den næste dag vendte manden tilbage, og da serverede tjeneren dobbelt så meget brød og gav ham fire skiver i stedet for to, men manden var stadig ikke tilfreds. Den følgende dag fordoblede tjeneren igen brødet, men uden held.

På den fjerde dag var tjeneren fast besluttet på at gøre manden glad. Så han tog et 3 meter langt brød frem, skar det i to stykker og serverede det til gæsten med et stort smil på læben. Tjeneren kunne næsten ikke vente på mandens reaktion.

Efter måltidet så manden op og sagde: »Skønt, som altid. Men nu giver du igen kun to skiver brød.«

Taknemlighed i vore forhold

Mine kære brødre og søstre, valget er vores. Vi kan vælge at begrænse vores taknemlighed ud fra de velsigelser, vi føler, at vi mangler. Eller vi kan vælge at være som Nefi, hvis taknemlige hjerte aldrig vaklede. Da hans brødre bandt ham om bord på skibet – som han havde bygget for at føre dem til det forjættede land – smertede hans ankler og håndled så meget, at de var »overordentlig opsvulmede« og en frygtelig storm truede med at opsluge ham i havets dyb. »Alligevel,« sagde Nefi, »så jeg hen til min Gud, og jeg priste ham hele dagen; og jeg murrede ikke imod Herren over mine trængsler.«⁴

Vi kan vælge at være som Job, der syntes at have alt, men mistede det hele. Dog svarede Job ved at sige: »Nøgen kom jeg ud af moders liv, nøgen vender jeg tilbage! Herren gav, Herren tog, Herrens navn være lovet.«⁵

Vi kan vælge at være som de sidste dages hellige pionerer, der bevarede taknemligheden under deres langsomme og smertefulde vandren mod Great Salt Lake, mens de endda sang og dansede

og frydede sig over Guds godhed.⁶ Mange af os ville have været tilbøjelige til at trække os, beklage os og pines over den svære rejse.

Vi kan vælge at være som profeten Joseph Smith, som skrev disse inspirerede ord, mens han sad i fængslet i Liberty under forfærdelige forhold: »Lad os derfor, inderligt elskede brødre, med glæde gøre alt, hvad der står i vor magt, og måtte vi da med største vished være stille for at se Guds frelse, og så hans arm kan blive åbenbaret.«⁷

Vi kan vælge at være taknemlige, uanset hvad.

Denne form for taknemlighed rækker ud over alt det, der måtte ske omkring os. Den overgår skuffelse, modløshed og fortvivlelse. Den blomstrer lige så smukt i vinterens iskolde landskab, som den gør det i sommerens behagelige varme.

Når vi er taknemlige til Gud *i* vore forhold, kan vi opleve en mild fred midt i prøvelsens stund. I sorg kan vi stadig opløfte vores hjerte i lovprisning. I smerte kan vi fryde os i Kristi forsoning. I sorgens bitre kulde kan vi opleve himlens tætte og varme favn.

Vi tror sommetider, at vi skal være taknemlige, *efter* vore problemer er løst, men det er forfærdelig snæversynet. Hvor meget af livet går vi glip af ved at vente på at få øje på regnbuen, inden vi takker Gud for, at det regner?

At være taknemlig i sorgens stund betyder *ikke*, at vi er glade for vore omstændigheder. Det *betyder* dog, at vi med troens øje ser ud over øjeblikkets udfordringer.

Det er en taknemlighed, der ikke udspringer fra vore læber, men fra vores sjæl. Det er en taknemlighed, der heler hjertet og øger vores viden.

Taknemlighed som en handling i tro

At være taknemlig *i* vore forhold er en handling i tro på Gud. Det kræver, at vi stoler på Gud og håber på det, som vi ikke ser, men som er sandt.⁸ Ved at være taknemlige følger vi vor elskede Frelasers eksempel, som sagde: »Ske ikke min vilje, men din.«⁹

Raymond i Alberta i Canada

Sand taknemlighed er et udtryk for håb og vidnesbyrd. Det kommer af erkendelsen af, at vi ikke altid forstår livets prøvelser, men har tillid til, at vi en dag vil forstå.

I alle forhold næres vores taknemlighed ved de mange og hellige sandheder, som vi *har* kundskab om: At vor Fader har givet sine børn den store plan for lykke; at vi gennem hans Søns, Jesu Kristi, forsoning kan leve for evigt sammen med vore kære; at vi i sidste ende vil få et herliggjort, fuldkomment og udødeligt legeme, der ikke bebyrdes med sygdom eller handicap; at de tårer, vi har grædt ved sorg eller tab, vil blive erstattet med en overflod af glæde og lykke, »godt, presset, rystet, topfyldt mål«.¹⁰

Det må have været denne form for vidnesbyrd, der forvandlede Frelserens apostle fra frygtsomme, tvivlende mænd til Mesterens frygtløse, glade udsendinge. I de timer, der fulgte hans korsfæstelse, blev de opslugt af fortvivlelse og sorg og var ude af stand til at forstå det, der lige var sket. Men én begivenhed ændrede på det. Deres Herre viste sig for dem og erklærede: »Se på mine hænder og fødder – det er mig.«¹¹

Da apostlene genkendte den opstandne Kristus – da de oplevede deres elskede Frelasers herlige opstandelse – blev de en anden slags mænd. Der var intet, der kunne holde dem fra at opfylde deres mission. Med mod og beslutsomhed accepterede de den tortur, ydmygelse og selv den død, de mødte på grund af deres vidnesbyrd.¹² Det hindrede dem ikke i at prise og tjene deres Herre. De forandrede mennesker alle vegne. De forandrede verden.

I behøver ikke se Frelseren, som apostlene gjorde, for at opleve samme forandring. Jeres vidnesbyrd om Kristus, der kommer fra Helligånden, kan hjælpe jer til at se ud over jordelivets skuffende afslutninger og se den strålende fremtid, som verdens Forløser har forberedt.

Vi er ikke skabt til afslutninger

I lyset af det, som vi ved om vores evige skæbne, er det da noget under, at når vi møder livets bitre afslutninger, synes de at være uacceptable? Der synes at være noget i os, der stritter imod afslutninger.

Hvordan kan det være? Fordi vi er lavet af evigt materie. Vi er evige væsener, børn af Gud den Almægtige, hvis navn er Uendelig¹³, og som lover et utal af evige velsignelser. Afslutninger er ikke vores skæbne.

Jo mere vi lærer om Jesu Kristi evangelium, jo mere indser vi, at afslutningerne her i jordelivet slet ikke er afslutninger. De er blot afbrydelser – midlertidige pauser, der en dag vil synes små i sammenligning med den evige glæde, der venter de trofaste.

Hvor er jeg min himmelske Fader taknemlig for, at der i hans plan ikke

er rigtige afslutninger, kun evigtvarende begyndelser.

De, der er taknemlige, vil blive herliggjort

Brødre og søstre, har vi ikke grund til at være fuld af taknemlighed, uanset de forhold, vi måtte befinde os i?

Har vi brug for større grund til at lade vores hjerte »være fuldt af tak til Gud«¹⁴

»Har vi ... ikke stor grund til at fryde os?«¹⁵

Hvor er vi velsignede, hvis vi anerkender Guds værk i livets vidunderlige

gobelin. Taknemlighed til vor Fader i himlen udvider vores opfattelsesevne og gør vores syn klart. Det inspirerer til ydmyghed og fremelsker empati mod vore medmennesker og alle Guds skabninger. Taknemlighed er en katalysator for alle kristuslignende egenskaber! Et taknemligt hjerte er alle dyders moder.¹⁶

Herren har givet os sit løfte om, at de, »der modtager alt med taknemlighed, skal blive gjort *herlig*; og det, der hører denne jord til, skal blive [dem] tillagt, endog hundrede fold, ja, mere.«¹⁷

Må vi »daglig ... leve i taksigelse«¹⁸ – især under de tilsyneladende uforklarlige afslutninger, der er en del af livet på jorden. Må vi lade vores sjæl udvide sig i taknemlighed til vor barmhjertige himmelske Fader. Må vi altid og konstant hæve vores stemme og gennem ord og handling vise vores taknemlighed til vor Fader i himlen og til hans elskede Søn. Dette beder jeg om og efterlader jer mit vidnesbyrd og velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 59:7; se også Ef 5:20; 1 Thess 5:18; Mosi 26:39; Alma 7:23; L&P 98:1.
2. SI 147:7.
3. Alma 37:37.
4. Se 1 Ne 18:10–16.
5. Job 1:21.
6. Læs om eksempler på pionerer, der bevarede et muntert sind trods svære vanskeligheder i Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers*, 2006, s. 10, 366–367.
7. L&P 123:17.
8. Se Alma 32:21.
9. Luk 22:42.
10. Luk 6:38.
11. Luk 24:39.
12. Se Rom 5:3; 2 Kor 4:17; 12:10.
13. Se Moses 1:3.
14. Alma 37:37.
15. Alma 26:13.
16. Se Marcus Tullius Cicero, *Oratio Pro Cnæo Plancio*, XXXIII, afsnit 80; citeret i Joseph B. Wirthlin, »Live in Thanksgiving Daily«, *Ensign*, sep. 2001, s. 8.
17. L&P 78:19; fremhævelse tilføjet.
18. Alma 34:38.

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Opfølgning

Vi kan alle være mere vedholdende involveret i missionering ved at erstatte vores frygt med ægte tro.

Til september er det 64 år siden, jeg kom hjem fra min mission i England. Tre dage efter, at jeg var vendt hjem, var jeg med til en rusfest på University of Utah sammen med en af mine venner. Han fortalte mig om en smuk andetårsstuderende, der hed Barbara Bowen, som han syntes, jeg burde møde. Han fandt hende og præsenterede os, og vi begyndte at danse.

Uheldigvis var det, hvad vi plejede at kalde en »prik-fest«, hvilket betød, at man kun kunne danse med pigen, indtil en anden person prikkede dig på skulderen. Barbara var livlig og populær, så der gik mindre end et minut, før en anden ung mand prikkede mig på skulderen.

Det var ikke nok for mig. På min mission havde jeg lært, hvor vigtigt det er at følge op, så jeg fik hendes telefonnummer, og jeg ringede til hende dagen efter for at invitere hende ud, men hun havde travlt med skolen og pligter. Heldigvis havde min mission lært mig at være udholdende, selv i modgang, og jeg fik til sidst en aftale om en date. Og den date førte til andre. På en eller anden måde lykkedes det mig på disse dates at overbevise hende om, at jeg var den eneste sande og levende hjemvendte missionær – i det mindste for hendes vedkommende. Nu 64 år senere er

der syv børn og mange børnebørn og oldebørn, som er bevis på den betydningsfulde sandhed, at uanset hvor godt dit budskab er, så får du måske ikke mulighed for at præsentere det uden konstant, vedholdende opfølgning.

Det er måske derfor, jeg har følt en klar tilkendegivelse af, at jeg skal følge op på to af mine tidligere generalkonferencetaler.

Ved oktoberkonferencen i 2011 opfordrede jeg til, at vi husker disse vigtige ord fra Herren: »For således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«¹

Med disse ord gør Herren det klart, at det ikke blot er en formel titel, men navnet, hvorved hans kirke skal kaldes. I lyset af hans klare erklæring bør vi ikke omtale Kirken ved andre navne, såsom »mormonkirken« eller »SDH-kirken«.

Betegnelsen *mormon* kan passende bruges i visse sammenhænge, hvor det henviser til medlemmer af Kirken såsom mormonpionerer eller institutioner som Mormontabernakelkoret. Kirkens medlemmer er almindeligvis kendt som mormoner, og når vi er sammen med dem, der ikke er af vores tro, kan vi passende omtale os selv som mormoner, hvis vi sammenfatter det med Kirkens fulde navn.

Hvis medlemmer lærer at bruge Kirkens korrekte navn i forbindelse med ordet *mormon*, så ville det understrege, at vi er kristne, medlemmer af Frelserens kirke.

Brødre og søstre, lad os følge op og gøre det til en vane altid at gøre det klart, at vi tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Det andet budskab, som jeg føler, at jeg bør følge op på, kommer fra sidste generalkonference, hvor jeg opfordrede medlemmer til at bede om

at blive ledt til mindst en person, som de kunne opfordre til at høre mere om det gengivne evangelium før jul. Mange af Kirkens medlemmer har fortalt mig om særlige oplevelser, de har haft, fordi de har bedt Herren om mulighed for at missionere.

For eksempel bad en hjemvendt missionær specifikt om at blive ført til »den ene«, som han kunne nå ud til. Han kom til at tænke på en tidligere klassekammerat fra college. Han fik kontakt med hende på Facebook, og han fandt ud af, at hun havde bedt om at finde meningen og formålet med sit liv. Han fulgte op på hende lige på det tidspunkt, hvor hun søgte efter sandheden, og hun blev døbt i december.

Jeg har hørt mange lignende indbydelser, men kun få af dem er blevet fulgt op, ligesom denne bror gjorde.

Jeg tror fuldt og fast på princippet om opfølgning. Som der står i missionærvejledningen *Forkynd mit evangelium*: »At komme med en udfordring uden at følge op er som at begynde en rejse uden at gøre den færdig, eller købe en billet til en koncert uden at gå ind i teatret. Uden fuldbyrdet handling er forpligtelsen hul.«²

Forkynd mit evangelium lærer alle, hvordan man ikke blot inviterer, men også følger op på sine invitationer. Formålet med missionering er at »indbyde andre til at komme til Kristus ved at hjælpe dem til at modtage det gengivne evangelium ved tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvendelse, dåb, modtagelse af Helligåndsgaven og at holde ud til enden.«³

At indbyde andre er helt sikkert en del af processen. Men læg mærke til, at der hører meget mere til medlemsmissionering end blot at indbyde folk til at lytte til missionærerne. Det omfatter også at følge op sammen med missionærerne, når der skal skabes tro, motivation til omvendelse,

forberedelse til at indgå pagter og at holde ud til enden.

Opfølgningsprincippet vises i Apostlenes Gerninger:

»Peter og Johannes gik op til templet ...

Da kom man bærende med en mand, som havde været lam fra moders liv; ham satte man hver dag ved den tempelport, som kaldes Den Skønne, for at han kunne bede om en almisse af dem, der gik ind på tempelpladsen.

Da han så Peter og Johannes på vej ind på tempelpladsen, bad han dem om en almisse.

De så begge fast på ham, og Peter sagde: »Se på os!»

Han så spændt på dem i forventning om at få noget af dem.

Men Peter sagde: »Sølv eller guld har jeg ikke, men jeg giver dig, hvad jeg har: I Jesu Kristi, nazareærens, navn, stå op og gå!«

Det er en kraftfuld indbydelse fra en af Herrens tjenere, er det ikke? Men Peter stoppede ikke ved indbydelsen. Skriftens ord fortæller os dernæst: »Og Peter greb hans højre hånd og rejste ham op; og straks blev hans fødder og ankler stærke,

han sprang op og kunne stå og gå, og han fulgte med dem ind på tempelpladsen, hvor han gik rundt og sprang og priste Gud.«⁴

Med andre ord anvendte Peter ikke kun sin præstedømmemyndighed og indbød manden til at stå op og gå. Han fulgte også op på sin indbydelse ved at række ud til manden, tage hans højre hånd, rejse ham op, og derpå gå sammen med ham ind i templet.

I lyset af Peters eksempel må jeg så foreslå, at vi alle bliver mere vedholdende involveret i missionering ved at erstatte vores frygt med ægte tro og indbyde nogen mindst en gang i kvartalet – fire gange om året – til at

blive undervist af missionærerne. De er forberedt til at undervise med Ånden, med oprigtig og hjertegribende inspiration fra Herren. Sammen kan vi følge op på vore invitationer, tage hinanden i hånden, opløfte dem og følges med dem på deres åndelige rejse.

For at hjælpe jer i denne proces indbyder jeg alle medlemmer, uanset jeres nuværende kaldelse eller grad af aktivitet i Kirken til at anskaffe et eksemplar af *Forkynd mit evangelium*. Det er muligt at få et eksemplar gennem vores distributionscentre og også online. Eksemplaret online kan læses eller downloades gratis. Det er en vejledning for missionering – hvilket vil sige, at det er en vejledning for os alle. Læs den, studér den og anvend så det, du lærer, til at hjælpe dig til at forstå, hvordan man bringer sjæle til Kristus ved at indbyde og følge op. Som præsident Thomas S. Monson har sagt: »Det er nu tiden til, at medlemmer og missionærer går sammen for at arbejde sammen, for at virke i Herrens vingård for at bringe sjæle til ham.«⁵

Jesus Kristus sagde til sine disciple: »Høsten er stor, men arbejderne få. Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst.«⁶

Herren har besvaret denne bøn i vores tid med det største antal missionærer i verdens historie. Med denne nye bølge af trofaste arbejdere har Herren givet os endnu en mulighed for at hjælpe ham i det store arbejde med at høste sjæle.

Der er praktiske måder, hvorpå medlemmer kan hjælpe og støtte vore enestående missionærer. For eksempel kan du fortælle missionærerne, at du studerer *Forkynd mit evangelium* og bede dem om at vise dig, hvad de lærer i deres studium. Når I taler sammen om det, vil der helt sikkert udvikles en øget tillid mellem medlemmer og fuldtidsmissionærer, ligesom Herren har befaleet:

»Men for at enhver må kunne tale i Gud Herrens, ja, verdens frelseres navn.«⁷

Og »se, jeg sendte jer ud for at vidne og advare menneskene, og det påhviler enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste.«⁸

Brødre og søstre kan I forestille jer, hvilken indflydelse det vil have, hvis familie og venner medtager det, som de lærer af deres personlige studium af *Forkynd mit evangelium*, i deres breve og e-mail til deres fuldtidsmissionærer? Kan I forestille

jer de velsignelser, som familier vil få, når de bedre kender og forstår, hvad deres sønner og døtre studerer og underviser i på deres mission? Og kan I overhovedet fatte den overdådige udgydelse af forsonende nåde, som vi vil opleve, både personligt og kollektivt, i henhold til Frelserens løfte til alle, der bærer vidnesbyrd i processen med at invitere sjæle til at komme til ham – og derpå følger op på disse invitationer?

»Dog er I velsignede,« sagde Herren gennem profeten Joseph Smith, »for det vidnesbyrd, som I har aflagt, er optegnet i himlen, for at englenerne kan betragte det; og de fryder sig over jer, og jeres synder er jer tilgivet.«⁹

»For jeg vil tilgive jer jeres synder med denne befaling, at I forbliver standhaftige ... med hensyn til ... at aflægge vidnesbyrd for hele verden om det, som bliver meddelt jer.«¹⁰

Hvis vi følger op, vil Herren ikke svigte os. Jeg har set den ubeskrivelige glæde, der følger indbydelser drevet af vidnesbyrd og trofast opfølgning blandt medlemmer af Kirken verden over. Da jeg for nylig var i Argentina, opfordrede jeg medlemmerne til at indbyde nogen til at komme i kirke før denne general-konference. En otteårig dreng, der hedder Joshua, lyttede og indbød sin bedste ven og hans familie til et åbent hus i deres menighed i Buenos Aires.

Lad mig læse fra et brev, som jeg lige har modtaget, som forklarer om Joshuas indbydelse og hans trofaste opfølgning:

»Med få minutters mellemrum løb [Joshua] ud til porten for at se, om de kom. Han sagde, at han vidste, at de ville [komme].

Aftenen skred frem, og Joshuas ven kom ikke, men Joshua gav ikke op. Han tjekkede trofast hoveddøren med nogle minutters mellemrum. Det var tid til at lægge tingene væk, da Joshua begyndte at hoppe op og ned og sige: »De er kommet! De er kommet!« Jeg kiggede op og så en familie, der nærmede sig Kirken. Joshua løb ud for at hilse på dem og gav sin ven et knus. De kom alle sammen indenfor og så ud til rigtig at nyde åbent husarrangementet. De tog nogle brochurer og brugte lang tid på at lære nogle nye mennesker at kende. Det var dejligt at se troen hos den lille dreng og vide, at primarybørn også kan være missionærer.«¹¹

Det er mit vidnesbyrd, at når vi arbejder sammen, søger efter den ene, indbyder og følger op i tillid og med tro, så vil Frelseren smile til os, og hundredtusindvis af Guds børn vil finde et formål med og fred i livet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige. Må Herren velsigne os alle i vore bestræbelser på at fremskynde arbejdet med frelse. Det beder jeg ydmygt om, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 115:4.
2. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 206.
3. *Forkynd mit evangelium*, s. 1.
4. ApG 3:1-8; fremhævelse tilføjet.
5. Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2013, s. 4.
6. Matt 9:37-38.
7. L&P 1:20.
8. L&P 88:81.
9. L&P 62:3.
10. L&P 84:61.
11. Personligt brev, 10. mar. 2014.

Jean A. Stevens

Førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

»Frygt ej, for jeg er med dig«

Når vi udvikler større tro på og tillid til Herren, kan vi få adgang til hans magt til at velsigne og forløse os.

Få følelser kan sammenlignes med de ømme følelser, der opstår, når man bliver forælder. Der findes intet sødere end at modtage en dyrebar baby direkte fra himlen. En af mine brødre oplevede denne følelse på en særlig gribende måde. Hans første søn blev født for tidligt og vejede blot 1,3 kg. Hunter tilbragte de første to måneder af sit liv på neonatalafdelingen på sygehuset. De måneder var en dejlig tid for hele familien, da vi håbede og bad Herren om hans hjælp.

Lille Hunter var så afhængig. Han kæmpede med at tage den nødvendige vægt på, så han kunne overleve. Hans far rakte ofte sin kærlige, stærke hånd ud efter sønnens lille hånd for at opmuntre sit sårbare lille barn.

Og således er det for alle Guds børn. Vor Fader i himlen rækker ud til os alle med sin uendelige kærlighed. Han har magten over alt og ønsker at hjælpe os med at lære, udvikle os og vende tilbage til ham. Dette definerer vor Faders formål: »At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«¹

Når vi udvikler større tro på og tillid til Herren, kan vi få adgang til hans magt til at velsigne og forløse os.

Mormons Bog væver dette smukke emne om Herrens magt til at forløse hans børn gennem hele bogen. Nefi introducerer det i bogens første kapitel. I vers 20 står der: »Men se, jeg, Nefi, vil vise jer, at Herrens milde barmhjertighed er over alle dem, som han har udvalgt på grund af deres tro for at gøre dem mægtige, endog med magt til udfrielse.«²

For mange år siden lærte jeg på en meget personlig måde de sandheder, der udtrykkes i dette vers. Jeg kom til at vide, hvor nær vor Fader i himlen virkelig er, og hvor meget han ønsker at hjælpe os.

En aften, hvor det var ved at blive mørkt, kørte jeg med mine børn i bilen, da jeg lagde mærke til en dreng, der gik på en øde vej. Da vi var kørt forbi ham, fik jeg den tilskyndelse, at jeg skulle køre tilbage og hjælpe ham. Men bekymret over, at det kunne skræmme ham, hvis en fremmed kørte ind ved siden af ham om aftenen, fortsatte jeg. Den stærke tilskyndelse kom igen med følgende ord: »Tag hen og hjælp den dreng!«

Jeg kørte tilbage og spurgte ham: »Har du brug for hjælp? Jeg fornemede, at jeg skulle hjælpe dig.«

Han vendte sig mod os og med tårer ned ad kinderne, sagde han: »Vil du? Jeg har bedt om, at nogen ville hjælpe mig.«

Hans bønner om hjælp blev besvaret med den inspiration, som kom til mig. Den oplevelse med at få så klar besked fra Ånden efterlod et uforglemmeligt indtryk, jeg stadig har i mit hjerte.

Og nu 25 år efter fik jeg for første gang igen kontakt med denne dreng for blot få måneder siden. Jeg opdagede, at den oplevelse ikke blot er min historie – det er også hans historie. Deric Nance er nu far med sin egen familie. Han har heller aldrig glemt denne oplevelse. Det har hjulpet os til at danne en grundvold af tro på, at Gud hører og besvarer vore bønner. Vi har begge brugt den til at undervise vore børn om, at Gud våger over os. Vi er ikke alene.

Den aften var Deric blevet i skolen til en aktivitet og var kommet for sent til den sidste bus. Som teenager var

han sikker på, at han kunne nå hjem, så han begyndte at gå.

Der var gået halvanden time, mens han gik på den øde vej. Med flere km hjem og uden andre huse i sigte var han bange. Fortvivlet gik han om bag en bunke grus, gik på sine knæ og bad vor himmelske Fader om hjælp. Blot nogle minutter senere gik Deric tilbage til vejen, og jeg stoppede for at give den hjælp, han havde bedt om.

Og nu mange år senere tænker Deric: »Herren var opmærksom på mig, en tynd, tankeløs dreng. Og på trods af alt andet, der skete i verden, var han opmærksom på min situation og elskede mig nok til at sende hjælp. Herren har besvaret mine bønner mange gange siden den øde vej. Hans svar er ikke altid øjeblikkelige og klare, men hans opmærksomhed over for mig er lige så tydelig i dag som den ensomme aften. Når livets sorte skygger breder sig over min verden, ved jeg, at han altid har en plan for, at jeg kommer trygt hjem igen.«

Som Deric udtrykte det, bliver ikke alle bønner besvaret så hurtigt. Men vor Fader kender os virkelig og hører vores hjertes bønner. Han opnår sine mirakler en bøn ad gangen, en person ad gangen.

Vi kan stole på, at han vil hjælpe os, ikke nødvendigvis på den måde, som vi ønsker, men på den måde, der bedst vil hjælpe os med at udvikle os. Det kan være svært at underkaste sig hans vilje, men det er afgørende for at blive som ham og finde den fred, han tilbyder os.

Vi kan komme til at føle, som C.S. Lewis beskrev det: »Jeg beder, fordi jeg ikke kan hjælpe mig selv ... Jeg beder, fordi behovet vælder op i mig hele tiden, når jeg er vågen, og når jeg sover. Det ændrer ikke Gud, det ændrer mig.«³

Der findes mange historier i skrifterne om dem, der satte deres lid til Herren og som blev hjulpet og udfriet af dem. Tænk på den unge David, der undslap døden ved den store Goliats hånd ved at stole på Herren. Tænk på Nefi, hvis bønner til Gud i tro udfriede ham fra de bånd, der bandt ham. Husk den unge Joseph Smith, der bønssomt søgte Herrens hjælp. Han blev udfriet fra mørkets kræfter og modtog et mirakuløst svar. Alle stod over for virkelige og svære udfordringer. Alle handlede i tro og satte deres lid til Herren. Alle fik hans hjælp. Og selv i dag ses Guds magt og kærlighed i hans børns liv.

Jeg har for nylig set det i troende helliges liv i Zimbabwe og Botswana. Ved et faste- og vidnesbyrds møde i en gren blev jeg ydmyg og inspireret af de mange vidnesbyrd – fra børnene, de unge og voksne. Alle kom med stærke udtryk for deres tro på Herren, Jesus Kristus. Omgivet af udfordringer og svære omstændigheder overlever de hver eneste dag ved

at sætte deres lid til Gud. De anerkender hans hånd i deres liv og udtrykte det ofte med sætningen: »Jeg er Gud så taknemlig.«

For nogle få år siden var en trofast familie et eksempel på den samme tillid til Herren for medlemmerne af vores menighed. Arn og Venita Gatrell levede et lykkeligt liv, da Arn blev diagnosticeret med en aggressiv kræftform. Prognosen var ikke god – han havde blot nogle få uger tilbage at leve i. Familien ønskede at være sammen en sidste gang. Så alle børnene samledes, nogle kom langt fra. De havde kun 48 værdifulde timer til at være sammen. Familien Gatrell udvalgte omhyggeligt det, der betød mest for dem – et familiebillede, en familiemiddag og en session i templet i Salt Lake City. Venita sagde: »Da vi gik ud af templets døre, var det den sidste gang, vi nogen sinde ville være sammen i dette liv.«

Men de gik med forsikringen om, at der er mere for dem end blot dette liv. De har håb i Guds løfter på grund af hellige tempelpagter. De kan være sammen for evigt.

De næste to måneder var fyldt med så mange velsignelser, at de ikke kan genfortælles. Arn og Venitas tro og tillid til Herren udviklede sig, hvilket ses i Venitas ord: »Jeg blev båret. Jeg lærte, at man kan føle fred i sorg. Jeg vidste, at Herren vågede over os. Hvis man stoler på Herren, kan man virkelig overvinde alle livets udfordringer.«

En af deres døtre tilføjede: »Vi så på vore forældre, og vi så deres eksempel. Vi så deres tro og hvordan de håndterede det. Jeg ville aldrig bede om denne prøvelse, men jeg ville heller aldrig bytte den. Vi var omringet af Guds kærlighed.«

Arns død var selvfølgelig ikke det resultat, som familie Gatrell havde håbet på. Men deres krise var ikke en troskrise. Jesu Kristi evangelium er ikke en tjekliste over det, der skal gøres, men det bor snarere i vores hjerte. Evangeliet »er ikke tyngde, det er vinger.«⁴ Det bærer os. Det bar

familien Gatrell. De følte fred midt i stormen. De holdt fast ved hinanden og templets pagter, som de havde indgået og bevaret. De udviklede sig i evnen til at stole på Herren og blev styrket af deres tro på Jesus Kristus og hans forsonende kraft.

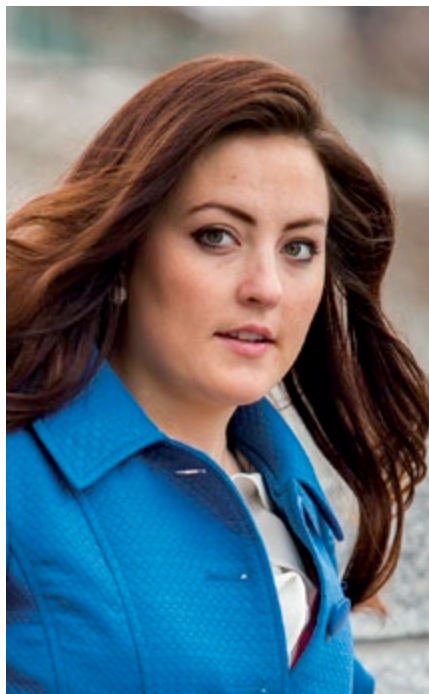
Hvor som helst vi befinder os på disciplenes sti, hvad end vore bekymringer og udfordringer måtte være, er vi ikke alene. I er ikke glemt. Som Deric, de hellige i Afrika og familien Gatrell kan vi i vores nød vælge at række ud efter Guds hånd. Vi kan møde vore udfordringer med bøn og tillid til Herren. Og i den proces bliver vi mere som ham.

Herren taler til os alle: »Frygt ikke, for jeg er med dig, fortvivl ikke, for jeg er din Gud. Jeg styrker dig og hjælper dig, min sejrige hånd holder dig fast.«⁵

Jeg bærer mit ydmyge, men sikre vidnesbyrd om, at Gud vor Fader kender os personligt og rækker ud for at hjælpe os. Gennem hans elskede Søn, Jesus Kristus kan vi overvinde denne verdens udfordringer og komme trygt hjem. Må vi have tro på ham, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 1:39.
2. 1 Ne 1:20.
3. Udtalt af C.S. Lewis' karakter, som blev portrætteret i William Nicholson, *Shadowlands*, 1989, s. 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character*, 1923, s. 88.
5. Es 41:10.

Biskop Gary E. Stevenson
Præsiderende biskop

Jeres fire minutter

Forsoningens mirakel kan opveje ufuldkommenheder i vores præstation.

De seneste vinterlege fascinerede verden, da sportsudøvere fra 89 lande konkurrerede i 98 forskellige discipliner. Faktisk var 10 af disse sportsudøvere medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, tre af dem fik en medalje, hvilket for nylig blev beskrevet i *Church News*: Christopher Fogt, Noelle Pikus-Pace og Torah Bright.¹ Vi lykønsker dem og alle de sportsudøvere, der deltog. Godt klaret!

Jeg taler om disse lege denne formiddag og henleder mine tanker til unge mænd, unge piger og unge voksne – I, som befinder jer i den afgørende fase i livet, hvor I sætter kursen for jeres liv. Jeg føler, at det er presserende, at jeg taler til jer.

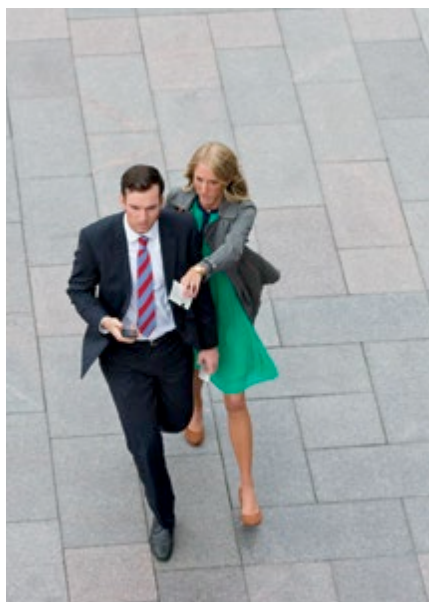
For at I også kan føle, hvor presserende det er, vil jeg først fortælle jer Noelle Pikus-Paces historie. Hun var en af de sidste dages hellige sportsudøvere. Noelles disciplin var kælkk, hvor deltagerne opbygger fart ved først at løbe og så kaste sig med hovedet forrest ned på en lille kælkk. Deres ansigter er blot få centimeter over isen, mens de farer ned af en snoet isbane med hastigheder på op til 145 km i timen.

Det er utroligt, at utallige timers forberedelse betragtes enten som en succes eller skuffelse baseret på det,

der sker i fire intense løb på hver 60 sekunder.

Noelles tidligere olympiske drømme i 2006 blev knust, da en forfærdelig ulykke forårsagede et brækket ben. Ved de olympiske lege i 2010 blev hendes drømme igen knust, da lige godt en tiendedel af et sekund skilte hende fra medaljepodiet.²

Kan I forestille jer den ængstelse, hun følte, da hun ventede på at indlede det første løb ved de olympiske lege i 2014? Flere års forberedelse ville kulminere på nærmest en brøkdel

af et sekund. Fire minutter i alt. Hun havde tilbragt flere år med at forbedre sig på de fire minutter, og hun vil nu tilbringe et helt liv med at tænke tilbage på dem.

Noelles sidste løb var faktisk fejlfrit! Vi vil aldrig glemme hendes spring op på tilskuerpladserne for at omfavne sin familie, da hun havde krydset mållinjen, hvor hun udbrød: »Vi gjorde det!« Mange års forberedelse blev nu belønnet. Vi så hendes Unge Pigers medaljon rundt om halsen, da hendes sølvmedalje blev placeret ved siden af.³

Det virker måske uretfærdigt, at hele Noelles olympiske drøm afhang af det, som hun udførte på blot fire korte minutter. Men hun vidste det, og det var derfor, at hun forberedte sig så flittigt. Hun fornemmede storheden, vigtigheden af sine fire minutter, og hvad de ville betyde for resten af hendes liv.

Vi mindes også Christopher Fogt, der var med på holdet, der vandt bronzemedalje i firemands-bobslæde. Han kunne have valgt at give op efter et voldsomt styrt ved de olympiske lege i 2010, men han valgte at holde ud. Efter et fantastisk, forløsende løb vandt han den pris, som han så flittigt havde søgt.⁴

Tænk nu over, hvordan jeres vej mod evigt liv minder om disse sportsudøveres »fire minutters-præstation«. I er evige væsener. Før I blev født, eksisterede I som ånder. I nærværelse af en kærlig himmelsk Fader blev I undervist og forberedt til at komme til jorden i et kort øjeblik for at præstere. Dette liv er jeres fire minutter. Mens I er her, vil jeres handlinger afgøre, om I vinder sejrprisen, det evige liv. Profeten Amulek beskrev: »For se, dette liv er tiden ... at berede sig til at møde Gud, ja, se dette livs dag er dagen ... at udføre [jeres] arbejde.«⁵

På en måde er jeres fire minutter allerede begyndt. Uret tikker. Apostlen Paulus' ord virker meget passende: Ved at deltage i et løb kan man opnå en sejrpris.⁶

På samme måde som bestemte handlinger er absolut afgørende for en olympisk sportsudøver i den meget korte præstation – hop eller bevægelser for skøjte- og snowboardløbere, kursen gennem svingene på en bobslædebane eller at komme så direkte som muligt mellem portene på slalomløjpen – sådan er det også i vores liv, hvor bestemte ting er absolut afgørende – tjekpunkter, der får os igennem vores åndelige præstation her på jorden. Disse åndelige markører er evangeliets afgørende, gudgivne ordinancer: Dåb, modtagelse af Helligåndsgaven, præstedømmeordinationer, tempelordinancer og deltagelse i nadveren hver uge.

»Guddommelighedens kraft [tilkendegives] i [disse] ordinancer.«⁷

Og på samme måde som træningen forbereder og kvalificerer en sportsudøver til at udføre elementer af deres sport på højeste niveau, gør det jer værdige til at modtage disse frelsende ordinancer, når I holder befalingerne.

Kan I se vigtigheden?

Mine unge venner, hvor end I befinder jer i jeres »fire minutters-præstation«, tilskynder jeg jer til at tænke over følgende: »Hvad skal jeg nu gøre for at sikre min medalje?« Måske har Ånden under denne konference hvisket til jer, hvad det kan være: At forberede jer mere bevidst på en kommende ordinance eller modtage en ordinance, som I skulle have modtaget for længe siden. Hvad det end er, så gør det nu. Vent ikke. Jeres fire minutter er hurtigt overstået, og I har resten af evigheden til at tænke over det, I gjorde i dette liv.⁸

Selvdisciplin er nødvendigt. Daglig bøn, skriftstudium og kirkedeltagelse skal være grundlaget for jeres træning. Et konstant mønster, hvor I adlyder befalinger, holder de pagter, I allerede har indgået og følger Herrens standarder, som findes i *Til styrke for de unge*, er påkrævet.

I er måske opmærksomme på det i jeres liv, der truer med at sløve eller stoppe jeres åndelige udvikling. Hvis det er tilfældet, følg da dette råd fra skriften: »Lad da også os ... frigøre os for enhver byrde og for synden, som så let omklammer os, og holde ud i det løb, der ligger foran os.«⁹

Det er endnu ikke for sent at omvende sig. Men det kan det snart være, fordi ingen virkelig ved, hvornår jeres fire minutter er forbi.

Nu tænker I måske: »Jeg har allerede ødelagt det. Mine fire minutter har allerede været en katastrofe. Jeg kan lige så godt give op.« Hvis det er tilfældet, så stop med at tænke sådan, og tænk aldrig sådan igen. Forsoningens mirakel kan opveje ufuldkommenheder i vores præstation. Ældste Jeffrey R. Holland har sagt:

»For de af jer ... som eventuelt stadig tøver ... vidner jeg om den fornyende kraft i Guds kærlighed og om miraklet i hans nåde ...

Det er *aldrig* for sent, så længe vingårdsejeren siger, at der er tid ... Udskyd det ikke.«¹⁰

Husk: I er ikke alene. Frelseren har lovet, at han ikke efterlader jer uden trøst.¹¹ I har også familie, venner og ledere, der hepper på jer.

Selvom min tale har været henvendt til de unge i Kirken, siger jeg følgende til forældre og bedsteforældre:

For nylig beskrev ældste David A. Bednar en enkel måde at foretage en familiestatus på for at markere udviklingen på vejen med pagter bestående

af afgørende ordinancer. Alt, hvad man har brug for, er et stykke papir med to kolonner: »Navn« og »Plan for næste eller nødvendige ordinance«. Jeg gjorde dette for nylig og skrev alle i familien ned. Blandt dem skrev jeg et spædbarn, der snart skal velsignes, et 6-årigt barn, hvis forberedelse til dåb er vigtig, og en søn, der bliver 18, hvis forberedelse til præstedømmet og tempelbegavelse er nært forestående. Alle på listen havde brug for nadverordinancen. Denne simple øvelse hjalp Lesa og mig i udviklingen af vores rolle med at hjælpe alle medlemmer af vores familie på vejen med pagter med en handlingsplan for dem hver især. Måske er dette noget for jer, som kan føre til familiesamtaler, familieaftenlekioner, forberedelse og endda invitationer til vigtige ordinancer i jeres familie.¹²

Jeg står selv på ski og snowboard. Jeg blev derfor meget imponeret over »fire minutters-præstationen« fra sølvmedaljevinderen i halfpipelinekonkurrencen i snowboard, Torah Bright, en australsk sidste dages helligsportsudøver. Hun imponerede hele verden, da hun afsluttede et næsten fejlfrit løb med en backside rodeo 720.

Men endnu mere imponerende og overraskende for verden var den måde, som hun henvendte sig til og udviste kristuslignende kærlighed til sine konkurrenter på. Hun bemærkede, at den amerikanske snowboarder Kelly Clark, der havde haft et dårligt første løb i den sidste runde, virkede nervøs over sit andet løb. »Hun gav mig et knus,« mindes Clark. »Hun holdt om mig, indtil jeg til sidst slappede af og trak vejret roligt. Det var godt at få et knus af en ven.« Kelly Clark stod senere sammen med Torah Bright på sejrspodiet som bronzevinder.

Da Torah blev spurgt om denne uventede venlighed mod sin konkurrent, der kunne have kostet hende sølvmedaljen, sagde hun blot: »Jeg er et konkurrencemenneske – jeg ønsker at gøre mit bedste – men jeg ønsker også, at mine konkurrenter gør deres bedste.«¹³

Når I tænker over dette, er der så nogen, der trænger til jeres opmuntning? Et familiemedlem? En ven? En klassekammerat eller et kvorumsmedlem? Hvordan kan I hjælpe dem i deres fire minutter?

Kære venner, I befinder jer midt i en spændende rejse. På nogle måder

suser I ned af halfpipen eller bobslædebanen, og det kan være en udfordring at præstere hvert enkelt element eller navigere gennem hvert sving undervejs. Men husk, at I er blevet forberedt til dette i flere årtusinder. Dette er jeres øjeblik, hvor I skal præstere. Dette er jeres fire minutter! Tidspunktet er nu!

Jeg udtrykker min største tillid til jeres evner. I har verdens Frelser ved jeres side. Hvis I søger hans hjælp og følger hans vejledning, hvordan kan det så mislykkes for jer?

Jeg afslutter med mit vidnesbyrd om den velsignelse, vi har ved at have en levende profet, præsident Thomas S. Monson, og ved at have Jesus Kristus med sin rolle som vor Frelser og Freløser, i hans, Jesu Kristi, hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Christine Rappleye, »Mormons in the Olympics: 3 Medals for LDS Athletes at the Winter Games«, deseretnews.com/article/865597546/Mormons-in-the-Olympics-3-medals-for-LDS-athletes-at-the-Winter-Games.html.
2. Se Christine Rappleye, »Mormons in the Olympics«.
3. Se Sarah Petersen, »Noelle Pikus-Pace Wears LDS Young Women Necklace throughout Olympics«, deseretnews.com/article/865596771/Noelle-Pikus-Pace-wears-LDS-Young-Women-necklace-throughout-Olympics.html.
4. Se Amy Donaldson, »Army, Faith Helped Push Mormon Bobsledder Chris Fogt to Olympic Success«, deseretnews.com/article/865597390/Army-faith-helped-push-Mormon-bobsledder-Chris-Fogt-to-Olympic-success.html.
5. Alma 34:32.
6. Se 1 Kor 9:24.
7. L&P 84:20.
8. Se Alma 34:31–33.
9. Hebr 12:1.
10. Jeffrey R. Holland, »Arbejderne i vingården«, *Liahona*, maj 2012, s. 33.
11. Se Joh 14:18.
12. David A. Bednar, samtale med forfatteren.
13. Vidya Rao, »Snowboarder Kelly Clark: Hug from Competitor Helped Me Win Bronze«, today.com/sochi/snowboarder-kelly-clark-hug-competitor-helped-me-win-bronze-2D12108132.

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Bære deres byrder med lethed

De enestående byrder i vores liv hjælper os til at stole på den hellige Messias' fortjeneste, barmhjertighed og nåde.

Jeg har en god ven, som tidligt i sit ægteskab var overbevist om, at han og hans familie havde brug for en firhjulstrækker. Hans hustru var sikker på, at han ikke havde brug for den, men blot ønskede sig det nye køretøj. En spøgefuld samtale mellem denne mand og hans hustru fik dem til at overveje fordelene og ulemperne ved et sådant køb.

»Skat, vi har brug for en firhjulstrækker.«

Hun spurgte: »Hvorfor mener du, at vi har brug for en firhjulstrækker?«

Han besvarede hendes spørgsmål med det, som han mente var det perfekte svar: »Hvad nu, hvis vi får brug for mælk til vores børn midt i en voldsom storm, og den eneste måde jeg kunne komme hen til købmanden på var i en firhjulstrækker?«

Hans hustru svarede med et smil: »Hvis vi køber en firhjulstrækker, så har vi ikke penge til mælk – så hvorfor bekymre dig om at komme hen til butikken i en nødsituation!«

De fortsatte i den efterfølgende tid med at drøfte sagen og besluttede til sidst at købe firhjulstrækkeren. Kort tid efter, at de havde købt den nye bil, ville min ven vise, hvor anvendelig

firhjulstrækkeren var, og validere sine grunde til at ville købe den. Så han besluttede sig for, at han ville hugge noget brænde og køre det hjem. Det var om efteråret, og sneen var allerede faldet i bjergene, hvor han havde til hensigt at finde noget træ. Da han kørte op ad bjergsiden, blev sneen langsomt dybere og dybere. Min ven indså, at fordi der var glat, var forholdene på vejen risikable, men med stor tiltro til sine nye firhjulstrækker fortsatte han.

Desværre fortsatte min ven for langt på den snedækkede vej. Da han drejede firhjulstrækkeren væk fra vejen det sted, hvor han havde besluttet sig for at hugge brænde, sad han fast. Alle fire hjul på den nye firhjulstrækker snurrede rundt i sneen. Han indså hurtigt, at han ikke vidste, hvad han skulle gøre for at slippe ud af den farlige situation. Han var fløj og bekymret.

Min ven tænkte: »Jeg vil ikke bare sidde her.« Han steg ud af bilen og begyndte at hugge brænde. Han fyldte hele den bagerste del af firhjulstrækkeren med den tunge last. Og så besluttede min ven, at han endnu en gang ville prøve at køre fri af sneen.

Da han satte firhjulstrækkeren i gear og trykkede på speederen, begyndte han at køre lidt fremad. Langsomt kom firhjulstrækkeren fri af sneen og tilbage på vejen. Han var endelig fri til at køre hjem, en glad og ydmyg mand.

Vores personlige byrde

Jeg beder om Helligåndens hjælp, når jeg understreger vigtige lektier, som kan læres af denne historie om min ven, firhjulstrækkeren og brændet. Det var læsset. Det var brændelæset, der gav ham den fornødne trækraft, så han kunne komme fri af sneen, komme tilbage på vejen og komme videre. Det var læsset, der gjorde ham i stand til at vende tilbage til sin familie og til sit hjem.

Hver af os bærer også rundt på en byrde. Vores personlige byrde består af krav og muligheder, forpligtelser

og privilegier, lidelser og velsignelser samt muligheder og begrænsninger. To vejledende spørgsmål kan være en hjælp, når vi engang imellem og bønsumt vurderer vores byrde: »Giver den byrde, jeg bærer, den åndelige trækraft, der vil gøre mig i stand til at trænge frem med tro på Kristus på den snævre og trange sti og undgå at sidde fast? Giver den byrde, jeg bærer, tilstrækkelig åndelig trækraft, så jeg i sidste ende kan vende tilbage til vor himmelske Fader?»

Nogle gange tror vi fejlagtigt, at lykke er fraværet af en byrde. Men det at bære en byrde er en nødvendig og vigtig del af planen for lykke. Fordi vores personlige byrde skal skabe åndelig trækraft, skal vi være forsigtige med at slæbe rundt på så mange tiltalende, men unødvendige ting i vores liv, at vi bliver distraheret og afledt fra det, som betyder mest.

Forsoningens styrkende kraft

Freiseren har sagt:

»Kom til mig, alle I, som slider jer

trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

For mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:28–30).

Et åg er en træbjælke, som normalt bruges mellem to okser eller andre dyr, som gør dem i stand til sammen at trække et læs. Et åg gør, at dyrene står ved siden af hinanden, så de sammen kan udføre en opgave.

Tænk over Herrens personlige invitation til at »tag[el] mit åg på jer«. At indgå og holde hellige pagter forener os med Herren Jesus Kristus. Freiseren indbyder os i bund og grund til at stole på og trække sammen med ham, selvom vores største anstrengelse ikke svarer til og ikke kan sammenlignes med hans. Når vi stoler på og bærer vores byrde sammen med ham i jordelivets rejse, er hans åg i sandhed godt, og hans byrde er let.

Vi er ikke og vil aldrig være alene. Med himmelsk hjælp kan vi trænge os frem i vores daglige liv. Gennem

Freiserens forsoning kan vi modtage egenskaber og styrke udover vores egen (se »Freiser, jeg vil følge dig« på engelsk, *Hymns*, nr. 220). Som Herren erklærede: »Fortsæt derfor jeres rejse, og lad jeres hjerte fryde sig; for se, jeg er med jer lige indtil enden« (L&P 100:12).

Tænk på eksemplet i Mormons Bog, hvor Amulon forfulgte Alma og hans folk. Herrens røst lød til disse disciple i deres trængsler: »Løft hovedet og vær ved godt mod, for jeg kender den pagt, som I har sluttet med mig; og jeg vil slutte pagt med mit folk og udfri dem af trældom« (Mosi 24:13).

Læg mærke til den centrale rolle, pagter har i løftet om udfrielse. Pagter, der modtages og æres med retskaffenhed, og ordinancer, der udføres af den rette præstedømmemyndighed, er nødvendige for at modtage alle de velsignelser, der er tilgængelige gennem Jesu Kristi forsoning. For i præstedømmets ordinancer tilkendes gives guddommelighedens kraft for mænd og kvinder i kødet, deriblandt forsoningens velsignelser (se L&P 84:20–21).

Husk på Frelserens udtalelse: »For mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:30), når vi tænker over det næste vers i beretningen om Alma og hans folk.

»Og jeg vil også lette de byrder, der bliver lagt på jeres skuldre, så I slet ikke kan føle dem på jeres ryg« (Mosi 24:14).

Mange af os formoder, at skriften antyder, at en byrde pludseligt og permanent vil blive taget bort. Det næste vers beskriver dog, hvordan byrden blev lettet.

»Og se, det skete, at de byrder, der blev lagt på Alma og hans brødre, blev gjort lette; ja, *Herren styrkede dem*, så de kunne bære deres byrder med lethed, og de underordnede sig gladeligt og med tålmodighed hele Herrens vilje« (Mosi 24:15; fremhævelse tilføjet).

Folkets udfordringer og vanskeligheder blev ikke fjernet med det samme. Men Alma og hans tilhængere blev styrket, og deres øgede evne gjorde byrderne lettere. Disse gode

mennesker blev takket være forsoningen styret til at *handle* for sig selv (se L&P 58:26–29) og *påvirke* deres omstændigheder. Og »i Herrens styrke« (Mormon 1:14; Mosi 9:17; 10:10; Alma 20:4) blev Alma og hans folk ledt i sikkerhed i Zarahemlas land.

Ikke alene overvinder Jesu Kristi forsoning konsekvenserne af Adams fald og gør det muligt for os at omvende os fra vore synder og overtrædelser, men hans forsoning gør os også i stand til at gøre godt og blive bedre på måder, der rækker ud over vore jordiske evner. De fleste af os ved, at når vi gør noget forkert og har brug for hjælp til at overkomme konsekvenserne af synd i vores liv, har Frelseren gjort det muligt for os at blive ren gennem hans forsonende kraft. Men forstår vi også, at forsoningen er for trofaste mænd og kvinder, som er lydige, værdige og samvittighedsfulde, og som stræber efter at blive bedre og tjene mere trofast? Jeg spekulerer på, om vi til fulde

anerkender denne styrkende side af forsoningen i vores liv og fejlagtigt tror, at vi skal bære vores byrde alene – ved rent slid, viljestyrke og selvdisciplin og med vore tydeligt begrænsede evner.

En ting er at vide, at Jesus Kristus kom ned til jorden for at *dø* for os. Men vi skal også forstå, at Herren gennem forsoningen og ved Helligåndens kraft ønsker at *give os nyt liv* – ikke blot for at vejlede os, men også for at styrke og helbrede os.

Frelseren bistår sit folk

Alma forklarer, hvorfor og hvordan Frelseren kan hjælpe os:

»Og han skal gå omkring og lide smerter og trængsler og fristelser af enhver art; og dette for at det ord må blive opfyldt, som lyder: Han vil påtage sig sit folks smerter og sygdomme.

Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans indre kan fyldes med barmhjertighed, hvad angår kødet, så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder« (Alma 7:11–12).

Således har Frelseren lidt, ikke blot for vore synder og overtrædelser – men også for vore fysiske smerter og kvaler, vore svagheder og mangler, vores frygt og vore frustrationer, vore

skuffelser og nederlag, det, vi fortryder, og vores anger, vores fortvivlelse og desperation, den uretfærdighed og urimelighed vi oplever, og den følelsesmæssige kval, der omgiver os.

Der findes ingen fysiske smerte, intet åndeligt sår, ingen sjælekval eller hjertesorg, ingen skavank eller svaghed, som I eller jeg kan møde i jordelivet, som Frelseren ikke allerede har oplevet. I et øjeblik svaghed kan vi måske sige: »Ingen ved, hvordan det er. Der er ingen, der forstår det.« Men Guds Søn kender og forstår os fuldt ud, for han følte og bar vore personlige byrder. Og på grund af hans altomfattende og evige offer (se Alma 34:14), har han fuldkommen empati og kan udstrække sin barmhjertigheds arme. Han kan række ud, røre og komme til hjælp, helbrede og styrke os til at blive mere, end vi ellers kunne blive, og hjælpe os til at udrette det, som vi aldrig ville kunne udrette, hvis vi kun skulle forlade os på vores egen styrke. Hans åg er i sandhed godt og hans byrde let.

En opfordring, et løfte og et vidnesbyrd

Jeg indbyder jer til at studere, bede, overveje og stræbe efter at lære mere om Frelserens forsoning, når I vurderer jeres personlige byrde. Der er mange ting angående forsoningen, som vi simpelthen ikke kan forstå med

vores jordiske sind. Men der er mange aspekter af forsoningen, som vi kan og skal forstå.

For min ven var brændelæset den trækraft, der reddede hans liv. Den tomme bil kunne ikke komme fri af sneen, selvom det var en firhjulstrækker. Det var nødvendigt med et tungt læs for at give trækraft.

Det var læsset. Det var læsset, der tilvejebragte trækraften, så min ven kunne komme fri, kunne komme tilbage på vejen og trænge sig frem og vende tilbage til sin familie.

De enestående byrder i vores liv hjælper os til at stole på den hellige Messias' fortjeneste, barmhjertighed og nåde (se 2 Ne 2:8). Jeg vidner om og lover, at Frelseren vil hjælpe os med at bære vore byrder med lethed (se Mosi 24:15). Når vi er knyttet til ham gennem hellige pagter og modtager hans forsonings opbyggende kraft, vil vi i stigende grad søge at forstå og leve i henhold til hans vilje. Vi vil også bede om styrken til at lære af, forandre os eller acceptere vore omstændigheder, snarere end ustandseligt at bede om, at vore omstændigheder må

blive ændret i henhold til vores vilje. Vi bliver mennesker, der selv handler, i stedet for at være genstand for handling (se 2 Ne 2:14). Vi vil blive velsignet med åndelig trækraft.

Må vi hver især gøre og blive bedre gennem Frelserens forsoning. I dag er det den 6. april. Gennem åbenbaring ved vi, at dagen i dag er den virkelige og nøjagtige dato for Frelserens fødsel. Den 6. april er også den dag, hvor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret (se L&P 20:1; Harold B. Lee, »Strengthen the Stakes of Zion«, *Ensign*, juli 1973, s. 2; Spencer W. Kimball, »Why Call Me Lord, Lord, and Do Not the Things Which I Say?«, *Ensign*, maj 1975, s. 4; Spencer W. Kimball, »Bemærkninger og indvielse af bygninger i Fayette i New York«, *Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 94; *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Bind 1: 1995–1999*, 2005, s. 409). På denne særlige og hellige sabbatsdag vidner jeg om, at Jesus Kristus er vor Forløser. Han lever og vil rense, helbrede, vejlede, beskytte og styrke os. Med glæde vidner jeg om dette i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Præsident Thomas S. Monson

Kærlighed – kernen i evangeliet

Vi kan ikke virkeligt elske Gud, hvis vi ikke elsker vore rejsefæller på denne rejse gennem livet.

Mine elskede brødre og søstre, da vor Frelser virkede blandt mennesker, blev han spurgt af en nysgerrig lovkyndig: »Mester, hvad er det største bud i loven?»

Matthæus skriver, at Jesus svarede:

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.«¹

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv.«¹

Markus slutter beretningen med Frelserens udtalelse: »Intet andet bud er større end disse.«²

Vi kan ikke virkeligt elske Gud, hvis vi ikke elsker vore rejsefæller på denne rejse gennem livet. Tilsvarende kan vi heller ikke fuldt ud elske vore medmennesker, hvis vi ikke elsker Gud, der er alles Fader. Apostlen Johannes fortæller os: »Og dette bud har vi fra ham: Den, der elsker Gud, skal også elske sin broder.«³ Vi er alle åndelige børn af vor himmelske Fader og er som sådan brødre og søstre. Når vi har denne sandhed i tankerne, så bliver det lettere at elske alle Guds børn.

Faktisk er kærlighed selve kernen i evangeliet, og Jesus Kristus er

vores eksempel. Hans liv er et stort eksempel på kærlighed. Han helbredte de syge; han opløftede de sørgmodige, han frelste synderen. Til sidst tog den vrede hob hans liv. Og stadig klinger disse ord højlydt fra Golgata: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør«⁴ – det ypperste udtryk i livet for barmhjertighed og kærlighed.

Der er mange egenskaber, der er manifestationer af kærlighed som fx venlighed, tålmodighed, uselviskhed, forståelse og tilgivelse. Disse og tilsvarende egenskaber vil i alle vore forhold tydeligt vise kærlighed i vores hjerte.

Som regel vises vores kærlighed i vores daglige omgang med hinanden. Altafgørende er vores evne til at genkende behov hos andre og derpå reagere. Jeg har altid værdsat den følelse, der er udtrykt i dette korte digt:

*Jeg har grædt hele natten
over min kortsynethed,
der gjorde mig blind for en andens
behov,
men endnu har jeg aldrig
fortruet blot en smule,
at jeg var lidt for venlig.⁵*

For nylig blev jeg gjort opmærksom på et rørende eksempel på kærlighed og venlighed – et, der førte til uforudsete resultater. Året var 1933, hvor jobmulighederne var knappe på grund af den store depression. Det foregik i det østlige USA. Arlene Biesecker var lige blevet færdig med high school. Efter at have søgt arbejde længe fik hun endelig arbejde på en tekstilfabrik som syerske. Syerskerne blev kun betalt for alle de korrekt færdiggjorte stykker tøj, som de syede hver dag. Jo mere tøj, de færdiggjorde, jo mere blev de betalt.

En dag, kort tid efter Arlene var begyndt på tekstilfabrikken, stod hun over for en procedure, der forvirrede og frustrerede hende. Hun sad ved sin symaskine og forsøgte at fjerne trådene fra hendes mislykkede forsøg på at færdiggøre det stykke tøj, hun arbejdede med. Der var tilsyneladende ingen til at hjælpe hende, for alle de andre syersker havde travlt med at færdiggøre så meget tøj, som de kunne. Arlene følte sig hjælpeløs og uden håb. Stille begyndte hun at græde.

Tværs over for Arlene sad Bernice Rock. Hun var ældre og en mere erfarne syerske. Bernice bemærkede Arlenes problem, forlod sit eget arbejde og gik over ved siden af Arlene, hvor hun venligt gav hende instruktioner og hjælp. Hun blev hos Arlene, indtil hun havde lært det og selv kunne færdiggøre tøj. Så gik Bernice tilbage til sin egen symaskine. Hun var gået glip af at færdiggøre alt det tøj, hun kunne have færdiggjort, hvis hun ikke havde hjulpet.

Denne ene kærlige og venlige handling gjorde Bernice og Arlene til livslange venner. De blev begge senere gift og fik børn. Engang i 1950'erne gav Bernice, som var medlem af Kirken, Arlene og hendes familie et eksemplar af Mormons Bog.

I 1960 blev Arlene og hendes mand og børn døbt og medlemmer af Kirken. Senere blev de besejlet i et af Guds hellige templer.

Som resultat af den barmhjertighed, som Bernice udviste, da hun gjorde sig den ulejlighed at hjælpe en anden, som hun ikke kendte, men som havde problemer og behov for hjælp, nyder utallige personer, både levende og døde, nu godt af evangeliets frelsende ord.

Hver dag i vores liv får vi muligheder for at vise kærlighed og venlighed over for vore omgivelser. Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Vi må huske på, at de mennesker, vi møder på parkeringspladsen, kontorer, i elevatorer, og hvor som helst, er den del af menneskeheden, som Gud har givet os ansvar for at elske og betjene. Vi vil ikke få meget glæde af at tale generelt om hele menneskeheden som vore søskende,

hvis vi ikke kan betragte de mennesker, der befinder sig lige omkring os, som vore søskende.«⁶

Oftentimes kommer vore muligheder for at udvise kærlighed helt uventet. Et eksempel på en sådan mulighed stod i en avisartikel i oktober 1981. Jeg blev så imponeret over den kærlighed og barmhjertighed, der omtales deri, at jeg har beholdt udklippen i mine gemmer i over 30 år.

Artiklen fortæller om en flyvning uden stop med Alaska Airlines fra Anchorage i Alaska til Seattle i staten Washington – med 150 passagerer – som blev omdirigeret til en fjerntliggende by i Alaska for at transportere et hårdt såret barn. Den toårige dreng havde fået skåret hul på en pulsåre i armen, da han faldt på et stykke glas, mens han legedede i nærheden af sit hjem. Byen lå 700 km syd for Anchorage og bestemt ikke i nærheden af flyets rute. Ambulancefolkene på stedet

havde udsendt et nødråb, og flyet blev omdirigeret for at hente barnet og tage ham til Seattle, hvor han kunne blive behandlet på et hospital.

Da flyet landede i nærheden af den fjerntliggende by, fortalte ambulancefolkene piloten, at drengen blødte så kraftigt, at han ikke kunne overleve flyturen til Seattle. Man besluttede at flyve 300 km i en anden retning til Juneau i Alaska, den nærmeste by med et hospital.

Da drengen var fløjet til Juneau, fløj man atter mod Seattle, nu mange timer forsinket. Ikke en passager beklagede sig, selv om de fleste af dem ikke ville nå aftaler eller flyforbindelser. Faktisk begyndte de, da minutterne og timerne gik, en indsamling og fik en betragtelig sum til drengen og hans familie.

Da flyet skulle til at lande i Seattle, jubeledes passagerne, da piloten bekendtgjorde, at han over radioen havde hørt, at drengen ville klare sig.⁷

I mit sind lød ordene fra skriften: »Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed ... og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel.«⁸

Søskende, nogle af vore største muligheder for at vise vores kærlighed, vil forekomme inden for vores eget hjems fire vægge. Kærlighed burde være det helt centrale i familielivet, men det er det ofte ikke. Der kan være for meget utålmodighed, for meget skænderi, for mange kampe, for mange tårer. Præsident Gordon B. Hinckley sagde beklagende: »Hvordan kan det være, at [de], som vi elsker [allermest], så ofte bliver mål for vore hårde ord? Hvordan kan det være, at [vi] sommetider taler som med knive, der stikker hurtigt?«⁹ Svaret på disse spørgsmål kan være forskellige for hver enkelt, og alligevel, når alt kommer til alt, har årsagerne dertil ingen betydning. Hvis vi skal holde befalingen om at elske

hinanden, må vi behandle hinanden med venlighed og respekt.

Der vil selvfølgelig være tidspunkter, hvor man må disciplinere. Lad os imidlertid huske det råd, der står i Lære og Pagter – nemlig, at når det er nødvendigt for os at rettesætte hinanden, at vi bagefter udviser et større mål af kærlighed.¹⁰

Jeg håber, at vi stræber efter altid at være betænksomme og hensynfulde over for andres tanker, følelser og situation. Lad os ikke ringeagte eller nedværdige. Lad os snarere være omsorgsfulde og opmuntrende. Vi må være omhyggelige med, at vi ikke nedbryder en anden persons

selvtillid med skødesløse ord eller handlinger.

Tilgivelse bør gå hånd i hånd med kærlighed. I vores familie og blandt vore venner kan der være sårede følelser og uenighed. Jeg siger igen, det betyder faktisk ikke noget, hvor småt problemet var. Det må og bør aldrig efterlades, så det kan forgifte og gnave og i sidste ende ødelægge. Bebrejdelse holder sårene åbne. Kun tilgivelse heler.

En vidunderlig kvinde, der nu er gået bort, besøgte mig en dag og fortalte uventet om adskillige forhold, hun fortrød. Hun talte om en episode, der havde fundet sted for mange år

siden og involverede en nabo, der var landmand. En tidligere god ven, som hun og hendes mand havde været uenige med mange gange. En dag spurgte landmanden, om han måtte tage en genvej hen over hendes grund for at komme hen til sin egen jord. Hun holdt en pause i sin fortælling og sagde til mig med skælvende stemme: »Bror Monson, jeg lod ham ikke krydse vores grund dengang eller nogensinde senere, men bad ham gå den lange vej rundt til fods, så han kunne komme hen til sin jord. Jeg gjorde ham uret, og jeg fortryder det. Han er borte nu, men hvor ville jeg ønske, jeg kunne sige til ham: »Det gør mig så ondt.« Hvor ville jeg ønske, at jeg fik endnu en chance for at være venlig.«

Mens jeg lyttede til hende, lød i mine tanker den bedrøvelige betragtning fra John Greenleaf Whittier: »De sørgeligste ord, der er sagt eller skrevet, er: *Hvis bare!*«¹¹ Brødre og søstre, når vi viser hinanden kærlighed og venlig hensynsfuldhed, undgår vi sådanne beklagelser.

Kærlighed udtrykkes på mange genkendelige måder: Et smil, en vinken, en venlig kommentar, et kompliment. Andre udtryk kan være mere diskrete som at vise interesse i en andens aktiviteter, undervise i et princip med venlighed og tålmodighed, besøge en person, der er syg eller ikke kan komme udenfor. Disse

Wien

Præsident Boyd K. Packer
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

ord og handlinger og mange andre kan kommunikere kærlighed.

Dale Carnegie, en kendt amerikansk forfatter og foredragsholder, troede, at hver person i sig har »kraften til at forøge den samlede mængde af lykke i verden ... ved at sige nogle få oprigtigt påskønnende ord til en person, der er ensom eller modløs.« Han sagde: »Måske har du i morgen glemt de venlige ord, du sagde i dag, men modtageren vil værdsætte dem hele livet.«¹²

Lad os begynde nu, allerede i dag, med at udtrykke vores kærlighed til alle Guds børn, uanset om det er familie, vore venner, blot bekendte eller fuldstændigt fremmede. Lad os, når vi står op hver morgen, beslutte os for at reagere kærligt og venligt på alt, vi møder på vores vej.

Større end vores fatteevne, mine brødre og søstre, er Guds kærlighed til os. Han sendte på grund af denne kærlighed sin Søn, som elskede os så meget, at han gav sit liv for os, så vi kan opnå evigt liv. Når vi først forstår denne ufattelige gave, vil vores hjerte være fyldt med kærlighed til vor evige Fader, til vor Frelser og til hele menneskeheden. At dette må ske er min oprigtige bøn i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 22:36–39.
2. Mark 12:31.
3. 1 Joh 4:21.
4. Luk 23:34.
5. Ukendt forfatter, i Richard L. Evans, »The Quality of Kindness«, *Improvement Era*, maj 1960, s. 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 483.
7. Se »Injured Boy Flown to Safety«, *Daily Sitka Sentinel*, Alaska, 22. okt. 1981.
8. Moro 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, »Dette er Mesterens værk«, *Stjernen*, juli 1989, s. 60.
10. Se L&P 121:43.
11. »Maud Muller«, i *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier*, 1878, s. 206; fremhævelse tilføjet.
12. Dale Carnegie, i fx Larry Chang, *Wisdom for the Soul*. 2006, s. 54.

Vidnet

Jeg ønsker at fortælle jer om de sandheder, det er mest værd at kende til.

I tider med krig og usikkerhed er der en tendens til, at vi skærper vores fokus på de ting, der virkelig betyder noget.

Anden Verdenskrig var en tid med store åndelige omvæltninger for mig. Jeg var taget fra mit hjem i Brigham City i Utah med et spinkelt vidnesbyrd, og jeg følte behovet for noget mere. Praktisk taget var hele vores klasse på vej til krigszonen i løbet af et par uger. Jeg kæmpede med tvivl og usikkerhed, mens jeg var udstationeret på øen Ie Shima, lige nord for Okinawa i Japan. Jeg ønskede et personligt vidnesbyrd om evangeliet. Jeg ønskede *vished!*

Under en af mine søvnløse nætter gik jeg ud af mit telt og ind i en bunker, der var lavet af 190-liters olietønder fyldt med sand, der var anbragt oven på hinanden. Der var intet tag på, og jeg kravlede ind og kiggede op på den stjernestrøede himmel og knælede ned for at bede.

Jeg var knap begyndt, før det skete. Jeg kan ikke beskrive, hvad der skete for jer, selvom jeg prøvede. Det ligger uden for mine formuleringsevner, men den dag i dag står det stadig lige så klart for mig, som det gjorde den nat for mere end 65 år siden. Jeg vidste,

at det var en meget privat og personlig tilkendegivelse. Men nu vidste jeg det i mindste for mig selv. Jeg *vidste* det med sikkerhed, for jeg havde fået vished. Efter nogen tid kravlede jeg ud af bunkeren igen og gik eller svævede tilbage i seng. Jeg svævede i en tilstand af glæde og ærefrygt resten af natten.

Jeg tænkte slet ikke, at jeg var noget særligt, men jeg tænkte, at hvis noget sådant kunne ske for mig, kunne det ske for alle. Det tror jeg stadig. I årene, der er fulgt, er jeg kommet til en forståelse af, at sådan en oplevelse både er et lys at følge og et åg at bære.

Jeg ønsker at fortælle jer om de sandheder, der er mest værd at kende til, de ting, jeg har lært og oplevet i mit snart 90-årige liv på jorden og mere end 50 år som generalautoritet. Meget af det, jeg ved, falder ind under en kategori af ting, som man ikke kan undervises om, men selv må lære.

Som de fleste værdifulde ting kommer den kundskab, der er af evig værdi, kun gennem personlig bøn og granskning. Det vil tillige med faste og studium af skriften, indbyde Helligånden til påvirke, åbenbare for og hviske

til os. Det giver os vejledning fra det højeste, når vi lærer linje på linje.

Gennem åbenbaring er det lovet, at »uanset hvilket intelligensniveau vi opnår i dette liv, så opstår det sammen med os i opstandelsen«, og at »kundskab og intelligens« opnås ved flid og lydighed (L&P 130:18–19).

En evig sandhed, som jeg kommet til kundskab om, er, at Gud lever. Han er vor Fader. Vi er hans børn. »Vi tror på Gud, den evige Fader, og på hans Søn, Jesus Kristus, og på Helligånden« (TA 1:1).

Af alle titler, han kunne have benyttet sig af, har han valgt at blive

kaldt »Fader«. Frelseren bød: »På denne måde skal I derfor bede: Vor Fader, som er i himlen« (3 Ne 13:9; se også Matt 13:9). Hans brug af navnet »Fader« rummer en lektie for alle os, som er kommet til en forståelse af det, der betyder mest i dette liv.

Det er et helligt privilegium at være forældre, og alt afhængigt af trofasthed kan det blive et evigt privilegium. Det endelige mål med al aktivitet i Kirken er, at en ægtemand og hans hustru og deres børn kan være lykkelige i hjemmet.

De, som ikke bliver gift eller kan få børn, er ikke udelukket fra de

evige velsignelser, de søger, selvom de lige nu er uden for rækkevidde. Vi ved ikke altid, hvordan eller hvornår løfterne bliver indfriet, men løftet om evig formering vil ikke blive nægtet det trofaste menneske, som har indgået og holdt hellige pagter.

Jeres lønsomme længsel og tårevædede tryglen går ikke upåagtet hen hos hverken Faderen eller Sønnen. I vil modtage en personlig forvisning fra dem om, at jeres liv vil blive rigt og ingen væsentlige velsignelser vil blive jer nægtet.

Som en af Herrens tjenere, der virker i det embede, jeg er ordineret i, giver jeg jer i sådanne omstændigheder et løfte om, at intet, der er afgørende for jeres frelse og ophøjelse, ikke vil blive jer givet til sin tid. Tomme favne skal fyldes, og hjerter, der længes og smerter af knuste drømme, skal heles.

En anden sandhed, jeg er kommet til kundskab om, er, at Helligånden er virkelig. Han er det tredje medlem af Guddommen. Hans mission er at vidne om sandhed og retfærdighed. Han manifesterer sig på mange måder, blandt andet gennem følelser som fred og bekræftelse. Han kan også trøste, vejlede og irttesætte, når det er nødvendigt. Helligåndens ledsagelse fastholdes livet igennem ved at leve retskaffent.

Helligåndsgaven tildeles som en evangelisk ordinance. En bemyndiget lægger sine hænder på et nyt medlems hoved og udtaler ord som disse: »Modtag Helligånden.«

Den ordinance ændrer os ikke i sig selv på nogen bemærkelsesværdig måde, men hvis vi lytter og følger dens tilskyndelser, vil vi blive velsignet med Helligånden. Hvert eneste af vor himmelske Faders børn kan komme til kundskab og vished om Moronis løfte: »Ved Helligåndens kraft kan I kende

Mexico City

sandheden af alt« (Moro 10:5; fremhævelse tilføjet).

En guddommelig sandhed, som jeg har fået i mit liv, er mit vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus.

Frem for alt andet og understøttet i alt, vi gør, og forankret i åbenbaringer står Herrens navn. Det er ved det navn og hans bemyndigelse, vi handler i Kirken. Hver eneste bøn selv fra små børn afsluttes i Jesu Kristi navn. Hver eneste velsignelse, hver eneste ordination, hver eneste officiel handling udføres i Jesu Kristi navn. Det er hans kirke, og den er opkaldt efter ham – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (se L&P 115:4).

Der er en skøn begivenhed i Mormons Bog, hvor nefitterne »bad til Faderen i [Herrens] navn«. Herren viste sig og spurgte:

»Hvad vil I, at jeg skal give jer?

Og de sagde til ham: Herre, vi vil, at du vil fortælle os det navn, hvorved vi skal kalde denne kirke, for der er mundhuggerier blandt folket angående denne sag.

Og Herren sagde til dem: Sandelig, sandelig siger jeg til jer: Hvorfor skulle folket murre og mundhugges angående dette?

Har de ikke læst skriften, som siger, at de må påtage sig Kristi navn, som er mit navn? For ved dette navn skal I blive kaldt på den yderste dag.

Og den, der påtager sig mit navn og holder ud til enden, han skal blive frelst på den yderste dag.

Derfor, hvad end I vil gøre, det skal I gøre i mit navn; derfor skal I kalde kirken ved mit navn; og I skal påkalde Faderen i mit navn om, at han

vil velsigne kirken på grund af mig« (3 Ne 27:2–7).

Det er hans navn, Jesus Kristus, og »der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved« (ApG 4:12).

I Kirken ved vi, hvem han er: Jesus Kristus, Guds Søn. Han var Faderens Enbårne. Han blev slået ihjel for at opstå til liv igen. Han er vores talsmand hos Faderen. »Husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold« (Hel 5:12). Han er det anker, som holder os og beskytter os og vores familie gennem livets storme.

Hver søndag verden over, hvor menigheder af enhver nationalitet og tungemål forsamler sig, velsignes nadveren med de samme ord. Vi påtager os Jesu Kristi navn og lover altid at erindre ham. Det er præget ind i os.

Profeten Nefi sagde: »Vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Ne 25:26).

Vi må hver især opnå et personligt vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Derpå bærer vi det vidnesbyrd for vores familie og venner.

Lad os i alt dette huske, at der er en modstander, som personligt forsøger at forpurre Herrens værk. Vi må vælge, hvem vi vil følge. Vores sikkerhed ligger ganske enkelt i, at vi individuelt beslutter os for at følge Frelseren, og sikrer os, at vi trofast vil forblive på hans side.

I Det Nye Testamente skriver Johannes, at der var nogle, der ikke kunne tro Frelseren og hans lære, og at der »efter dette var der mange af

hans disciple, der forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham.

Jesus spurgte da de tolv: »Vil I også gå jeres vej?»

Simon Peter svarede ham: »Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord,

og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige« (Joh 6:66–69).

Peter var kommet frem til det, der kan læres af enhver, som følger Frelseren. For at vi trofast kan hellige os Jesus Kristus, må vi acceptere ham som vor Forløser og gøre alt, hvad der står i vores magt for at efterleve hans lære.

Efter at have levet alle disse år og undervist, tjent og rejst de millioner af kilometer, som jeg har, rundt om i verden, og efter alt jeg har oplevet, er der kun en stor sandhed, jeg gerne vil dele. Det er mit vidnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus.

Joseph Smith og Sidney Rigdon skrev følgende efter en hellig oplevelse:

»Og se, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det vidnesbyrd, det seneste af dem alle som vi giver om ham: At han lever!

For vi så ham« (L&P 76:22–23).

Jeg istemmer mig deres ord.

Jeg tror, og jeg er sikker på, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og at han lever. Han er Faderens enbårne Søn, og »ved ham og gennem ham og af ham, bliver og blev verdenerne skabt, og deres indbyggere er født som Guds sønner og døtre« (L&P 76:24).

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Frelseren lever. Jeg *kender* Herren. Jeg er hans vidne. Jeg kender til hans store sonoffer og evige kærlighed for alle vor himmelske Faders børn. Jeg bærer mit særlige vidnesbyrd i al ydmyghed og med absolut vished i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste William R. Walker

De Halvfjerds

Lev tro mod sandheden

Enhver af os vil blive rigt velsignet, hvis vi kender til beretningerne om tro og offer, der ledte vore forfædre til at tilslutte sig Herrens Kirke.

Jeg holder meget af Kirkens historie. Som måske mange af jer er min egen tro blevet styrket, når jeg har lært om vore forfædres usædvanlige hengivenhed, som tog imod evangeliet og levede tro mod sandheden.

For en måned siden fejrede 12.000 vidunderlige unge fra tempeldistriktet i Gilbert i Arizona færdiggørelsen af deres nye tempel med en inspirerende optræden, der viste deres forpligtelse til at leve retskaffent. Temaet for deres fejring var »Lev tro mod sandheden«.

Præcis som de trofaste unge fra Arizona har gjort, bør hver eneste sidste dages hellig forpligte sig til at »leve tro mod sandheden«.

Ordene i den engelske salme lyder: »Tro mod sandheden, som vor forældre skattede« (»True to the Faith«, *Hymns*, nr. 254).

Vi kunne tilføje: »Tro mod sandheden, som vore bedsteforældre skattede.«

Jeg overvejede, om hver af disse entusiastiske unge fra Arizona kendte til deres egen kirkehistorie – om de kendte til historien bag, hvordan *deres* familie blev medlemmer af Kirken. Det ville være vidunderligt, hvis hver eneste sidste dages hellig kendte til deres forfædres omvendelsesberetninger.

Uanset om du er efterkommer af pionerer eller ej, er mormonpionerens arv af tro og offer din arv. Det er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges noble arv.

Et af de mest vidunderlige kapitler i Kirkens historie fandt sted, da Wilford Woodruff, en Herrens apostel, underviste om Jesu Kristi gengivne evangelium i Storbritannien i 1840 – kun 10 år efter Kirkens organisering.

Wilford Woodruff og andre apostle havde med stor succes koncentreret deres missionering i områderne i og omkring Liverpool og Preston i England. Ældste Woodruff, der senere blev Kirkens præsident, bad konstant til Gud om at vejlede ham i dette vigtige arbejde. Hans bønner førte til inspirationen om at tage til et andet område for at forkynde evangeliet.

Præsident Monson har lært os, at når vi modtager inspiration fra himlen til at gøre noget, så gør vi det nu – vi udsætter det ikke. Det var lige præcis det, som Wilford Woodruff gjorde. Med klar vejledning fra Ånden om at tage »sydpå« tog ældste Woodruff næsten af sted øjeblikkeligt og rejste til et sted i England, der hedder Herefordshire – en landbrugsegn i Sydvestengland. Her mødte han en

succesrig landmand ved navn John Benbow, hvor han blev taget imod med »glade hjerter og taksigelse« (Wilford Woodruff, i Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals*, 1909, s. 117).

En gruppe på over 600 mennesker, der kaldte sig De Forenede Brødre, havde »bedt om lys og sandhed« (Wilford Woodruff, i *Kirkens præsidents lærdomme: Wilford Woodruff,*

2005, s. 87). Herren sendte Wilford Woodruff som svar på deres bønner.

Ældste Woodruffs undervisning bar med det samme frugt, og mange blev døbt. Brigham Young og Willard Richards stødte til i Herefordshire, og de tre apostle havde stor succes.

På kun få måneder organiserede de 33 grene til de 541 medlemmer, der havde tilsluttet sig Kirken. Deres vidunderlige arbejde fortsatte, og i sidste ende blev næsten alle medlemmer af

De Forenede Brødre døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Min tipoldemor Hannah Maria Eagles Harris var en af de første, der lyttede til Wilford Woodruff. Hun informerede sin mand Robert Harris jun. om, at hun havde hørt Guds ord og havde til hensigt at blive døbt. Robert var ikke glad for at høre sin hustrus udtalelse. Han fortalte hende, at han ville tage med hende til den næste prædiken, der blev holdt af en mormonmissionær, og sætte ham på plads.

Robert sad næsten helt oppe foran og var fast besluttet på ikke at blive påvirket, og han ville måske også plage den besøgende taler, men han blev straks rørt af Ånden, som hans hustru var blevet det. Han vidste, at budskabet om genoprettelsen var sand, og han og hans hustru blev døbt.

Beretningen om deres tro og hengivenhed er lig tusindvis af andres: Da de hørte evangeliets budskab, vidste de, at det var sandt!

Som Herren sagde: »Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig« (Joh 10:27).

De havde hørt Hyrdens røst og forpligtede sig fuldstændig til at efterleve evangeliet og følge vejledningen fra Herrens profet. De hørte kaldet om samle sig i Zion og forlod deres hjem i England, krydsede Atlanterhavet og slog sig ned blandt de hellige i Nauvoo i Illinois.

De tog imod evangeliet af hele deres hjerte. Mens de prøvede at etablere sig i deres nye land, tog de også del i at bygge templet i Nauvoo ved at give tiende af deres arbejde – de brugte hver tiende dag på at opføre templet.

De blev knust af nyheden om deres elskede profet Joseph Smiths og hans bror Hyrums død. Men de fortsatte! De forblev tro mod sandheden.

Da de hellige blev forfulgt og drevet fra Nauvoo, følte Robert og Maria sig utrolig velsignede over at modtage deres begavelse i templet, kort tid inden de krydsede Mississippifloden og rejste vestpå. Selv om de var usikre på, hvad fremtiden ville bringe, var de sikre på deres tro og deres vidnesbyrd.

Med deres seks børn traskede de gennem mudderet, mens de krydsede Iowa på deres rejse vestpå. De byggede en bivuak ved Missouriflodens bred på et sted, der blev kendt som Winter Quarters.

Disse frygtløse pionerer ventede på apostolsk vedledning om, hvordan og hvornår de skulle fortsætte rejsen vestpå. Alles planer blev ændret, da Brigham Young, præsident for De Tolvs Kvorum, udsendte et kald til mænd om at melde sig frivilligt til at tjene i USA's militær i det, der blev kendt som Mormonbataljonen.

Robert Harris jun. var en af de over 500 sidste dages hellige pionerer, der tog imod kaldet fra Brigham Young. Han meldte sig, selv om det indebar, at han måtte forlade sin gravide hustru og sine seks små børn.

Hvorfor ville han og de andre mænd gøre noget sådant?

Svaret blev givet med min tipoldefars egne ord. I et brev til sin hustru, som han skrev, da bataljonen var på vej til Santa Fe, fortalte han: »Min tro er stærk som altid (og når jeg tænker på de ting, som Brigham Young fortalte os), tror jeg på det, som havde den store Gud selv sagt mig det.«

Kort sagt, han vidste, at han lyttede til en Guds profet, som de andre mænd også vidste det. Derfor gjorde de det! De vidste, at de blev ledt af en Guds profet.

I samme brev udtrykte han sine ømme følelser overfor sin hustru og børn og fortalte om hans evige bønner

om, at hun og børnene måtte blive velsignede.

Senere i brevet kommer han med denne bevægende udtalelse: »Vi må ikke glemme de ting, som du og jeg har hørt og (set) i Herrens tempel.«

Kombineret med hans tidligere vidnesbyrd om, at »vi er ledt af en Guds profet«, er disse to hellige formaninger blevet som hellig skrift for mig.

18 måneder efter at bataljonen var draget af sted, blev Robert Harris trygt forenet med sin elskede Maria. De forblev tro og trofaste mod det gengivne evangelium resten af deres dage. De fik 15 børn, hvoraf 13 nåede voksenalderen. Min bedstemor Fannye Walker fra Raymond i Alberta i Canada var et af deres 136 børnebørn.

Bedstemor Walker var stolt af, at hendes bedstefar havde tjent i

Mormonbataljonen, og hun ønskede, at alle hendes børnebørn fik kendskab til det. Nu, hvor jeg selv er bedstefar, forstår jeg, hvorfor det var så vigtigt for hende. Hun ønskede at vende børnenes hjerte til deres fædre. Hun ønskede, at hendes børnebørn fik kendskab til deres retskafne arv – for hun vidste, at det ville velsigne dem.

Jo mere knyttet vi føler os til vore retskafne forfædre, jo større sandsynlighed er der for, at vi træffer kloge og retskafne valg.

Og sådan er det. Enhver af os vil blive rigt velsignet, hvis vi kender til beretningerne om tro og offer, der ledte vore forfædre til at tilslutte sig Herrens kirke.

Da Robert og Maria første gang hørte Wilford Woodruff undervise og vidne om evangeliets gengivelse, vidste de, at evangeliet var sandt.

De vidste også, at uanset hvilke prøvelser eller trængsler de ville møde, ville de blive velsignet for at holde sig tro mod sandheden. Det er næsten som om, at de havde hørt vor tids profet, der har sagt: »Intet offer er for stort ... for at modtage [templets] velsignelser« (Thomas S. Monson, »Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden«, *Liahona*, maj 2011, s. 92).

På den engelske topunds mønt står der indgraveret »Vi står på skuldrene af kæmper«. Når jeg tænker på vore fantastiske forfædre, pionererne, føler jeg, at vi *alle* står på skuldrene af kæmper.

Selv om formaningen kom fra et brev fra Robert Harris, tror jeg på, at utallige andre forfædre ville have sendt samme budskab til deres børn og børnebørn: For det første må vi ikke glemme oplevelserne, vi har haft i templet, og vi må ikke glemme de løfter og velsignelser, der kommer til enhver af os, takket være templet. For det andet må vi ikke glemme, at vi ledes af en Guds profet.

Jeg vidner om, at vi *bliver* ledt af en Guds profet. Herren genoprettede sin kirke i de sidste dage gennem profeten Joseph Smith. Vi må ikke glemme, at vi er blevet ledt i en ubrudt linje af Guds profeter, fra Joseph til Brigham og fra hver eneste præsident for Kirken til vores profet i dag – Thomas S. Monson. Jeg kender ham, jeg ærer ham, og jeg elsker ham. Jeg vidner om, at han er Herrens profet på jorden i dag.

Det er mit hjertes ønske, at vi sammen med mine børn og børnebørn vil ære vore retskafne forfædres arv – de trofaste mormonpionerer, der var villige til at lægge alt på alteret for at ofre og forsvare deres Gud og deres tro. Jeg beder til, at enhver af os må leve tro mod den sandhed, som vore forældre skattede. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Lydighed gennem vores trofasthed

Lydighed er et symbol på vores tro på den højeste autoritets visdom og kraft, nemlig Gud.

De familieaftener, som søster Perry og jeg holder hver mandag aften, er pludselig vokset i størrelse. Min bror, hans datter, Barbaras bror og en niece og hendes mand er flyttet ind i vores lejligheds-kompleks. Det er det eneste tidspunkt, hvor jeg har været velsignet med at have familien tæt på, siden jeg var en dreng. Dengang boede min familie i det samme nabolag som flere medlemmer fra min mors familie. Bedstefar Sonnes hus lå lige ved siden af vores hus mod nord, og moster Emmas hus lå ved siden af vores hus mod syd. Rundt om hjørnet mod syd boede moster Josephine, og morbror Alma boede på næste vej, så haverne stødte sammen.

I min barndom havde vi daglig kontakt med familien og var fælles om arbejde, leg og besøg. Vi kunne ikke lave en masse unoder, uden at vore mødre hurtigt hørte om det. Vores verden er anderledes nu – de fleste familier er spredt. Selv hvis de bor forholdsvis tæt på hinanden, bor de ofte ikke dør om dør. Jeg tror stadig, at min barndom og nuværende situation er lidt som himlen med elskede familiemedlemmer, der bor

tæt på hinanden. Det er en konstant påmindelse til mig om familiens evige natur.

Da jeg voksede op, havde jeg et særligt forhold til min bedstefar. Jeg var den ældste søn i familien. Jeg fejede sne på fortovene om vinteren og slog græs om sommeren hos os selv, min bedstefar og mine to mostre. Bedstefar sad som regel på verandaen, når jeg slog hans plæne. Når jeg var færdig, sad jeg på hans trappe og talte med ham. Det er skattede minder for mig.

En dag spurgte jeg min bedstefar, hvordan jeg kunne vide, om jeg altid gjorde det rigtige, da livet jo byder på så mange valgmuligheder. Som min bedstefar ofte gjorde, besvarede han mit spørgsmål med en oplevelse fra livet på landet.

Han belærte mig om, hvordan man tæmmer et spand heste, så de kan arbejde sammen. Han forklarede, at et spand heste altid skal vide, hvem der bestemmer. En nøgle til at få kontrol og lede en hest er med et seletøj og bidsel. Hvis en hest nogensinde tror, at den ikke er nødt til adlyde føreren, vil spandet ikke trække og arbejde sammen for at maksimere deres kræfter.

Lad os nu undersøge denne lektie, som min bedstefar lærte mig ved hjælp af denne analogi. Hvem er hestenes fører? Min bedstefar tror, at det er Herren. Det er ham, der har en hensigt og en plan. Han træner og opbygger også sit spand og derefter hver enkelt hest. Føreren ved bedst, og den eneste måde, som en hest kan vide, at han altid gør det rigtige, er ved at være lydige og følge føreren.

Hvad sammenlignede min bedstefar seletøj og bidsel med? Jeg troede dengang, ligesom nu, at min bedstefar belærte mig om at følge Helligåndens tilskyndelser. Seletøjet og bidslet var åndeligt. En lydige hest, der er en del af et veltrænede spand heste, behøver ikke meget mere end et lille ryk fra føreren for at udføre lige præcis det, som han ønsker. Dette lille ryk svarer til den stille og sagte røst, som Herren taler til os med. Af respekt for vores handlefrihed er det aldrig et stærkt og kraftigt ryk.

Mænd og kvinder, der ignorerer Åndens små tilskyndelser, lærer ofte det, som den fortabte søn lærte, gennem de naturlige konsekvenser ved ulydighed og løssluppet levned. Først efter naturlige konsekvenser ydmygede den fortabte søn, så han »gik i sig selv« og hørte Åndens hvisken bede ham om at vende tilbage til sin fars hus (se Luk 15:11–32).

Så den lektie, som min bedstefar lærte mig, var altid at være klar til at modtage Åndens blide ryk. Han lærte mig, at jeg altid ville modtage sådan en tilskyndelse, hvis jeg nogensinde kom ud af kurs. Og jeg ville aldrig blive skyldig i alvorlige overtrædelser, hvis jeg lod Ånden vejlede mig i mine beslutninger.

Som der står i Jakobs Brev 3:3: »Når vi lægger bidsel i munden på hestene, for at de skal lystre os, styrer vi dermed hele deres krop.«

Vi skal være opmærksomme på vores åndelige bidsel. Selv med det

mindste ryk fra Mesteren skal vi være villige til fuldstændig at skifte kurs. For at lykkes her i livet på jorden skal vi lære vores ånd og legeme at arbejde sammen i lydighed mod Guds befalinger. Hvis vi giver agt på Helligåndens tilskyndelser, kan det forene vores ånd og legeme i et formål, der vil lede os tilbage til vores evige hjem for at bo sammen med vor evige Fader i himlen.

Vores tredje trosartikel lærer os om vigtigheden af lydighed: »Vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer.«

Den slags lydighed, som min bedstefar beskrev i hans analogi med hestene, kræver også en særlig tillid – det er en absolut tro på føreren. Det, som min bedstefar lærte mig, hentydede derfor også til evangeliets første princip – tro på Jesus Kristus.

Apostlen Paulus sagde: »Tro er fast tillid til det, der håbes på,

Hvordan bandt han Isak og lagde ham på alteret? Hvordan forklarede han ham, at han skulle være offeret? Og hvorfra fik han styrken til at løfte kniven for at dræbe sin søn? Abrahams tro gav ham kraft til at følge Gud med nøjagtighed indtil det mirakuløse øjeblik, hvor en engel talte fra himlen og bekendtgjorde til Abraham, at han havde bestået den pinefulde prøve. Og så gentog englen løftet i den abrahamske pagt.

Jeg kan se, at de udfordringer, der er forbundet med at have tro på Jesus Kristus og lydighed, er sværere for nogle mennesker end for andre. Jeg har levet længe nok til at vide, at hestes personligheder kan være meget forskellige, og derfor kan nogle heste være nemmere eller sværere at træne, og forskelligheden blandt mennesker er langt større. Vi er hver især en søn eller datter af Gud, og vi har en unik førjordisk og jordisk historie. Der er derfor meget få løsninger, der passer til alle. Og derfor anerkender jeg, at livet indebærer prøvelser og fejltagelser og vigtigst af alt et konstant behov for det andet princip i Jesu Kristi evangelium, nemlig omvendelse.

Det er også sandt, at den tid, hvor min bedstefar levede, var enklere, især med hensyn til valget mellem rigtigt og forkert. Selvom nogle meget intelligente og indsigtfulde mennesker måske tror, at vores komplekse tid kræver stadig mere komplekse løsninger, er jeg langt fra overbevist om, at de har ret. Jeg tror snarere, at nutidens kompleksitet kræver en større enkelthed lige som det svar, min bedstefar gav på mit oprigtige spørgsmål om, hvordan man kender forskellen mellem rigtigt og forkert. Jeg ved, at det, jeg kan tilbyde, er en enkel opskrift, men jeg kan vidne om, hvor godt den virker for mig.

overbevisning om det, der ikke ses« (Hebr 11:1). Paulus brugte derefter Abel, Enok, Noa og Abraham til at undervise om tro. Han fæstede sig ved beretningen om Abraham, for Abraham er de trofastes far:

»I tro adlød Abraham kaldet til at bryde op og drage til et sted, som han skulle få i eje, og han drog af sted uden at vide, hvor han kom hen.

I tro slog han sig ned i det forjættede land som i et fremmed land ...

I tro fik selv Sara, der var ufrugtbar, kraft til at grundlægge en slægt, skønt hun var ude over den alder, fordi hun anså ham, der havde givet løftet, for troværdig« (Hebr 11:8–9, 11).

Vi ved, at Abraham og Sara fik et løfte gennem deres søn Isak – en

forjættelse om efterkommere »så mange som himlens stjerner og som de talløse sandskorn på havets bred« (se v. 12; se også 1 Mos 17:15–16). Og så blev Abrahams tro prøvet på en måde, som mange af os vil betragte som ufatteligt.

Jeg har ved mange lejligheder tænkt over beretningen om Abraham og Isak, og jeg tror stadigvæk ikke, at jeg helt forstår Abrahams trofasthed og lydighed. Jeg kan godt se for mig, at han en morgen trofast pakker sammen for at tage af sted, men hvordan kunne han gøre det ved siden af sin søn, Isak, på den tredages tur til Morijas bjerg? Hvordan bar de træet til bålet op på bjerget? Hvordan byggede han altret?

Jeg kan anbefale den til jer og endog udfordre jer til at afprøve mine ord. Hvis I gør det, lover jeg, at de vil føre til klarhed omkring valg, når I bliver bombarderet med valgmuligheder, og de vil føre jer til enkle svar på spørgsmåls, der forvirrer de lærde og dem, der tror, de er vise.

Alt for ofte tror vi, at lydighed er passivt og tankeløst at følge en højere autoritets ordrer og diktering. Når den er bedst, er lydighed faktisk et symbol på vores tro på den højeste autoritets visdom og kraft, nemlig Gud. Da Abraham udviste sin urokelige trofasthed og lydighed mod Gud, selv da han blev befaleet at ofre sin søn, reddede Gud ham. På samme måde vil Gud i sidste ende redde os, når vi viser vores trofasthed gennem lydighed.

De, der kun stoler på sig selv og følger deres egne ønsker og tilbøjeligheder, er så begrænsede sammenlignet med dem, der følger Gud og drager nytte af hans indsigt, kraft og gaver. Det er blevet sagt, at en stærkt selvoptaget person er et svagt menneske. Stærk og proaktiv lydighed er alt andet end svagt og passivt. Det er ved de midler, vi viser vores tro på Gud og gør os værdige til at modtage himlens kræfter. Lydighed er et valg. Det er et valg mellem vores egen begrænsede kundskab og kraft og Guds ubegrænsede visdom og almægtighed. Ifølge det, min bedstefar lærte mig, er det et valg at mærke det åndelige bidsel i vores mund og følge føreren.

Må vi blive pagtens arvinger og Abrahams efterkommere gennem vores trofasthed og ved at modtage det gengivne evangeliums ordinancer. Jeg lover jer, at det evige livs velsignelser er tilgængelige for alle, der er trofaste og lydige. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Lawrence E. Corbridge
De Halvfjerds

Profeten Joseph Smith

De åbenbaringer, der tilstrømmede Joseph Smith, bekræftede, at han var Guds profet.

Det første syn

En ung dreng læser Bibelen, og hans øjne stopper ved et enkelt afsnit i skriften. Det er et øjeblik, der vil ændre verden.

Han er ivrig efter at vide, hvilken kirke der kan føre ham til sandhed og frelse. Han har prøvet næsten alt andet, og nu vender han sig til Bibelen og læser disse ord: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.«¹

Han overvejer det igen og igen. Det første glimt af lys trænger gennem mørket. Er dette svaret, vejen ud af vildrede og mørke? Kan det være så enkelt? Spørg Gud, så vil han svare? Langt om længe beslutter han sig for, at han enten må spørge Gud eller for evigt forblive i mørke og vildrede.

Og selvom han er ivrig, så løber han ikke hen i et stille hjørne og rabler en hurtig bøn af sig. Han er kun 14, men i sin iver for at kende svaret forhastede han sig ikke. Dette er ikke en hvilken som helst bøn. Han beslutter sig for, hvor han skal hen, og hvornår han vil forsøge. Han forbereder sig på at tale med Gud.

Og så kommer dagen. Det er »en herlig, klar morgen, tidligt om foråret i [1820]«. ² Han går alene ind i stilheden i en nærliggende skov under træerne, der rager højt op over ham. Han når hen til stedet, som han tidligere har udset sig. Han knæler og udgyder sit hjertes ønsker.

Han siger, idet han beskriver, hvad der dernæst sker:

»Jeg [så] en lyssøjle lige over mit hoved, som var stærkere end solens glans, og som dalede gradvis ned, indtil den faldt på mig

... Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående

over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: [Joseph,] *Det er min elskede Søn. Hør ham!*³

Kun 24 år senere dør Joseph Smith og hans bror Hyrum på grund af det, som begyndte her.

Modstand

Joseph sagde, at da han var 17, fortalte en engel ham, at hans »navn skulle nævnes for godt og ondt blandt alle folkeslag ... blandt alle folk«. ⁴ Denne forbløffende profeti bliver stadig opfyldt i vor tid, hvor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har spredt sig over hele jorden.

Modstand, kritik og fjendtlighed følger i sandhedens kølvand. Når som helst sandheden om menneskets formål og skæbne åbenbares, vil der altid være en kraft, der er imod det. Fra Adam og Eva i Edens have til Kristi tjenestegering og op til vore dage har

der altid været og vil der altid være bestræbelser på at bedrage, afspore, modstå og forpurre planen med livet.

Se blot hvor stor en støvsky, der blev hvirvlet op omkring Guds Søn, hele menneskehedens Frelser, der blev mest modarbejdet, udfordret og afvist, slået, forladt og korsfæstet, han steg ned under alt, der finder I sandheden. Hvorfor lod de ham ikke være?

Hvorfor? Fordi han er sandheden, og sandheden vil altid møde modstand.

Og se derefter efter en, der bragte endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus og anden hellig skrift frem, se efter en, der var et redskab, hvorved evangeliets fylde blev gengivet og Jesu Kristi Kirke genoprettet på jorden, se efter ham og forvent at se støvet hvirvle rundt. Hvorfor ikke lade ham være?

Hvorfor? Fordi han underviste om sandheden, og sandheden vil altid møde modstand.

En strøm af åbenbaringer

De åbenbaringer, der tilstrømmede Joseph Smith, bekræftede, at han var Guds profet. Lad os betragte nogle af dem – se blot på noget af det lys og den sandhed, der blev åbenbaret gennem ham, som skinner i stærk kontrast til hans og vore dages almindelige overbevisninger:

- Gud er et personligt, ophøjet væsen, en evig Fader. Han er vor Fader.
- Gud Faderen, Jesus Kristus og Helligånden er særskilte personligheder.⁵
- I er ikke kun fysiske væsener. I er Gud den evige Faders barn, og I kan blive som ham,⁶ hvis I tror på hans Søn, omvender jer, modtager ordinancer, modtager Helligånden og holder ud til enden.⁷
- Jesu Kristi Kirke er i vore dage grundlæggende den samme kirke, som han grundlagde under sin

jordiske tjenestegerning med profeter og apostle, Det Melkisedekske og Levitiske Præstedømme, ældster, højpræster, diakoner, lærere, biskopper og halvfjerdser, altsammen som beskrevet i Bibelen.

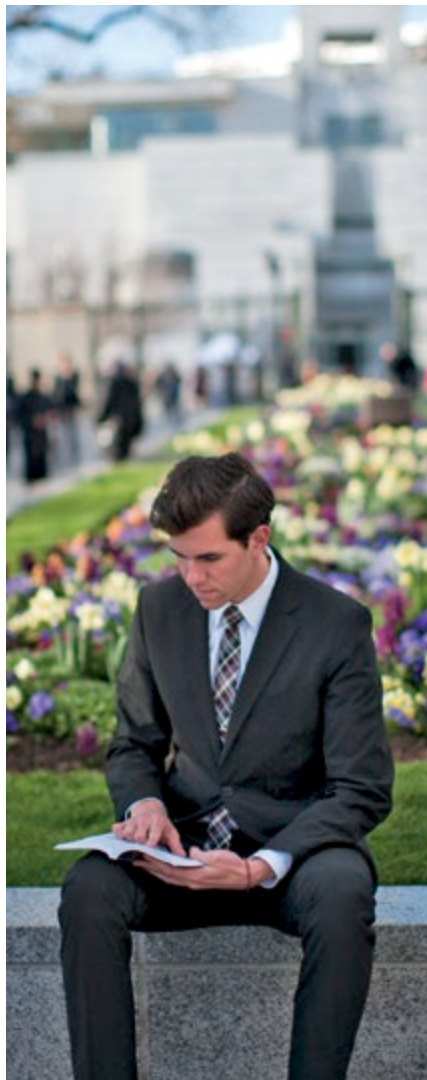
- Præstedømmemyndighed blev holdt tilbage fra jorden efter Frelsens og hans apostles død og blev gengivet igen i vore dage.
- Åbenbaring er ikke ophørt, og himlene er ikke lukkede. Gud taler til profeter i vore dage, og han vil også tale til jer og mig.⁸
- Der er mere efter dette liv end kun himmel og helvede. Der er grader af herlighed, og hvad vi gør i dette liv har stor betydning.⁹
- Snarere end blot at nære en passiv tro på Kristus bør vi »se hen til [ham] i alle [vore] tanker,«¹⁰ »gøre alt, hvad [vi] gør, i Sønnens navn,«¹¹ og »altid erindre ham og holde hans befalinger ... så [vi] altid må have hans Ånd hos [os].«¹²
- De milliarder, der lever og dør uden evangeliet og de ordinancer, der er nødvendige for frelse, er ikke fortabt. »Hele menneskeheden [kan] i kraft af Kristi forsoning ... blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer,«¹³ udført for både de levende og de døde.¹⁴
- Alt begyndte ikke ved fødslen. Inden da levede I i Guds nærhed som hans søn eller datter og forbedrede jer til dette liv på jorden.¹⁵
- Ægteskab og familie følger ikke menneskets traditioner med kun at vare til døden os skiller. De er beregnet til at vare evigt ved de pagter, vi indgår med Gud. Familien er himlens byggesten.¹⁶

Og det er en kun en del af den strøm af åbenbaringer, der blev udgydt gennem Joseph Smith. Hvor kom det alt sammen fra, disse

åbenbaringer, der oplyser mørket, opklarer tvivl, og som har inspireret, velsignet og hjulpet millioner af mennesker? Hvad er mest sandsynligt, at han selv fandt på det hele, eller at han fik hjælp fra himlen? Lyder de skrifter, han frembragte, som et menneskes ord eller som Guds ord?

Konklusion

Der er ingen tvivl om, hvad Joseph Smith udrettede, kun omkring hvordan han gjorde det, han gjorde, og hvorfor. Og der er ikke mange muligheder. Han var enten bedrager eller profet. Enten udførte han det, han gjorde, alene, eller også fik han hjælp fra himlen. Se på beviserne, men se på

alle beviserne, hele hans livs mosaik, ikke blot et enkelt stykke. Og endnu vigtigere, så gør som den unge Joseph og bed til »Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil [I] få den.«¹⁷ Det er ikke kun sådan I kan lære sandheden om Mormons Bog og Joseph Smith at kende, det er også måden, hvorpå I kan lære sandheden af alt.¹⁸

Joseph Smith var Guds profet, ligesom Thomas S. Monson er det i dag. Gennem Joseph Smith er nøglerne til Guds rige atter »overdraget til menneskene på jorden, og ... evangeliet [skal] rulle frem ... ligesom den sten, der uden hænder er blevet hugget ud af bjerget ... indtil den har opfyldt hele jorden.«¹⁹

Gud er vores evige Fader, og Jesus er Kristus. Vi tilbeder dem. Der er intet, der kan sammenlignes med det, de har skabt, deres frelsesplan og Guds Lams sonoffer. I denne udde-
 lling opfylder vi kun Faderens plan og tager del i forsoningens frugter ved at adlyde lovene og ordinancerne i det evangelium, der er gengivet gennem profeten Joseph Smith. Jeg vidner om dem – Gud den evige Fader og Jesus Kristus, verdens Frelser. Og det gør jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jak 1:5.
2. JS-H 1:14.
3. JS-H 1:16–17.
4. JS-H 1:33.
5. Se L&P 130:22.
6. Se L&P 50:24.
7. Se 2 Ne 31; 3 Ne 27.
8. Se Moro 10:3.
9. Se L&P 76:60.
10. L&P 6:36.
11. Moses 5:8.
12. L&P 20:77.
13. TA 1:3.
14. Se L&P 76; 128; 138.
15. Se L&P 49:17; 138; Moses 3:5; 6:36.
16. Se L&P 131:1–2; 132:5–33.
17. Jak 1:5.
18. Se Moro 10:3–5.
19. L&P 65:2.

Ældste Michael John U. Teh
De Halvfjerds

For hvor din skat er

Hvis vi ikke er opmærksomme, vil vi begynde at jagte efter det timelige mere end det åndelige.

Kort tid efter oktoberkonferencen i 2007 fortalte en af brødrene mig, at der ville gå 7 år, før jeg ville få denne oprivende oplevelse igen. Jeg blev lettet og fortalte ham, at jeg vil betragte det som »mine syv år med overflod«. Nuvel, her står jeg. Mine syv år med overflod er gået.

Sidste år i januar fik min elskede Grace og jeg til opgave at besøge medlemmerne i Filippinerne, der var blevet ødelagt på grund af et stort jordskælv og en supertyfon. Vi frydede os, fordi opgaven var svar på vore bønner og et vidnesbyrd om nåden og godheden hos en kærlig Fader i himlen. Det afsluttede vores længsel efter personligt at udtrykke vores kærlighed og omsorg for dem.

De fleste af de medlemmer, som vi mødte, boede stadig i midlertidige husly som telte, kulturcentre og kirkebygninger. De hjem, vi besøgte, havde enten delvist tag eller intet tag. De havde ikke meget til at begynde med, og den smule, de havde, var skyllet bort. Der var mudder og brokker overalt. Men de var fulde af taknemlighed over den hjælp, de fik, og var ved godt mod på trods af deres meget vanskelige situation. Når vi spurgte dem, hvordan de havde det, svarede alle med et rungende: »Vi er ok.« Deres tro på Jesus Kristus gav dem tydeligvis

håb om, at alt nok ville løse sig. Hjem efter hjem, telt efter telt blev søster Teh og jeg undervist af disse trofaste hellige.

I tider med katastrofe eller ulykke har Herren en måde til at få os til at

fokusere og erkende vores prioritering. Lige pludselig betyder alle de materielle ting, som vi har arbejdet så hårdt for at få, ikke noget. Alt, hvad der betyder noget, er vores familie og vores forhold til andre. En sød søster sagde det på denne måde: »Da vandet trak sig tilbage og det var tid til at begynde at rydde op, så jeg rundt i mit hjem og tænkte: »Hold da helt op, jeg har samlet meget skrald i de her mange år.«

Jeg har en mistanke om, at denne søster har fået et bedre perspektiv og fra nu af vil være meget omhyggelig med at beslutte, hvilke ting der er nødvendige, og hvilke hun i virkeligheden kan leve foruden.

Når vi har arbejdet sammen med mange medlemmer i løbet af de

mange år, har vi været glade for at have set en overflod af åndelig styrke. Vi har også set både en overflod eller mangel på materielle ejendele blandt disse trofaste medlemmer.

Af nødvendighed er de fleste af os involveret i at tjene penge og indkøbe nogle af verdens goder for at være i stand til at forsørge vores familie. Det kræver en stor del af vores tid og opmærksomhed. Der er ingen grænser for, hvad denne verden har at tilbyde, så det er afgørende, at vi lærer at anerkende, når vi har nok. Hvis vi ikke er opmærksomme, vil vi begynde at jage efter det timelige mere end det åndelige. Vores jagt efter det åndelige og det evige bliver så sat på stand by, i stedet for den anden vej rundt. Der virker desværre til at være en tendens til at ville have mere og mere og til at eje det nyeste og mest sofistikerede.

Hvordan sikrer vi os, at vi ikke bliver trukket ned ad den vej? Jakob gav dette råd: »Brug derfor ikke penge på det, som ikke er af nogen værdi, ej heller jeres arbejdskraft på det, som ikke kan tilfredsstille. Lyt omhyggeligt til mig, og husk de ord, som jeg har talt; og kom til Israels Hellige, og tag for jer af det, som ikke forgår, ej heller kan blive fordærvet, og lad jeres sjæl fryde sig ved fedme.«¹

Jeg håber, ingen af os bruger penge på det, som ikke er af nogen værdi, eller arbejder for det, som ikke kan tilfredsstille.

Frelseren underviste i følgende til både jøderne og nefitterne:

»Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler.

Men saml jer skatte i himlen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor tyve ikke bryder ind og stjæler.

For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være.«²

Ved en anden lejlighed fortalte Frelseren denne lignelse:

»Der var en rig mand, hvis mark havde givet godt.

Han tænkte ved sig selv: Hvad skal jeg gøre? For jeg har ikke plads til min høst.

Så sagde han: Sådan vil jeg gøre: Jeg river mine lader ned og bygger nogle, som er større, og dér vil jeg samle alt mit kort og alt mit gods.

Og jeg vil sige til mig selv: Så, min ven, du har meget gods liggende, nok til mange år. Slå dig til ro, spis, drik og vær glad!

Men Gud sagde til ham: Din tåbe, i nat kræves dit liv af dig. Hvem skal så have alt det, du har samlet?

Sådan går det den, der samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud.«³

Præsident Dieter F. Uchtdorf gav følgende råd for ikke så længe siden:

»Vor himmelske Fader ser vores sande potentiale. Han ved noget om os, som vi ikke selv ved. Han tilskynder os i løbet af vores liv til at opfylde målet med vores skabelse, leve et godt liv og vende tilbage til sit nærvær.

Hvorfor ofrer vi så så meget af vores tid og energi på ting, der er så flygtige, så ubetydelige og så overfladiske? Nægter vi at se tåbeligheden i at stræbe efter det trivielle og midlertidige?«⁴

Vi ved alle, at vores liste med jordiske skatte indeholder stolthed, rigdom, materielle ting, magt og menneskers anerkendelse. De fortjener ikke mere tid og opmærksomhed, så jeg vil i stedet fokusere på det, der udgør vore skatte i himlen.

Hvilke skatte i himlen kan vi samle sammen? Som begyndelse vil det være godt for os at få de kristuslignende egenskaber som tro, håb, ydmyghed og næstekærlighed. Vi har gentagne gange fået rådet om at tilsidesætte det naturlige menneske og blive som et barn.⁵ Frelserens formaning er, at vi stræber efter at blive fuldkomne som han og vor himmelske Fader.⁶

For det andet er vi nødt til at bruge mere kvalitetstid og arbejde på at styrke vores familie. Trods alt siger vi: »Familien er indstiftet af Gud. Det er den vigtigste enhed for tid og al evighed.«⁷

For det tredje er det at tjene andre et særkende på en sand Kristi discipel. Han sagde: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.«⁸

For det fjerde er forståelse for Kristi lære og styrkelse af vores vidnesbyrd et arbejde, som bringer sand glæde og tilfredsstillelse. Vi er nødt til konstant at studere Kristi ord, som

de findes i skrifterne, og de levende profeternes ord. »For se, Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre.«⁹

Må jeg afslutte med historien om en 73-årig enke, som vi mødte på vores rejse til Filippinerne:

Da jordskælvet ramte øen Bohol, styrtede det hus sammen, som hun og hendes afdøde mand havde arbejdet så hårdt på at bygge, og dræbte hendes datter og barnebarn. Nu hvor hun er alene, er hun nødt til at arbejde for at forsørge sig selv. Hun er begyndt at vaske for andre (hvilket hun gør i hånden) og skal gå op og ned af en pæn bakke flere gange om dagen for at hente vand. Da vi besøgte hende, boede hun stadigvæk i et telt.

Her er hendes ord: »Ældste, jeg accepterer alt, som Herren har bedt mig om at gennemgå. Jeg bærer ikke nag. Jeg værdsætter min tempelambefaling og har den under min pude. Vid, at jeg betaler en ærlig tiende på min spæde indkomst fra vasketøjet. Ligegyldigt hvad der sker, vil jeg altid betale tiende.«

Jeg bærer vidnesbyrd om, at vore prioriteter, tilbøjeligheder, tendenser, lyster og passioner har direkte indflydelse på vores evige liv. Lad os altid huske Frelserens ord: »For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være.« Må vores hjerte befinde sig på det rette sted, det er min bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Ne 9:51.
2. Matt 6:19–21; se også 3 Ne 13:19–21.
3. Luk 12:16–21.
4. Dieter F. Uchtdorf, »Fortrydelse og beslutninger«, *Liahona*, nov. 2012, s. 22–23.
5. Mosi 3:19.
6. Se 3 Ne 12:48.
7. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.1.1.
8. Matt 25:40.
9. 2 Ne 32:3.

Ældste Marcos A. Aidukaitis
De Halvfjeds

Hvis I står tilbage i visdom

Gud vil åbenbare sandheden for dem, der søger efter den som foreskrevet i skrifterne.

Forleden læste min 10-årige søn om menneskets hjerne på internettet.

Han vil gerne være læge, når han bliver stor. Man kan nemt se, at han er meget smartere end mig.

Vi kan godt lide internettet. Derhjemme kommunikerer vi med familie og venner via de sociale medier, e-mail og på andre måder. Mine børn laver mange af deres lektier via internettet.

Uanset hvilket spørgsmål, vi vil have flere oplysninger om, søger vi på det på nettet. På få sekunder har vi en masse materiale. Det er fantastisk.

Internettet giver mange muligheder for at lære. Men Satan ønsker, vi skal være elendige, og han forvrænger tingenes egentlige formål. Han bruger dette storslåede redskab til at fremme tvivl og frygt og ødelægge tro og håb.

Med adgang til så meget på internettet må vi omhyggeligt overveje, hvor kræfterne skal anvendes. Satan kan holde os travlt beskæftigede og aflede og inficere os ved, at vi undersøger oplysninger, hvoraf mange er det rene og skære affald.

Man bør ikke formålsløst gennemrode affald.

Hør denne vejledning, skrifterne kommer med: »Kristi ånd er givet til enhver, så han kan kende godt fra ondt; derfor viser jeg jer, hvordan man skal dømme; for alt, hvad der tilskynder til at gøre godt og formår til at tro på Kristus, udgår ved Kristi gave og kraft; derfor kan I ... vide, at det er af Gud.«¹

På en meget virkelig måde står vi over for det samme dilemma, som Joseph Smith gjorde som ung. Vi må alt for ofte indse, at vi står tilbage i visdom.

I Guds rige påskønnes og opmuntres der til at søge sandheden, og den undertrykkes eller frygtes på ingen måde. Kirkemedlemmer rådes på det kraftigste til af Herren selv at søge efter kundskab.² Han har sagt: »Søg flittigt ... ja, søg visdomsord i de bedste bøger; stræb efter at lære, ja, ved studium og også ved tro.«³ Men hvordan kan vi genkende sandhed i en verden, der er stadig mere direkte i sine angreb med hensyn til det, der hører Gud til?

Skriften fortæller os hvordan:

For det første kan vi kende sandheden ved at lægge mærke til dens frugter.

I sin storslåede bjergprædiken sagde Herren:

»Sådan bærer ethvert godt træ gode frugter, og det dårlige træ dårlige frugter ...

I kan altså kende dem på deres frugter.«⁴

Profeten Mormon belærte om det samme princip, da han sagde: »På deres gerninger skal I kende dem, for hvis deres gerninger er gode, så er de også gode.«⁵

Vi opfordrer alle til at lægge mærke til denne kirkes frugter og gerninger.

De, der er interesserede i sandheden, vil kunne se den forskel, som Kirken og dens medlemmer gør i de lokalsamfund, hvor de findes. De vil også lægge mærke til, hvordan de mennesker, der følger dens lærdomme, forbedrer sig. De, der undersøger disse frugter, vil opdage, at frugterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er liflige og ønskværdige.

For det andet kan vi finde sandheden ved selv at gøre et forsøg med ordet.

Profeten Alma har sagt:

»Se, vi vil sammenligne ordet med et frø ... Hvis I giver plads til, at et frø kan blive sået i jeres hjerte, se, hvis det er et sandt frø ... og hvis I ikke kaster det ud ved jeres vantro ... se, da vil det begynde at svulme i jeres bryst, og ... [I] begynder ... at sige til jer selv: Det må ... være sådan, at det er et godt frø ... for det begynder at udvikle min sjæl, ja, det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig lifligt ...

Og ... nu, styrker dette ikke jeres tro? Jo, det styrker jeres tro ...

For ethvert frø frembringer af sin egen slags.«⁶

Sikken uforlignelig opfordring Herrens profet giver! Det kan sammenlignes med et videnskabeligt forsøg. Vi opfordres til at afprøve ordet, vi

får parametre, og vi får at vide, hvad resultatet af prøven er, hvis vi følger instruktionerne.

Således forklarer skrifterne os, hvordan vi kan kende sandheden ved at lægge mærke til dens frugter, eller ved personligt at gøre et forsøg, give plads til ordet i vores hjerte og dyrke det, ligesom et frø.

Men der er også en tredje måde at kende sandheden på, og det er gennem personlig åbenbaring.

Lære og Pagter afsnit 8 forklarer, at åbenbaring er en kundskab – »kundskab om, hvad end [vi] beder om i tro med et ærligt hjerte, overbevist om at [vi] skal få.«⁷

Og Herren fortæller os, hvordan vi får den form for åbenbaring. Han siger: »Jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte ved Helligånden, som skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte.«⁸

Således belæres vi om, at åbenbaring kan opnås ved at bede i tro, med

Pleasant Grove i Utah

et ærligt hjerte og tro på, at vi vil få.

Men læg mærke til, at Herren gjorde det meget klart, da han advarende sagde: »Husk, at uden tro kan du intet gøre; bed derfor i tro.«⁹ Tro kræver arbejde som fx at udtænke det i jeres sind og derefter spørge i bøn, om det er rigtigt.

Herren har sagt:

»Hvis det er rigtigt, vil jeg bevirke, at det brænder i brystet på dig, således skal du føle, at det er rigtigt.

Men hvis det ikke er rigtigt, får du ikke sådanne følelser, men dine tanker bliver uklare, hvilket får dig til at glemme det, der er urigtigt.«¹⁰

Tro uden gerninger er død.¹¹ I skal derfor »bede i tro, uden at tvivle«.¹²

Jeg har en ven, der ikke er af vores tro, som sagde til mig, at han ikke er en åndelig person. Han vil ikke studere skrifterne eller bede, fordi han siger, han ikke kan forstå Guds ord, ej heller er han sikker på, at Gud eksisterer. Denne holdning forklarer hans manglende åndelighed og fører til det modsatte af åbenbaring, som Alma forklarer. Han sagde: »Og den, der forhærder sit hjerte, han modtager derfor en mindre del af ordet.«

Men Alma tilføjer: »Den, der ikke forhærder sit hjerte, til ham gives

der en større del af ordet, indtil det er givet ham at kende Guds hemmeligheder, indtil han kender dem fuldstændigt.«¹³

Alma og Mosijas sønner er eksempler på princippet om, at tro kræver gerninger. I Mormons Bog læser vi:

»De havde gransket skrifterne flittigt, for at de kunne kende Guds ord.

Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, derfor havde de profetiens ånd og åbenbarelsens ånd.«¹⁴

At spørge med et ærligt hjerte er lige så vigtigt i denne proces. Hvis vi oprigtigt søger sandheden, vil vi gøre alt, hvad der står i vores magt for at finde den, hvilket kan indebære at læse skrifterne, gå i kirke og gøre vores bedste for at holde Guds befalinger. Det betyder også, at vi er villige til at gøre Guds vilje, når vi finder den.

Joseph Smiths handlinger, da han søgte visdom, er et perfekt eksempel på, hvad det vil sige at have et ærligt hjerte. Han sagde, at han ønskede at vide, hvilken af sekterne der var den sande, »så [han] kunne vide, hvilken en [han] skulle slutte [sig] til.«¹⁵ Selv før han bad, var han rede til at handle ifølge det svar, han ville få.

Vi må spørge i tro og med et ærligt hjerte. Men det er ikke alt. Vi må også tro på, at vi vil få åbenbaring. Vi må stole på Herren og have håb om hans løfter. Husk, hvad der står: »Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.«¹⁶ Sikke et vidunderligt løfte!

Jeg opfordrer alle til at søge sandheden ved hjælp af en hvilken som helst af disse metoder, men især fra Gud gennem personlig åbenbaring. Gud vil åbenbare sandheden for dem, der søger efter den som foreskrevet i skrifterne. Det kræver en større indsats end blot at søge på internettet, men det er det værd.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at dette er Jesu Kristi sande kirke. Jeg har set dens frugter i lokalsamfund og hos mange tusinde mennesker, herunder familiemedlemmer. Derfor ved jeg, den er sand. Jeg har også afprøvet ordet i mit liv for mange år siden, og jeg har følt dets virkning i min sjæl. Derfor ved jeg, det er sandt. Men allervigtigst har jeg fundet ud af dets sandhed for mig selv gennem åbenbaring ved Helligåndens kraft. Derfor ved jeg, det er sandt. Jeg opfordrer jer alle til at gøre det samme. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moro 7:16.
2. Se L&P 88:78.
3. L&P 88:118.
4. Matt 7:17, 20.
5. Moro 7:5.
6. Alma 32:28, 30–31.
7. L&P 8:1.
8. L&P 8:2.
9. L&P 8:10.
10. L&P 9:8–9.
11. Se Jak 2:17.
12. Jak 1:6.
13. Alma 12:10.
14. Alma 17:2–3.
15. JS-H 1:18.
16. Jak 1:5.

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

Jesu Kristi opstandelse

Jesus af Nazaret er den opstandne Forløser, og jeg vidner om alt det, der er en følge af den kendsgerning.

En knusende følelse af nederlag og fortvivlelse omslutede disciplene, da Jesus led og døde på korset, og hans livløse krop blev lagt i graven. Til trods for det, som Frelseren gentagne gange havde sagt om sin død og efterfølgende opstandelse, havde de ikke forstået. Hans korsfæstelses mørke eftermiddag blev snart efterfulgt af hans opstandelses glædelige morgengry, men den glæde kom kun, da disciplene blev øjenvidner til opstandelsen, for selv englens erklæring om, at han var opstået, var først ubegribelig – det var noget, der aldrig var set før.

Maria Magdalene og nogle få andre trofaste kvinder kom tidligt til Frelserens grav den søndag morgen og medbragte salver og olier for at færdiggøre salvelsen, der var påbegyndt, da Herrens legeme hastigt var blevet lagt i graven før den kommende sabbat. På denne af alle morgener blev de mødt af en åben grav, hvor stenen var rullet væk, og to engle, der erklærede:

»Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?

Han er ikke her, han er opstået. Husk, hvordan han talte til jer, mens han endnu var i Galilæa,

og sagde, at Menneskesønnen skulle overgives i syndige menneskers hænder og korsfæstes og opstå på den tredje dag.«¹

»Kom og se stedet, hvor han lå.

Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde.«²

Maria Magdalene kiggede ind i graven, som englens bød hende, men det lader til, at alt, hun registrerede, var, at Herrens legeme var væk. Hun skyndte sig hen for at fortælle det til apostlene, og da hun fandt Peter og Johannes, sagde hun til dem: »De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.«³ Peter og Johannes løb

hen til stedet og bekræftede, at graven var tom og så »linnedklæderne ligge der ... og klædet, som Jesus havde haft over hovedet ... rullet sammen på et sted for sig selv.«⁴ Johannes var tilsyneladende den første til at forstå opstandelsens storslåede budskab. Han skriver, at »han så og troede,« hvor de andre indtil da ikke havde »forstået Skriftens ord om, at [Jesus] skulle opstå fra de døde.«⁵

Peter og Johannes forlod stedet, men Maria sørgede stadig og blev tilbage. I mellemtiden var englens vendt tilbage og spurgte hende blidt: »Kvinde, hvorfor græder du? Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.«⁶ I det øjeblik talte den opstandne Frelser, der nu stod bagved hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter? Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.«⁷

Ældste James E. Talmage skrev: »Det var Jesus, hendes elskede Herre, hun talte til, skønt hun ikke vidste det. Et eneste ord fra hans levende læber ændrede hendes pinefulde sorg til overvældende glæde. Jesus sagde til hende: »Maria!« Stemmen, tonefaldet, den blide røst, hun havde hørt og elsket før i tiden, hævede hende op fra de fortvivlelsens dybder, hun var sunket ned i. Hun vendte sig om og så Herren. I et anfald af henrykkelse strakte hun sine arme ud for at omfavne ham samtidig med, at kun det kærlige og tilbedende ord »Rabbuni!«, som betyder »min elskede Mester«, kom over hendes læber.«⁸

Og således blev denne velsignede kvinde den første dødelige, der så og talte til den opstandne Kristus. Senere samme dag viste han sig for Peter i eller i nærheden af Jerusalem,⁹ for to disciple på vejen til Emmaus,¹⁰ og om aftenen for 10 af apostlene og andre, idet han pludselig viste sig i deres midte og sagde: »Se på mine hænder og fødder – det er mig. Føl på mig og se; en ånd har ikke kød og knogler, som I ser, jeg har.«¹¹ Og derpå for at overbevise dem yderligere »da de af bare glæde stadig ikke kunne tro, men undrede sig«,¹² spiste han stegt fisk, mens de så det.¹³ Senere sagde han til dem: »I skal være mine vidner både i

Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende.«¹⁴

Udover disse bekræftede vidner i Jerusalem har vi den opstandne Herres uforlignelige tjenestegerning blandt de tidligere indbyggere på den vestlige halvkugle. I landet Overflod steg han ned fra himlen og indbød den forsamlede skare, omkring 2.500, til en for en at komme frem, indtil de alle havde været fremme, og stikke deres hænder i hans side og føle naglemærkerne i hans hænder og i hans fødder.¹⁵

»Og da de alle havde været henne og havde erfaret for sig selv, råbte de som med én røst og sagde:

Hosianna! Velsignet være Gud den Højestes navn! Og de faldt ned for Jesu fødder og tilbad ham.«¹⁶

Kristi opstandelse viser, at hans eksistens er uafhængig og evig. »For ligesom Faderen har liv i sig selv, således har han også givet Sønnen at have liv i sig selv.«¹⁷ Jesus sagde:

»Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til for at få det tilbage.

Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at få det tilbage.«¹⁸

Frelseren er ikke afhængig af mad, vand, ilt eller anden næring, eller af nogen kraft eller person for at leve. Men som Jahve og Messias er han den store Jeg Er, den selveksisterende

Gud.¹⁹ Han er ganske enkelt og vil altid være det.

Gennem sin forsoning og opstandelse overvandt han alle aspekter af faldet. Den fysiske død vil blot være midlertidig, og selv åndelig død har en ende, fordi vi alle vil vende tilbage til Guds nærhed, i det mindste for en tid, for at blive dømt. Vi kan have fuld tillid og tiltro til hans magt til at overvinde alt andet og give os evigt liv.

»Fordi døden kom ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske.

For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus.«²⁰

Ældste Neal A. Maxwell har sagt: »Kristi sejr over døden satte en stopper for den knibe, mennesket var i. Nu er der kun personlige kniber, og fra disse kan vi også blive reddet ved at følge belæringerne fra ham, der frelste os fra udryddelse.«²¹

Fordi Kristus har tilfredsstillet retfærdighedens krav, træder han nu ind på retfærdighedens plads; eller vi kan sige, han er kærlighed.²² På samme måde er han udover at være en fuldkommen retfærdig Gud, en fuldkommen barmhjertig Gud.²³ Således bringer Frelseren alting i orden. Ingen uretfærdighed i jordelivet er permanent, ikke engang døden, for han genopretter livet igen. Hverken skader, handicap, forræderi eller mishandling lades i sidste ende ugodtgjort på grund af hans ultimative retfærdighed og barmhjertighed.

På samme måde er vi alle ansvarlige over for ham for vores liv, vore valg og vore handlinger, ja, selv vore tanker. Vores liv er i virkeligheden hans, for han har forløst os fra faldet. Han sagde:

»Se, jeg har givet jer mit evangelium, og dette er det evangelium, som jeg har givet jer – at jeg kom til verden

for at gøre min Faders vilje, fordi min Fader sendte mig.

Og min Fader sendte mig, så jeg kunne blive løftet op på korset, så jeg, efter at jeg var blevet løftet op på korset, kunne drage alle mennesker til mig, for at mennesker, ligesom jeg var blevet løftet op ved mennesker, skulle blive løftet op ved Faderen for at stå foran mig for at blive dømt efter deres gerninger.²⁴

Overvej et øjeblik den betydning, som opstandelsen engang for alle har for at afgøre Jesus af Nazarets sande identitet og livets store filosofiske diskussion og spørgsmål. Hvis Jesus helt bogstavelig talt opstod, så følger det deraf nødvendigvis, at han er et guddommeligt væsen. Ingen dødelig har kraften i sig selv til at komme til live igen efter døden. Fordi Jesus opstod, kan han ikke kun have været tømmer, lærer, rabbi eller profet. Eftersom Jesus opstod, må han have været Gud, Faderens enbårne Søn.

Derfor er det, han belærte om, sandt; Gud kan ikke lyve.²⁵

Derfor var han jordens skaber, som han sagde.²⁶

Derfor findes himlen og helvede virkelig, som han belærte om.²⁷

Derfor er der en ånde verden, som han besøgte efter sin død.²⁸

Derfor vil han komme igen, som englene sagde,²⁹ og »personligt ... regere på jorden«.³⁰

Derfor er der en endelig dom og en opstandelse for alle.³¹

På grund af Kristi opstandelse er det grundløst at tvivle på, at Gud Faderen er almægtig, alvidende og alkærlig – han gav sin enbårne Søn for at forløse verden. Tvivl om meningen og formålet med livet er ubegrundet. Jesus Kristus er i virkeligheden det eneste navn eller den eneste måde, hvorved frelse kan komme til menneskeheden.

Kristi nåde er virkelig og giver både tilgivelse og lutring til den angrende synder. Tro er i sandhed mere end fantasi og tankespind. Der er ultimativ og universel sandhed, og der er objektive og uforanderlige moralske sandheder, som han belærte om.

Fordi Kristus vitterligt opstod, er omvendelse fra enhver overtrædelse af hans lov og bud både mulig og meget

vigtig. Frelserens mirakler er virkelige, ligesom løftet til hans disciple om, at de kunne gøre det samme og endnu større gerninger.³² Hans præstedømme er nødvendigvis en reel kraft, som »forvalter evangeliet og besidder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til kundskaben om Gud. Derfor tilkendes gives guddommelighedens kraft i dets ordinancer.«³³ Fordi Kristus

Joseph Smiths og Sidney Rigdons vidnesbyrd, som efter mange andre vidnesbyrd udtalte denne sidste uddelings store vidnesbyrd: »At han lever! For vi så ham.«³⁹ Jeg står selv som vidne under Herrens altseende øje om, at Jesus af Nazaret er den opstandne Forløser, og jeg vidner om alt det, der er en følge af den *kendsgerning*. Må I modtage overbevisningen og trøsten ved det samme vidnesbyrd. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Luk 24:5–7.
2. Matt 28:6–7.
3. Joh 20:2.
4. Joh 20:5, 7.
5. Joh 20:8, 9.
6. Joh 20:13.
7. Joh 20:15.
8. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 517.
9. Se Luk 24:34; 1 Kor 15:5.
10. Se Mark 16:12; Joh 24:13–35.
11. Luk 24:39.
12. Luk 24:41.
13. Se Luk 24:42–43.
14. ApG 1:8.
15. Se 3 Ne 11:14–15.
16. 3 Ne 11:16–17.
17. Joh 5:26.
18. Joh 10:17–18.
19. Se 2 Mos 3:14.
20. 1 Kor 15:21–22.
21. *The Neal A. Maxwell Quote Book*, red. Cory H. Maxwell, 1997, s. 287.
22. Se 1 Joh 4:8.
23. Alma 42:15; se også Mosi 15:8–9.
24. 3 Ne 27:13–14.
25. Se En 1:6.
26. Se fx 3 Ne 9:15.
27. Se fx L&P 124:76.
28. Se L&P 138.
29. Se ApG 1:10–11.
30. TA 1:10; se også Guide til Skrifterne, »Jesus Kristus, Kristi herredømme under tusindårsriget«.
31. Se fx 2 Ne 9:15.
32. Se Joh 14:12.
33. L&P 84:19–20.
34. Job 19:26.
35. Thomas S. Monson, »Han lever! Vor Forløser stor«, *Liahona*, maj 2007, s. 23.
36. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 50.
37. Se 3 Ne 1:15–20.
38. Mosi 27:31.
39. L&P 76:22–23.

vitterligt opstod, er døden ikke slutningen for os, og selv »når [vores] kød er tæret bort, skal [vi] skue Gud.«³⁴

Præsident Thomas S. Monson fortæller om Robert Blatchford, der for 100 år siden »gik energisk til angreb på kristne overbevisninger som Gud, Kristus, bøn og udødelighed i bogen *God and My Neighbor*. Han hævdede frimodigt: »Jeg hævder at have bevist alt, som jeg har sat mig for at bevise så fuldkomment og fyldestgørende, at ingen kristen, hvor stor eller dygtig vedkommende end er, kan modsige mine argumenter eller betvivle min sag.« Han omgav sig med en mur af skepsis. Så skete der noget overraskende. Hans mur smuldrede pludseligt til støv ... Langsomt begyndte han at mærke vejen tilbage til den tro, han havde foragtet og latterliggjort. Hvad fremkaldte denne dybe forandring i hans livssyn? *Hans kone døde*. Med et knust hjerte gik han ind på det værelse, hvor hendes jordiske rester befandt sig. Han så igen på det ansigt, han elskede så højt. Da han kom ud, sagde han til en ven: »Det er hende, og alligevel er det ikke hende. Alt er forandret. Noget, der var der før, er taget bort. Hun er ikke den samme. Hvad kan være væk, hvis det ikke er sjælen?«³⁵

Døde Herren virkelig og opstod igen? Ja. »De fundamentale principper og grundsætninger i vores religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag og fór til himlen; og alt andet, som falder ind under vores religion, er kun tillæg dertil.«³⁶

Da opfyldelsen om profetien af Jesu fødsel nærmede sig, var der blandt nefitterne og lamanitterne nogle, som troede, selvom de fleste tvivlede. Da tiden var inde, og tegnet for hans fødsel kom – en dag og en nat og en dag uden mørke – vidste alle det.³⁷ Selv i dag, er der nogle, som ikke tror på Kristi bogstavelige opstandelse, og mange tvivler eller tror ikke. Men nogle ved det. Når tiden er inde, vil alle se, og alle vil vide; og »hvert knæ skal bøje sig, og hver tunge bekende for ham.«³⁸

Indtil da tror jeg på de mange vidner til Frelserens opstandelse, hvis oplevelser og vidnesbyrd findes i Det Nye Testamente – blandt andet Peters og De Tolvs og kære, rene Maria Magdalenes. Jeg tror på de vidnesbyrd, der findes i Mormons Bog – blandt andet på apostlen Nefis tillige med den unavngivne skares i landet Overflod. Og jeg tror på

Præsident Thomas S. Monson

Til vi ses igen

Må Ånden, som vi har mærket her de sidste to dage, være og forblive hos os, når vi gør det, der optager os hver dag.

Mine brødre og søstre, hvor har det været en vidunderlig konference. Vi er blevet mættet åndeligt, mens vi har lyttet til de inspirerede ord fra mænd og kvinder, der har talt til os. Musikken har været uovertruffen, talerne har været velforberejdede og holdt efter Helligåndens tilskyndelser, og bønnerne har ført os nærmere til himlen. Vi er blevet opløftet på enhver måde, mens vi har deltaget sammen.

Jeg håber, at vi tager os tid til at læse konferencetalerne, når de kommer på LDS.org i løbet af nogle få dage, og når de bliver trykt i

kommende udgaver af *Ensign* og *Liahona*, for de fortjener vores omhyggelige gennemgang og studium.

Jeg ved, at I sammen med mig ønsker at give udtryk for oprigtig taknemlighed til de brødre og søstre, der blev afløst ved denne konference. De har tjent godt og har ydet væsentlige bidrag til Herrens værk. Deres hengivenhed har været fuldstændig.

Vi har også med opløftede hænder opretholdt brødre, som er blevet kaldet til nye ansvarsfulde stillinger. Vi byder dem velkommen og ønsker, at de skal vide, at vi ser frem til at tjene sammen med dem for Mesterens sag.

Når vi overvejer de taler, vi har hørt, må vi da beslutte os til at gøre det lidt bedre, end vi har gjort det tidligere. Må vi være venlige og kærlige over for dem, der har en anden tro og andre standarder end vi. Frelseren bragte til denne jord et budskab om kærlighed og velvilje over for alle mænd og kvinder. Må vi altid følge hans eksempel.

Vi står over for mange alvorlige udfordringer i verden i dag, men jeg forsikrer jer om, at vor himmelske Fader er opmærksom på os. Han vil vejlede og velsigne os, når vi viser ham tro og tillid, og han vil føre os gennem enhver prøvelse, der kommer til os.

Må himlens velsignelser være med hver enkelt af os. Må vores hjem være fyldt med kærlighed og høflighed og med Herrens Ånd. Må vi konstant være vore vidnesbyrd om evangeliet, så de må være en beskyttelse for os mod modstanderens slag. Må Ånden, som vi har følt de sidste to dage, være og forblive hos os, når vi gør det, der optager os hver dag, og må vi altid blive fundet udførende Herrens værk.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at dette værk er sandt, at vor Frelser lever, og at han vejleder og leder sin kirke her på jorden. Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om, at Gud, vor evige Fader, lever og elsker os. Han er virkelig vor Fader, og han er personlig og virkelig. Må vi erkende, hvor nær os han er villig til at komme, hvor langt han er villig til at gå for at hjælpe os, og hvor meget han elsker os.

Mine brødre og søstre, må Gud velsigne jer. Må hans lovede fred være med jer i dag og altid.

Jeg siger farvel til jer, til vi atter mødes om et halvt år, og jeg gør det i Jesu Kristi, vor Herres og Frelsers navn. Amen. ■

Rosemary M. Wixom
Primarys hovedpræsident

At holde pagterne beskytter os, forbereder os og styrker os

Vi er kvinder i forskellige aldre, der indgår pagter og går på denne jordiske sti tilbage til hans nærhed.

Søstre, vi elsker jer. Da jeg for nylig besøgte Mexico, fik jeg et glimt af det søsterfællesskab, som vi alle føler i aften. Forestil jer denne scene: Primary var færdig denne søndag formiddag, og børnene, lærerne og jeg myldrede ud i den fyldte forhal. I samme øjeblik åbnedes døren ind til Unge Pigers klasse, og jeg så de unge piger og deres ledere. Vi rakte alle ud efter et knus. Med børnene, der holdt fast i min kjole, og kvinderne tæt omkring mig, ønskede jeg at udtrykke de følelser, jeg følte i det øjeblik.

Jeg taler ikke spansk, så kun engelske ord kom til mig. Jeg så ind i deres ansigt og sagde: »Vi er vor himmelske Faders døtre. Han elsker os, og vi elsker ham.« Alle fortsatte straks derfra, men på spansk. Der stod vi i den fyldte forhal og sagde sammen

Unge Pigers tema: »Vi vil stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder.«

I aften er vi samlet overalt i verden som hans disciple med et ønske om at

forsvare og opretholde Guds rige. Vi er vor himmelske Faders døtre. Vi er kvinder i forskellige aldre, der indgår pagter og går på denne jordiske sti tilbage til hans nærhed. At holde pagterne beskytter os, forbereder os og styrker os.

Der er piger blandt os i aften, der går i Primary. Nogle af jer har for nylig taget de første skridt på stien mod evigt liv med dåbens ordinance.

Se jer omkring. Fremtiden er lys, når I ser kvinder, der også har indgået pagter og er rede til at vise jer vej langs den sti, der ligger forude.

Hvis I er 8, 9, 10 eller 11 år, hvad enten I er her i Konferencecentret, derhjemme eller i en kirkebygning rundt omkring i verden, vil I så være søde at rejse jer? Velkommen til kvindernes møde. Bliv stående, for vi ønsker, at I tager del her i aften. Jeg vil nynne en primarysang. Og så snart I genkender sangen, vil I så begynde at synge sammen med mig? Nu skal I synge, så vi alle kan høre.

*Lær mig at leve i lyset af ham,
ham som tog på sig vor synd og vor
skam.*

Mexico City

*Lær mig at kende vor Herre og Gud.
Lær mig, lær mig at følge hans bud.*

Bliv stående piger, mens alle på 12 år og ældre nu synger andet vers.

Kom lille ven, lad os lære, hvordan livet bør leves, så vi kan engang komme tilbage til Herren vor Gud. Altid, altid vi følg hans bud.¹

Det lød smukt. I må godt sætte jer ned igen. Tak.

Som kvinder i alle aldre vandrer vi i *hans* lys. Vores rejse på stien er personlig og godt oplyst af Frelserens kærlighed.

Vi går ind ad porten til evigt liv med dåbens ordinance og pagt, og så modtager vi Helligåndsgaven. Ældste Robert D. Hales spørger os: »Forstår [vi], og forstår [vore] børn, at når [vi] bliver døbt, så forandrer [vi os] for evigt?«

Han forklarede også: »Når vi forstår vores dåbspagt og Helligåndsgaven, vil det ændre vores tilværelse og grundlægge vores fuldstændige loyalitet over for Guds rige. Når fristelserne kommer til os, vil Helligånden, hvis vi vil lytte, minde os om, at vi har lovet at erindre vor Frelser og adlyde Guds befalinger.«²

Hver uge når vi modtager nadveren, fornyer vi vores dåbspagt. Ældste David A. Bednar har sagt: »Når vi går i dåbens vande, ser vi hen mod templet. Når vi deltager i nadveren, ser vi hen mod templet. Vi lover altid at erindre Frelseren og at holde hans befalinger som forberedelse til at deltage i templets hellige ordinance.«³

Tempelordinancer leder til de største velsignelser, som er mulige gennem Jesu Kristi forsoning. De ordinance er nødvendige for vores ophøjelse i det celestiale rige. Når vi

bestræber os på at holde vore pagter, begynder vore følelser af utilstrækkelighed og ufuldkommenhed at falme, mens templets ordinance og pagter bliver vakt til live. Alle er velkomne til at gå på stien mod evigt liv.

Jeg er fuld af respekt over styrken hos de piger, unge piger og kvinder, jeg har mødt rundt omkring i verden, hvis fødder er solidt plantet på denne sti. Lad mig fortælle jer nogle eksempler på piger og kvinder, som har indgået pagt, og som jeg har mødt.

Luana var 11 år gammel, da jeg besøgte hendes familie i Buenos Aires i Argentina. På grund af en traumatisk oplevelse i sin barndom kunne hun ikke tale. Hun havde ikke talt i årevis. Hun sad helt stille, mens vi alle talte sammen. Jeg blev ved med at håbe på blot en hvisken fra hende. Hun så opmærksomt på mig, som om ord ikke var nødvendige for, at jeg kunne kende hendes hjerte.

Efter en bøn rejste vi os for at gå, og Luana gav mig en tegning. Hun havde tegnet Jesus Kristus i Getsemane have. Jeg genkendte hendes vidnesbyrd meget tydeligt. Luana havde indgået en pagt ved dåben om at stå som Guds vidne »til alle tider, i alle ting og på alle steder.«⁴ Hun forstod Jesu Kristi forsoning – det vidnede hendes tegning om. Var hun kommet til den forståelse gennem forsoningens styrkende og opbyggende kraft, kunne hun blive helbredt og tale igen? Der er gået tre år siden den dag, og Luana har gjort fremskridt i sine bestræbelser på at tale. Hun deltager nu i Unge Piger sammen med sine venner. Trofast mod den pagt, hun indgik i dåben, fortsætter hun med at bære sit vidnesbyrd om Frelseren.

Unge over hele verden drages mod templet. I Lima i Peru mødte jeg en far og tre af hans døtre uden for templets indgang. Jeg så lyset stråle i deres ansigter. To af døtrene

var meget handicappede og sad i kørestol. Den tredje datter forklarede, mens hun tog sig af sine søstres behov, at hun havde to søstre mere derhjemme. De sad også i kørestol. De kunne ikke rejse i 14 timer for at komme til templet. Templet betød så meget for denne far og hans døtre, at fire af dem var kommet til templet den dag – to af dem blot for at se på den ene, som kunne blive dødt for de døde og udføre den hellige ordinance. Ligesom Nefi »fryder [de] sig ved Herrens pagter.«⁵

En enlig kvinde, jeg kender, værdsætter nadverens ugentlige ordinance og dens hellige løfte, »at [hun] altid må have hans Ånd hos sig.«⁶ Den konstante ledsagelse er et løfte, der dæmper bølgerne i hendes ensomhed. Det giver hende styrke til at fordybe sig i udviklingen af hendes talenter og et ønske om at tjene Herren. Hun har fundet stor glæde ved at elske alle børnene i sit liv, og når hun søger afklarende fred, finder du hende i templet.

Til sidst har en ældre kvinde i halvfemserne set sine børn og børnebørn

vokse op og set sine oldebørn komme til verden. Som mange af os har hun haft et liv fyldt med sorger, prøvelser og ufattelig glæde. Hun tilstår, at hvis hun skulle omskrive sit livshistorie, ville hun vælge ikke at medtage nogle af de skrevne kapitler. Men med et smil siger hun: »Jeg må bare leve lidt længere og se, hvordan det hele ender!« Hun holder fortsat fast ved stiens pagter.

Nefi sagde:

»Efter at I er kommet ind på denne snævre og trange sti, vil jeg spørge, om alt er gjort? Se, jeg siger jer: Nej ...

Derfor må I trænge jer frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker. For se, hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv.«⁷

Vi befinder os alle på den sti. Her i aften sang vi om at leve i lyset af ham. Som enkeltpersoner er vi stærke. Sammen med Gud er vi ustoppelige.

Herren sagde til Emma Smith: »Opløft derfor dit hjerte og fryd dig, og hold fast ved de pagter, du har sluttet.«⁸

Vi fryder os over, at vi kan mærke vor himmelske Faders og vor Frelzers, Jesu Kristi kærlighed, når vi holder vore pagter. Jeg vidner om, at de lever. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Lær mig at leve i lyset«, *Salmer og sange*, nr. 198; eller *Børnenes sangbog*, s. 70.
2. Robert D. Hales, »Dåbens pagt: At være i riget og af riget«, *Liahona*, jan. 2001, s. 8, 7.
3. David A. Bednar, »Ærefuldt have ry og anseelse«, *Liahona*, maj 2009, s. 98.
4. Mosi 18:9.
5. 2 Ne 11:5.
6. L&P 20:77.
7. 2 Ne 31:19–20.
8. L&P 25:13.

Bonnie L. Oscarson
Unge Pigers hovedpræsident

Søsterfællesskab: Vi har jo brug for hinanden

Vi skal holde op med at fokusere på vore forskelle og se efter, hvad vi har til fælles.

I den video så vi billeder fra otte lande og hørte ni forskellige sprog. Forestil jer, hvor mange flere sprog vi har tilføjet med det sidste vers. Det er overvældende at vide, at vi som et verdensomspændende søsterfællesskab kunne hæve vore stemmer i vidnesbyrd om den evige sandhed, at vi er døtre af en kærlig himmelsk Fader.

Sikke et stort privilegium det er at være her ved denne historiske lejlighed og tale til alle kvinder i Kirken, der har rundet 8 år. Der ligger en utrolig styrke i, at vi er samlet i aften. Når jeg ser ud over alle os, der er samlet i Konferencecentret, og tænker på de øvrige tusinder, som ser denne transmission rundt om i verden, ja, så udgør den forenede kraft af vore vidnesbyrd og tro på Jesus Kristus en af de mest trosfyldte og mægtige forsamlinger af kvinder i Kirkens historie, om ikke verden.

I aften glæder vi os over de mange forskellige roller, vi spiller, som kvinder i Kirken. Selvom vi på mange måder er forskellige og unikke, så

anerkender vi også, at vi alle er døtre af den samme himmelske Fader, hvilket gør os til søstre. Vi er forenede om at opbygge Guds rige og i de pagter, vi har indgået, uanset livets øvrige omstændigheder. Denne forsamling er uden tvivl det mest glørværdige søsterfællesskab på jordens overflade!¹

Det at være søstre indebærer, at der er et ubrydeligt bånd mellem os. Søstre tager sig af hinanden, rækker ud mod hinanden, trøster hinanden og er der for hinanden i tykt og tyndt. Herren har sagt: »Jeg siger jer: Vær ét; og hvis I ikke er ét, er I ikke mine.«²

Modstanderen ønsker, at vi er kritiske og fordømmende over for hinanden. Han ønsker, at vi fokuserer på vore forskelligheder og sammenligner os med hinanden. Det kan være, at I elsker at træne energisk en time hver dag, fordi det gør, at I føler jer godt tilpas, hvor jeg betragter det som en sportspræstation, hvis jeg skal tage en trappe i stedet for elevatoren. Kan vi så stadig være venner?

Vi kvinder dømmes os selv meget hårdt! Når vi sammenligner os med hinanden, føler vi os altid utilstrækkelige eller forurettede. Søster Patricia T. Holland sagde engang: »Pointen er, at vi ikke kan kalde os kristne og fortsætte med at dømmes hinanden – eller os selv – så hårdt.«³ Hun siger desuden, at der ikke er noget, som er værd at miste vores medfølelse og søsterfællesskab over. Vi har bare brug for at slappe

Sydney

af og glæde os over vore gudgivne forskelligheder. Vi har brug for at indse, at vi alle har et ønske om at tjene i riget og bruge vore unikke talenter og gaver på vores måde. Så kan vi nyde glæde af vores søsterfællesskab og vores samvær og begynde at tjene.

Sagen er, at vi virkelig har brug for hinanden. Kvinder søger helt naturligt venskab, støtte og selskab. Vi har så meget at lære af hinanden, og vi lader ofte selvbestaltede barrierer afholde os fra at indgå i fællesskaber, som kunne være blandt de største velsignelser i vores liv. For eksempel kan vi kvinder, som er lidt ældre, have brug for noget, som en primarypige kan give. Vi kan lære meget af jer om kristuslignende tjeneste og kærlighed.

Jeg hørte for nylig en vidunderlig historie om en lille pige ved navn Sarah, hvis mor havde mulighed for at hjælpe en anden kvinde, Brenda, fra sin menighed, som havde sklerose. Sarah elskede at tage med sin mor hjem for at hjælpe Brenda. Hun smurte Brendas hænder med creme og masserede hendes fingre og arme, fordi Brenda ofte havde smerter. Så lærte Sarah at strække Brendas arme forsigtigt over hendes hoved for at blødgøre hendes muskler. Sarah børstede Brendas hår og talte med hende, mens hendes mor ordnede andre ting

for Brenda. Sarah lærte vigtigheden af og glæden ved at tjene et andet menneske, og fik forståelse for, at selv et barn kan gøre en stor forskel i et andet menneskes liv.

Jeg elsker det eksempel, vi finder i første kapitel af Lukas, hvor det gode forhold mellem Jesu mor, Maria, og hendes kusine, Elisabeth beskrives. Maria var en ung kvinde, da hun blev bekendt med sit guddommelige kald som mor for Guds Søn. Til at begynde med må det have været et tungt ansvar at bære alene. Det var Herren selv, som sørgede for, at Maria havde nogen at dele sit lod med. Det var englen Gabriel, som gav Maria navnet på en betroet og sympatisk kvinde, som hun kunne hente støtte hos, hendes kusine Elisabeth.

Denne unge jomfru og hendes kusine, som var »højt oppe i årene«,⁴ delte noget i kraft af deres mirakuløse graviditeter, og jeg kan forestille mig, hvor vigtige de tre måneder, som de tilbragte sammen, var for dem begge, da de kunne tale med hinanden, føle med hinanden og støtte hinanden i deres enestående kald. Det er et vidunderligt eksempel på kvindelig omsorg på tværs af generationer.

De af os, der er lidt mere modne, kan have en enorm indflydelse på de yngre. Da min mor var lille, var ingen af

hendes forældre aktive i Kirken. Selvom hun kun var fem år gammel, gik hun alene i kirke og deltog i sine møder i Primary, Søndagsskolen og nadvermøde, som lå på forskellige tidspunkter.

Jeg spurgte for nylig min mor, hvordan i alverden hun gjorde det uge efter uge uden støtte eller opmuntring hjemmefra. Hendes svar lød: »Jeg havde primarylærere, som elskede mig.« Disse lærere brød sig om hende og underviste hende i evangeliet. De lærte hende, at hun havde en Fader i himlen, som elskede hende, og det var deres omsorg, som fik hende til at komme uge efter uge. Min mor sagde: »Det var en af de vigtigste påvirkninger i mit tidlige liv.« Jeg håber, at jeg kan takke disse vidunderlige søstre en dag! Der er ingen aldersgrænser, når det gælder kristuslignende tjeneste.

For et par uger siden mødte jeg en præsident for Unge Piger i en stav i Californien, som fortalte mig, at hendes 81-årige mor næsten lige var blevet kaldet som vejleder for rosenpigerne. Det fascinerede mig, så jeg ringede til hendes mor. Da søster Val Bakers biskop bad om at tale med hende, så hun frem til at blive kaldet som bibliotekar eller menighedshistoriker. Da han bad hende om at tjene som vejleder for rosenpigerne i Unge Piger, var hendes reaktion: »Er du sikker?«

Dertil svarede hendes biskop højtideligt: »Tag ikke fejl, søster Baker, dette kald er fra Herren.«

Hun sagde, at hun ikke kunne svare andet end: »Selvfølgelig.«

Jeg elsker den inspiration, som den biskop fik om, at de fire rosenpiger i hans menighed kunne lære meget af denne modne søsters visdom, erfaring og livslange eksempel. Og hvem tror I, at søster Baker henvender sig til, når hun skal have en Facebook-profil?

Jeg tænker på den store hjælp, som søstre i Hjælpeforeningen kan være, når de unge søstre skal bydes velkommen fra Unge Piger. Vore unge søstre føler ofte, at de ikke hører hjemme eller har noget til fælles med dem i Hjælpeforeningen. Inden de bliver 18 år, har de brug for, at lederne i Unge Piger og deres mødre med glæde vidner om de store velsignelser i forbindelse med Hjælpeforeningen. De har brug for at mærke entusiasmen ved at være en del af så storslået en organisation. Når unge kvinder begynder at komme i Hjælpeforeningen, har de brug for en ven at sidde ved siden af, en arm om skulderen og en mulighed for at under-vise og tjene. Lad os række hinanden en hånd og hjælpe hinanden gennem livets omvæltninger og milepæle.

Tak til alle kvinder i Kirken, der rækker ud på tværs af alder og kulturelle forskelle for at velsigne og tjene andre. Unge piger tjener børnene i Primary og de ældre. Enlige søstre i alle aldre tilbringer utallige timer med at tage sig af andres behov. Vi værdsætter de tusindvis af unge kvinder, der bruger 18 måneder af deres liv på at forkynde evangeliet for andre. Alle disse ting er bevis på ordene i vores dejlige salme: »En gerning for engle Guds døtre er givet.«⁵

Hvis der er barrierer, er det os selv, der har skabt dem. Vi må holde op med at fokusere på vore

Wien

forskelligheder og se efter det, vi har til fælles. Så kan vi begynde at indse vores største potentiale og opnå de bedste ting i denne verden. Søster Marjorie P. Hinckley sagde engang: »Hvor har vi dog brug for hinanden. Vi, der er ældre har brug for jer, der er unge. Og forhåbentlig har I unge brug for nogle af os, som er ældre. Det er en sociologisk kendsgerning, at kvinder har brug for kvinder. Vi har behov for tilfredsstillende og trofaste venskaber med hinanden.«⁶ Søster Hinckley havde ret: Vi har jo brug for hinanden!

Søstre, der er ingen anden gruppering af kvinder i verden, der har tilgang til større velsignelser, end vi sidste dages hellige kvinder har. Vi er medlemmer af Herrens kirke og uanset, hvad vores personlige baggrund er, kan vi alle nyde de fulde velsignelser ved præstedømmets kraft ved at holde de pagter, vi har indgået i dåben og i templet. Vi har levende profeter til at lede og undervise os, og vi nyder godt af Helligåndsgaven, som tjener os til trøst og vejledning. Vi er velsignede ved at arbejde side om side med retfærdige brødre, når vi styrker vores hjem og familie. Vi har tilgang til styrken og kraften i tempelordningerne og meget mere.

Og udover, at nyde alle disse stor-slåede velsignelser, så har vi hinanden

– søstre i Jesu Kristi evangelium. Vi er blevet velsignet med egenskaber som omsorgsfuldhed og barmhjertighed, som gør os i stand til at udøve kristuslignende kærlighed og tjene dem omkring os. Når vi ser ud over forskelle i alder, kultur og baggrund for at tage os kærligt af hinanden, vil vi blive fyldt med Kristi rene kærlighed og en inspiration, der gør os i stand til at vide, hvem og hvordan vi skal tjene.

Jeg vil komme med denne opfordring fra en tidligere hovedpræsident for Hjælpeforeningen, som sagde: »Jeg opfordrer jer ikke alene til at elske hinanden mere, men også til at være *bedre* til at vise det.«⁷ Må vi indse, hvor stort behov vi har for hinanden, og må vi alle være gode til at vise vores kærlighed, det er min bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Barbara B. Smith, »The Bonds of Sisterhood«, *Ensign*, mar. 1983, s. 20–23.
2. L&P 38:27.
3. Patricia T. Holland, »One Thing Needful: Becoming Women of Greater Faith in Christ«, *Ensign*, okt. 1987, s. 29.
4. Luk 1:7.
5. »Som søstre i Zion«, *Salmer og sange*, nr. 200.
6. *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, red. Virginia H. Pearce, 1999, s. 254–255.
7. Se Bonnie D. Parkin: »Vælg barmhjertighed: Den gode del«, *Liahona*, nov. 2003, s. 106.

Linda K. Burton
Hjælpeforeningens hovedpræsident

Søges: Hænder og hjerter til at fremskynde værket

Vi kan tilbyde vore hænder til at hjælpe og vores hjerte til at fremskynde vor himmelske Faders vidunderlige værk.

Mine kære søstre, hvor vi dog elsker jer! Da vi så den smukke video, så I da jeres egen hånd række ud for at hjælpe nogen langs pagtens vej? Jeg tænkte på en ung primarypige, der hedder Brynn, som kun har en hånd og alligevel bruger hun den hånd til at række ud for at velsigne sin familie og venner – sidste dages hellige og dem fra andre trosretninger. Er hun ikke smuk? Og det er I også! Søstre, vi kan tilbyde vore hænder til at hjælpe og vores hjerte til at fremskynde vor himmelske Faders vidunderlige værk.

Lige som vore trofaste søstre i skrifterne, såsom Eva, Sara, Maria og mange andre, kendte deres identitet og formål, ved Brynn, at hun er en datter af Gud.¹ Vi kan også kende vores guddommelige arv som Guds elskede døtre og det afgørende arbejde, som vi skal gøre for ham.

Frelseren belærte: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud.«² Hvad er vi nødt til at vide og gøre for »hjem til Gud at nå«?³

Vi kan lære fra beretningen om den rige unge mand, der spurgte Jesus, hvad han skulle gøre for at få evigt liv.

Jesus svarede ham: »Vil du gå ind til livet, så hold budene!«

Den unge mand spurgte ham, hvilke han skulle holde. Jesus mindede ham da om flere af de ti bud, som vi alle kender.

Den unge mand svarede: »Det har jeg holdt alt sammen. Hvad mangler jeg så?«

Jesus sagde: »Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlene. Og kom så og følg mig!«⁴

Jesus kaldte ham til at blive en del af sit værk – at være en discipel. Det er det samme for os. Vi skal »lægge denne verdens ting til side ... hold[e] fast ved [vore] pagter«⁵ og komme til Kristus og følge ham. Det er dét, som disciple gør!

Nuvel, søstre, lad os ikke begynde med at banke os selv i hovedet, fordi Frelseren talte til den unge mand om at blive fuldkommen. Ordet *fuldkommen* i denne beretning blev oversat fra det græske ord, der betyder »hel«. Når vi gør vores bedste for at gå frem ad pagtens sti, bliver vi mere hele og fuldkomne i dette liv.

Som den rige unge mand på Jesu tid bliver vi somme tider fristet til at give op eller vende om, fordi vi måske tror, at vi ikke kan gøre det alene. Og det er rigtigt! Vi kan ikke gøre de svære ting, som vi bliver bedt om at gøre, uden hjælp. Hjælpen kommer gennem Jesu Kristi forsoning, Helligåndens vejledning og hjælpende hænder fra andre.

En trofast enlig søster bar for nylig vidnesbyrd om, at gennem forsoningen har hun fundet styrke til at bruge sine hjælpende hænder og sit villige hjerte til at opdrage de fire børn, som hendes søster har efterladt, da hun døde af kræft. Det minder mig om noget, som ældste Neal A. Maxwell har sagt: »Alt det lette, som Kirken skulle gøre, er gjort. Fra nu af er det et spændende eventyr, og fællesskabet vil blive prøvet på nogle interessante måder.«⁶ I er blevet sendt til jorden i denne tidsuddeling på grund af, hvem

I er, og det, som I er blevet forberedt til at gøre! Uanset hvad Satan forsøger at overtale os til at tænke om, hvem vi er, er vores sande identitet, at vi er Jesu Kristi disciple!

Mormon var en sand discipel, der levede på et tidspunkt, hvor »hvert hjerte var forhærdet ... og der havde aldrig været så stor ugudelighed blandt Lehis børn.«⁷ Kunne I tænke jer at leve på den tid? Men alligevel erklærede Mormon frimodigt: »Se, jeg er discipel af Jesus Kristus, Guds Søn.«⁸

Elsker I ikke bare Mormon? Han vidste, hvem han var, og hvad hans mission var, og blev ikke distraheret af al den ugudelighed, der omringede ham. Faktisk betragtede han sin kaldelse som en gave.⁹

Tænk hvilken velsignelse det er at være kaldet til dagligt at være Herrens discipel og erklære med ord og gerning: »Se, jeg er discipel af Jesus Kristus, Guds Søn.«

Jeg elsker historien, som præsident Boyd K. Packer fortalte om en

Gilbert i Arizona

kær søster, der blev drillet for at følge profetens råd om at skabe et forråd af mad. Den person, der kritiserede hende, sagde, at hvis der kom svære tider, ville hendes ledere bede hende om at dele sit forråd med andre. Hendes enkle og kække svar som en sand discipel lød: »Jeg vil i det mindste have noget at bidrage med.«¹⁰

Jeg elsker Kirkens kvinder, unge og gamle. Jeg har set jeres styrke. Jeg har set jeres tro. I har noget at give og er villige til at give det. I gør dette

uden offentlighedens fanfare, henleder opmærksomheden på den Gud, som vi tilbeder, ikke jer selv, og uden tanke på, hvad I vil få.¹¹ Det er dét, disciple gør!

Jeg mødte for nylig en ung pige i Filippinerne, hvis familie blev mindre aktive i Kirken, da hun var blot 7 år gammel og lod hende hver uge gå alene til kirke på en farlig vej. Hun fortalte, hvordan hun som 14-årig besluttede, at hun ville forblive tro mod sine pagter, så hun ville være værdig til at opdrage sin kommende familie i et hjem »velsignet af præstedømmets kraft.«¹² Den bedste måde at styrke et hjem, nuværende eller kommende, er ved at holde de pagter, de løfter, vi har indgået med hinanden og Gud.

Det er dét, disciple gør!

En trofast japansk søster og hendes mand besøgte vores mission i Korea. Hun talte ikke koreansk og var begrænset i sit engelske, men hun var villig til at anvende sine unikke gaver og hjælpende hænder i Herrens værk. Det er dét, som disciple gør! Hun underviste missionærerne i, hvordan man folder en simpel origami – en mund, der kan åbne og lukke. Hun brugte derefter de få engelske ord, hun kendte, til at undervise missionærerne i at »åbne deres mund« for at fortælle

Mit spørgsmål er så: »Vil I være en af disse kvinder?«¹³

Jeg håber, at vi alle kan svare med et rungende »ja!« Jeg afslutter med ordene fra en primarysang:

Ved at efterleve evangeliets bud vil vi undervise andre [søstre] om Gud, vi vil vidne gennem handlinger og ord. Jesus leder sit rige på jord.¹⁴

Som sande disciple kan vi give vores villige hjerte og vore hjælpende hænder for at fremskynde hans værk. Det gør ingen forskel, hvis vi som Brynn kun har en hånd. Det gør ingen forskel, om vi endnu ikke er fuldkomne og hele. Vi er hengivne disciple, der rækker ud og hjælper alle på vejen. Vores søsterfællesskab rækker langt ud over generationer til de trofaste søstre, der har gået her før os. Sammen kan vi som søstre og sammen med levende profeter, seere og åbenbarere med gengivne præstedømmenøgler gå som ét, som disciple, som tjenere med et villigt hjerte og hænder til at fremskynde arbejdet med frelse. Når vi gør det, bliver vi som Frelseren. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se »Brynn,« lds.org/media-library/video/2011-01-007-brynn.
2. Joh 7:17.
3. »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195 eller *Børnenes sangbog*, s. 2–3.
4. Se Matt 19:16–22.
5. L&P 25:10, 13.
6. Neal A. Maxwell, »The Old Testament: Relevancy within Antiquity«, tale til CES-lærere, 16. aug. 1979, s. 4; si.lds.org.
7. Morm 4:11–12.
8. 3 Ne 5:13.
9. Se Moro 7:2.
10. I Boyd K. Packer, »Søsterkredsen«, *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 209.
11. Se 2 Ne 26:29–30.
12. »Kærlighed er her«, *Børnenes sangbog*, s. 102–103.
13. M. Russell Ballard, »Retskafne kvinder«, *Liahona*, dec. 2002, s. 39.
14. »Vi rækker hænderne ud«, *Liahona*, okt. 2003, s. L12–13.

andre om evangeliet – en lektion, de aldrig vil glemme, og det vil jeg heller ikke.

Visualiser et øjeblik jer selv og mig, der står sammen med flere millioner søstre og brødre i hans kirke og går frimodigt frem og gør dét, som disciple gør – tjene og elske som Frelseren. Hvad betyder det for jer at være Jesu Kristi disciple?

Hjælpende hænders veste og T-shirt er blevet båret af hundredtusindvis af uselviske Jesu Kristi disciple, der har grebet muligheden for at yde timelig tjeneste. Men der er andre måder at tjene som hengivne disciple. Forestil jer sammen med mig nogle af de mulige skilte med åndelig »hjælp søges« i forbindelse med arbejdet med frelse:

- Hjælp søges: Forældre, der opdrager deres børn i lys og sandhed.
- Hjælp søges: Døtre og sønner, søstre og brødre, tanter og onkler, fætre og kusiner, bedsteforældre og virkelige venner til at tjene som vejledere og tilbyde hjælpende hænder på evangeliets sti.

- Hjælp søges: Personer, der lytter til Helligåndens tilskyndelser og handler på de modtagne indtryk.
- Hjælp søges: Personer, der efterlever evangeliet hver dag på små og enkle måder.
- Hjælp søges: Personer, der med slægtsforskning og i templet sammenkæder familier for evigt.
- Hjælp søges: Missionærer og medlemmer, der spreder de »gode nyheder« – Jesu Kristi evangelium.
- Hjælp søges: Redningsfolk til at finde dem, der er fortabte.
- Hjælp søges: Pagtsholdere til at stå fast for sandhed og ret.
- Hjælp søges: Herren Jesu Kristi sande disciple.

For flere år siden udstedte ældste M. Russell Ballard en klar opfordring til Kirkens søstre, da han sagde: »Fra nu af og til den dag, da Herren kommer tilbage, har han brug for kvinder i enhver familie, i enhver menighed, i ethvert samfund og i enhver nation, som retfærdigt vil træde frem og med deres gerninger sige: »Her er jeg, send mig.«

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Døtre i pagten

Den sti ... som vi må følge på vores rejse tilbage til vor himmelske Fader ... er markeret med hellige pagter med Gud.

Vi er blevet undervist med åndelig kraft i aften. Jeg beder til, at de ord, som disse vidunderlige, kvindelige ledere har talt, må synke dybt i jeres hjerte, som det har gjort i mit.

Dette er et historisk møde. Alle Kirkens kvinder på otte år eller ældre er blevet inviteret til at være sammen med os i aften. Vi er mange, der har bedt om, at Helligånden vil være sammen med os. Den velsignelse blev skænket os, da vi hørte disse søstre tale og lyttede til den opløftende musik. Jeg beder til, at Ånden fortsat må være med os, mens jeg kommer med nogle opmuntrende ord og vidnesbyrd oven i det, der allerede er blevet sagt – og især vidne om, at det vi har fået fortalt, er det, som Herren ønsker, at vi skal høre.

Jeg vil i aften tale om den sti – der på smukkeste vis er blevet beskrevet i dag – som vi må følge på vores rejse tilbage til vor himmelske Fader. Den sti er markeret med hellige pagter med Gud. Jeg ønsker at tale med jer om glæden ved at indgå og holde disse pagter og hjælpe andre til at holde dem.

En del af jer blev for nylig døbt og modtog Helligåndsgaven ved håndspåleggelse. For jer er erindringen stadig tydelig. Andre blev døbt for længe siden, så mindet om jeres følelser i

forbindelse med denne oplevelse med at indgå pagt kan være mindre tydelig, men nogle af disse følelser kommer tilbage, når I lytter til nadverbønnerne.

Ikke to af os har de samme minder om den dag, hvor vi indgik den hellige dåbspagt og modtog Helligåndsgaven. Men vi har alle følt Guds godkendelse. Og vi følte et ønske om at tilgive og blive tilgivet og en større beslutsomhed om at gøre det rette.

Hvor dybt disse følelser sank ned i jeres hjerte, blev i høj grad afgjort af den måde, hvorpå I blev forberedt af personer, der elskede jer. Jeg håber, at de af jer, der for nylig kom ind i riget,

er så heldige at sidde i nærheden af jeres mor. Hvis det er tilfældet, kan I eventuelt sende hende et taknemligt smil lige nu. Jeg mindes den følelse af glæde og taknemlighed, jeg følte, mens jeg sad bag min mor på bilturen hjem efter min dåb i Philadelphia i Pennsylvania.

Det var min mor, der omhyggeligt havde forberedt mig til at indgå den pagt og til alle de andre, der fulgte senere. Hun havde været trofast over for denne formaning fra Herren:

»Og videre, for så vidt som forældre, der har børn i Zion eller i nogen af hendes stave, som er organiseret, ikke lærer dem at forstå læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og Helligåndsgaven ved håndspåleggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.

For dette skal være en lov for indbyggerne i Zion eller i enhver af hendes stave, som er organiseret.

Og deres børn skal døbes til deres synders forladelse, når de er otte år gamle, og modtage [Helligånden].¹

Min mor havde gjort sin del. Hun havde forberedt sine børn med ord

Raymond i Alberta i Canada

Palmyra i staten New York

som Almas ord, der er nedskrevet i Mormons Bog:

»Og det skete, at han sagde til dem: Se, her er Mormons vande (for således blev de kaldt), og se, eftersom I nu nærer ønske om at komme ind i Guds fold og at blive kaldt hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette;

ja, og er villige til at sørge med dem, der sørger, ja, og at trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor I måtte befinde jer, ja, indtil døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet blandt dem i den første opstandelse, så I må få evigt liv -

se, jeg siger jer, hvis dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham om, at I har indgået en pagt med ham om, at I vil tjene ham og holde hans befalinger, så han kan udøse sin Ånd mere rigeligt over jer.

Og se, da folket havde hørt disse ord, klappede de i deres hænder af glæde og udbrød: Det er vort hjertes ønske.²

I har måske ikke klappet i hænderne, da I første gang hørte opfordringen til at indgå pagt ved

dåb, men I følte bestemt Frelserens kærlighed og en større beslutsomhed om at styrke andre for ham. Jeg siger »bestemt«, for de følelser er lagt dybt i hjertet hos alle vor himmelske Faders døtre. Det er en del af jeres guddommelig arv fra ham.

I blev undervist af ham, før I begyndte dette liv. Han hjalp jer til at forstå og acceptere, at I ville møde trængsler, prøver og muligheder, der er valgt specifikt til jer. I lærte, at vor Fader havde en plan for lykke, der kunne få jer sikkert gennem disse prøver, og at I ville hjælpe andre med at komme sikkert gennem deres. Den plan er markeret med pagter med Gud.

Det er vores frivillige valg, om vi indgår og holder disse pagter. Kun nogle få af hans døtre har i dette liv mulighed for overhovedet at lære om disse pagter. I er en af disse få begunstigede. I kære søstre, hver enkelt af jer er en datter i pagten.

Vor himmelske Fader underviste jer, før I blev født, om jeres kommende oplevelser, når I forlod ham og kom til jorden. I fik at vide, at vejen tilbage til ham ikke ville blive let. Han vidste, at det ville blive for svært for jer at klare rejsen uden hjælp.

I er blevet velsignet med ikke blot at finde vejen til at indgå disse pagter i

dette liv, men også at være omgivet af andre, som vil hjælpe – der som jer er pagtsdøtre af vor himmelske Fader.

I har mærket velsignelsen ved i aften at være sammen med Guds døtre, der også er under pagt om at hjælpe og vejlede jer, som de har lovet at gøre. Jeg har set det, som I har set, når pagtssøstre holder denne forpligtelse om at trøste og hjælpe – og gør det med et smil.

Jeg husker smilet hos søster Ruby Haight. Hun var ældste David B. Hights hustru. Han var medlem af De Tolvs Kvorum. Som yngre tjente han som præsident for Palo Alto Stav i Californien. Han bad omkring og var bekymret for pigerne i rosenpigeklassen i hans egen menighed.

Så præsident Haight blev inspireret til at bede biskoppen om at kalde Ruby Haight til at undervise disse unge piger. Han vidste, at hun ville blive et vidne om Gud, der ville opløfte, trøste og elske pigerne i den klasse.

Søster Haight var mindst 30 år ældre end de piger, hun underviste. Men 40 år efter hun havde undervist dem, hver gang hun mødte min hustru, som havde været en af pigerne i hendes klasse, rakte hun hånden ud, smilte og sagde til Kathy: »Nej! Min rosenpige.« Jeg så mere end hendes smil. Jeg følte hendes store kærlighed til en søster, hun stadig elskede, som om hun var hendes egen datter. Hendes smil og varme hilsen kom af at se, at en søster og datter af Gud stadig gik på pagtsstien hjem.

Vor himmelske Fader smiler også til jer, hver gang han ser jer hjælpe en af hans døtre bevæge sig fremad på pagtsstien mod evigt liv. Og han glæder sig, hver gang I prøver at vælge det rette. Han ser ikke kun det, I er, men også det, I kan blive.

I har måske haft en jordisk forælder, som troede, at I kunne blive

til noget bedre, end I selv troede, I kunne. Jeg havde en sådan mor.

Hvad jeg ikke vidste, da jeg var ung, var, at min himmelske Fader, jeres himmelske Fader, ser større potentiale i sine børn, end vi eller tilmed vores jordiske mødre ser i os. Og hver gang I bevæger jer opad på den sti mod jeres potentiale, bringer det ham lykke. Og I kan mærke hans godkendelse.

Han ser det storslåede potentiale i alle sine døtre, uanset hvor de er. Nuvel, det lægger et stort ansvar på hver enkelt af jer. Han forventer, at I behandler hver eneste person, I møder, som Guds barn. Det er årsagen til, at han befaler os at elske vores næste som os selv og til at tilgive dem. Jeres følelser, venlighed og tilgivelse af andre kommer som jeres guddommelige arv fra ham som hans datter. Hver eneste person, I møder, er hans elskede, åndelige barn.

Når I mærker dette storslåede søsterfællesskab, så forsvinder det, vi troede adskilte os. For eksempel fortæller yngre og ældre søstre om deres følelser i forventning om, at de bliver forstået og accepteret. Som Guds døtre er I mere ens, end I er forskellige.

Ud fra den synsvinkel bør unge piger se frem til deres ankomst til Hjælpeforeningen som en mulighed for at forøge deres kreds af søstre, som de vil komme til at kende, beundre og elske.

Den samme evne til at se, hvad vi kan blive, vokser i familien og i Primary. Det sker til familieaftener og i Primary. Små børn bliver inspireret til at sige store og vidunderlige ting, ligesom de gjorde, da Frelseren løsnede deres tunger, da han underviste dem efter sin opstandelse.³

Selv om Satan måske angriber søstre i en stadig yngre alder, så opløfter Herren søstre til stadig højere

niveauer af åndelighed. Unge piger underviser fx deres mødre i, hvordan man bruger FamilySearch til at finde og frelse forfædre. Nogle yngre søstre, som jeg kender, vælger tidligt om morgenen at udføre stedfortrædende dåb i templer uden anden tilskyndelse end Elias' ånd.

I missioner verden over bliver søstre kaldet til at tjene som ledere. Herren skabte behovet for deres tjeneste ved at røre ved stadig flere søstres hjerte med et ønske om at tjene. Mere end blot nogle få missionspræsidenter har set søstermissionærer blive endnu dygtigere som forkyndere og især som omsorgsfulde ledere.

Uanset om I tjener som fuldtidsmissionær eller ej, kan I opnå den samme evne til at berige jeres ægteskab og evne til at opdrage ædle børn ved at følge storslåede kvinders eksempel.

Tænk på Eva, der er mor til alle levende. Ældste Russell M. Nelson

har sagt dette om Eva: »Vi og hele menneskeheden blev for evigt velsignet på grund af Evas store mod og visdom. Ved først at spise af frugten gjorde hun det, der skulle gøres. Adam var klog nok til at gøre det samme.«⁴

Hver eneste af Evas døtre har potentiale til at videregive den samme velsignelse til sin familie, som Eva gav sin. Hun var så vigtig for etablering af familien, at vi har denne beretning om hendes skabelse: »Og Guderne sagde: Lad os gøre manden en medhjælp, som er ham jævnbyrdig, thi det er ikke godt for manden at være ene; derfor vil vi gøre ham en medhjælp, som er ham jævnbyrdig.«⁵

Vi ved ikke alt om, hvordan Eva hjalp Adam og deres familie. Men vi kender en stor gave, som hun gav, som hver eneste af jer også kan give: Hun hjalp sin familie til at se vejen hjem, da vejen hjem virkede vanskelig. »Og Eva, hans hustru, hørte alt dette og blev glad og sagde: Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået efterkommere og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige.«⁶

I kan følge hendes eksempel.

Gennem åbenbaring genkendte Eva vejen hjem til Gud. Hun vidste, at Jesu Kristi forsoning muliggjorde evigt liv for familien. Hun var sikker på,

ligesom I kan være, at hvis hun holdt sine pagter med sin himmelske Fader, ville Forløseren og Helligånden hjælpe hende og hendes familie gennem alle de sorger og skuffelser, der måtte komme. Hun vidste, at hun kunne stole på dem.

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt.

Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.«⁷

Jeg ved, at Eva mødte sorger og skuffelser, men jeg ved også, at hun fandt glæde i kundskaben om, at hun og hendes familie kunne vende tilbage for at bo hos Gud. Jeg ved, at mange af jer til stede kender til sorg og skuffelser. Jeg efterlader jer min velsignelse, at I ligesom Eva kan opleve den samme glæde, som hun følte, på jeres rejse hjem.

Jeg har et sikkert vidnesbyrd om, at Gud Faderen våger over jer i kærlighed. Han elsker hver enkelt af jer. I er hans døtre i pagten. Fordi han elsker jer, vil han give jer den hjælp, som I har brug for, til at flytte jer selv og andre op ad vejen tilbage til hans nærværelse.

Jeg ved, at Frelseren betalte prisen for alle vore synder, og at Helligånden vidner om sandhed. I har ved dette møde mærket den trøst. Jeg har et vidnesbyrd om, at alle de nøgler, der binder hellige pagter, er blevet gengivet. De haves og udøves i dag af vores levende profet, præsident Thomas S. Monson. Jeg efterlader jer disse trøstende og håbefulde ord hos jer, hans elskede pagtsdøtre. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 68:25–27.

2. Mosi 18:8–11.

3. Se 3 Ne 26:14.

4. Russell M. Nelson, »Bestandighed midt i forandringer«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 33.

5. Abr 5:14.

6. Moses 5:11.

7. Ordsp 3:5–6.

Indeks over beretninger fra konferencen

Følgende er en oversigt over udvalgte oplevelser fra generalkonferencen til benyttelse i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Tallet henviser til talens første side.

TALER	BERETNING
Neil L. Andersen	(18) En laurbærpige forsvarer traditionelt ægteskab, selvom hun bliver latterliggjort og tilsvinet.
M. Russell Ballard	(78) M. Russell Ballard »følger op« på Barbara Bowen, som han møder til en collegefest, de begynder at date og bliver til sidst gift. En otteårig dreng inviterer sin ven og hans familie til et åbent hus i deres menighed i Buenos Aires.
David A. Bednar	(87) En firhjulstrækker får trækraft i sneen, da den er blevet fyldt med en tung last af brænde.
Linda K. Burton	(122) En ung pige i Filippinerne forbliver tro mod sine pagter. En japansk søster, der besøger Korea, underviser missionærerne.
Quentin L. Cook	(44) Vilate Kimball skriver til sin mand om den »storslåede lære« – dåb for de døde – som Joseph Smith åbenbarede.
Henry B. Eyring	(22) Heinrich Eyring emigrerer til Amerika, tilslutter sig Kirken, tjener trofast på tre missioner og efterlader sin familie en arv af håb. (62) Henry B. Eyring bliver formet af sine barndoms helte: Sin far, sin leder i Det Aronske Præstedømme, en marinesoldat og baseballspilleren Joe DiMaggio. (125) Fyrré år efter, at Ruby Haight var blevet kaldet til at undervise Kathy Johnson (som senere blev gift med Henry B. Eyring), viste hun hende stadig kærlighed og omsorg.
Donald L. Hallstrom	(53) På trods af fysiske begrænsninger tjener en trofast mand i Indien på mission og forbereder sig sammen med sin familie på at blive beseglet i templet i Hong Kong i Kina.
Jeffrey R. Holland	(6) To søstermissionærer går væk uden at sige noget til en mand, der bander af dem, smider mad efter dem og prøver at slå en af dem.
Thomas S. Monson	(66) En 18-årig sømand i søværnet beder om aftenen på trods af tilråb fra andre i sit kompagni. En ung mand bærer sit vidnesbyrd til et nadvermøde, men bliver senere den dag set, mens han ryger en cigaret. (91) To kvinder bliver venner for livet, da den ene hjælper den anden med hendes arbejde som syerske på en tekstilfabrik. Flypassagerer beklager sig ikke, da deres fly bliver omdirigeret for at samle en hårdt såret dreng op og flyve ham til hospitalet. En kvinde fortryder, at hun ikke lod en nabo skyde genvej hen over sin ejendom.
Russell M. Nelson	(29) Russell M. Nelsons datter Emily udviser mod og tro, da hun er døende af kræft.
Bonnie L. Oscarson	(119) En ung pige lærer glæden ved at tjene andre, da hun og hendes mor tager sig af en kvinde med sklerose. En 81-årig søster blev kaldet som rosenpigernes vejleder i menigheden, så hun kunne dele sin visdom, erfaring og sit eksempel.
Boyd K. Packer	(94) Boyd K. Packer modtager en åndelig tilkendegivelse om evangeliets sandhed, mens han beder i en bunker under anden verdenskrig.
Ronald A. Rasband	(9) En pige i femte klasse bliver fanget i en tornado og bliver beskyttet af engle.
Linda S. Reeves	(15) Linda S. Reeves lærer sin datter, hvordan hun kan finde lindring gennem Frelserens forsoning, da datteren har set nogle foruroligende billeder på fjernsynet.
Randall L. Ridd	(56) En ung mand beslutter sig for at tage på mission i stedet for at gifte sig, da han får et glimt af, hvem han var i den førjordiske verden.
Richard G. Scott	(32) Det eksempel, som Richard G. Scotts bedstemor og hans fremtidige hustru udviste hjælper ham i hans åndelige fremgang.
Jean A. Stevens	(81) Jean A. Stevens bliver tilskyndet til at tilbyde en ung mand, der ikke havde nået bussen hjem fra skole, et lift. Medlemmer af familien Gatrell holder fast ved evangeliet, efter at bror Gatrell bliver diagnosticeret med en aggressiv kræftform.
Gary E. Stevenson	(84) Et medlem af Kirken, Noelle Pikus-Pace, vinder en OL-sølvmedalje i kælk efter at have øvet og forberedt sig i årevis. Et medlem af Kirken, Torah Bright, udviser kristuslignende kærlighed, da hun giver en konkurrent i half-pipe et knus.
Michael John U. Teh	(106) En 73-årig filippinsk kvinde forbliver trofast i evangeliet efter et jordskælv, og en tyfon slår hendes familie ihjel.
William R. Walker	(97) Robert og Maria Harris slutter sig til Kirken og forbliver trofaste mod evangeliet på trods af trængsler og adskillelse.
Claudio D. Zivic	(39) Claudio D. Zivic tager den forkerte vej, da han følger en anden vandrér.
W. Craig Zwick	(41) W. Craig Zwick og hans hustru viser deres kærlighed til hinanden, da hun sammen med deres lille søn hopper ud af det røgfyldte førerhus på deres lastbil.

Gør konferencen til en del af vores tilværelse

Overvej at bruge nogle af disse aktiviteter og spørgsmål som udgangspunkt for en samtale i familien eller for personlig overvejelse.

For børn

- Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, lærte os, at vi kan vælge at være taknemlige, uanset hvilke svære ting der sker i vores liv (side 70). Hvis vi er taknemlige, vil det hjælpe os til at være gladere og venligere og have tro på og tillid til Gud. Hvordan har I det, når I er taknemlige? Hvad kan I gøre for at være taknemlige hver dag?
- Bonnie L. Oscarson, Unge Pigers hovedpræsident, fortalte om Sarah, en ung pige, som sammen med sin

mor hjalp Brenda, en kvinde med sklerose. Sarah børstede Bendras hår, smurte hende ind i creme, masserede hendes fingre og arme og hjalp hende med at blive strakt ud (side 119). Tænk over, hvordan I kan tjene. Selv når I er unge, er der mange ting, som I kan gøre.

- Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum lærte os om, hvordan en kusk bruger seletøj og bidsel til blidt at føre og lede en spand med heste (side 100). Kuskens ved bedst, og hesten følger kuskens anvisninger, ligesom

Herren ved, hvad der er bedst for os, og vi kan være lykkelige, når vi følger ham. Seletøj og bidsel er ligesom Helligåndens tilskyndelser. Hvornår har I følt Helligånden vejlede jer? Hvordan føltes det?

- Jean A. Stevens, der er førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab, fortalte en historie om en dreng, der var kommet for sent til dagens sidste bus og derfor gik hjem (side 81). Med mange kilometer tilbage blev han bange og knælede ned for at bede. Nogle minutter senere blev søster Stevens tilskyndet af Ånden til at stoppe og hjælpe ham. Kan I komme i tanke om nogle tidspunkter, hvor vor himmelske Fader har besvaret jeres bønner? Hvordan har I været med til at besvare andres bønner?

For de unge

- Præsident Thomas S. Monson sagde, at vi skal have »modet til at sige nej, når vi bør, modet til at sige ja, når det er passende, og modet til at gøre det rigtige, fordi det er rigtigt.« Når I læser hans tale (side 66), så tænk over de udfordringer I står overfor. Hvilken plan kan I lægge for at udvikle den slags mod?
- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum mindede os om, at hvis vi elsker Frelseren, vil vi holde hans befalinger og elske andre, som han gjorde (side 6). Selv når vi gør det skal vi være parate til at forsvare vores tro med »høflighed og medfølelse«. Kender I nogen, der er uenige med noget af det, I tror på? Hvordan kan I være respektfulde, når I taler om og forsvare jeres tro?
- Adskillige talere talte direkte til de unge. For eksempel kom ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum med adskillige forslag

til de unge om, hvordan man kan overvinde »åndelige hvirvelvinde«, såsom at finde fred i templet (side 18). Mens I læser hans og andre generalkonferencetaler, så overvej at skrive ideer ned om, hvordan man kan forblive stærk.

- En af vore dages største onder er pornografi. Linda S. Reeves, andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, sagde, at det bedste filter mod et sådant onde er et dybt og vedvarende vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium (side 15). Hvor stærkt er jeres eget filter? Hvad kan I gøre for at styrke det?

For voksne

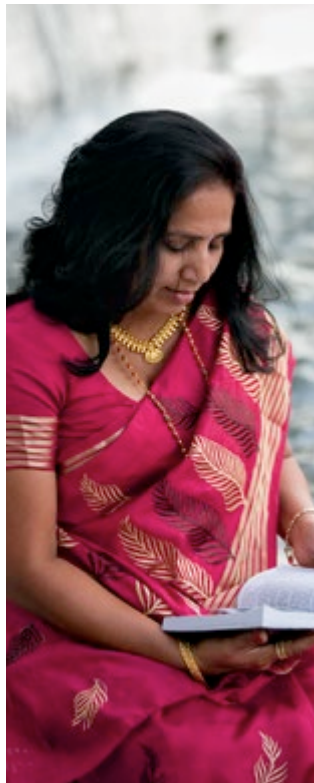
- Præsident Thomas S. Monson sagde, at når vi forstår forsoningens »ufattelige gave«, bliver vi fyldt med kærlighed til vor himmelske Fader, Frelseren og alle Guds børn (side 91). Hvordan kan denne viden forbedre jeres studium af Frelserens liv og forsoning under personligt studium, familiestudium og i klasser i Kirken?

- Præsident Henry B. Eyring, førstestådgiver i Det Første Præsidentskab, sagde, at han skyldte meget af sin lykke til en oldefar, der tilsluttede sig Kirken, tjente trofast, forblev urokkelig til enden og efterlod sin familie en arv af håb (side 22). Overvej at skrive en liste over alle i dine familie og skriv de pagter og ordinancer ned, som de har brug for for at kunne fortsætte ad pagtens sti. Læg en plan for at

hjælpe dine familiemedlemmer til at modtage deres næste pagt. I kunne undersøge måder, hvorpå jeres pagter kunne spille en større rolle i jeres liv, så I kan give jeres familie en arv af håb.

- Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum erklærede, at modstanderen kan få os til at stole på »den hellige Messias' fortjeneste, barmhjertighed og nåde«, som vil »hjælpe os med at bære vore byrder med lethed« (side 87). Når I læser hans tale og de taler, der begynder på side 9, 18, 70, 81 og 106, så se efter, hvordan Frelseren og hans evangelium kan hjælpe jer til at møde livets udfordringer.
- Maj måneds undervisningsmateriale for de unge handler om profeter og åbenbaring. Som en del af jeres drøftelser om evangeliet med de unge derhjemme og i Kirken, så overvej at studere talerne af ældste Lawrence E. Corbridge (side 103) og Marcos A. Aidukaitis (side 108) fra De Halvfjerds og se efter svar på følgende spørgsmål: Hvorfor lod Joseph Smiths fjender ham ikke i fred? Hvordan kan vi genkende sandheden i en verden, der i højere og højere grad angriber evangeliske lærdomme? ■

Tempelnyt; nye ledere, der blev opretholdt ved generalkonferencen

»De sidste seks måneder er gået hurtigt, og Kirkens værk er gået uhindret fremad,« sagde præsident Thomas S. Monson under sine indledende bemærkninger ved aprilkonferencen 2014.

Imens præsident Thomas S. Monson huskede tilbage på indvielsen af templet i Gilbert i Arizona den 2. marts 2014 og forventningen om den kommende indvielse af templet i Fort Lauderdale i Florida samt færdiggørelsen og indvielserne af templer i mange dele af verden i løbet af 2014 og 2015, bemærkede han, at når alle de tidligere bekendtgjorte templer er færdige, vil Kirken have 170 fungerende templer på verdensplan.

»Selv om vi for tiden koncentrerer vores indsats om at færdiggøre de tidligere bekendtgjorte templer og

ikke vil bekendtgøre nye templer i den nærmeste fremtid,« sagde han »så fortsætter vi processen med at fastslå behov og finde steder til templer, der venter forude. De bliver så bekendtgjort ved fremtidige generalkonferencer. Vi er et tempelbyggende og et tempelbesøgende folk.«

Under konferencen blev der opretholdt et nyt medlem af De Halvfjerds' Præsidium, fire nye generalautoriteter, et nyt hovedpræsidentskab for Søndagsskolen og 42 områdehalvfjersere.

Ældste Lynn G. Robbins blev kaldet til De Halvfjerds' Præsidium.

Ældste Jörg Klebingat fra Kijev i Ukraine og ældste Chi Hong (Sam) Wong fra Hong Kong i Kina blev opretholdt som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum. Ældste Larry S. Kacher fra Midway i Utah og

ældste Hugo E. Martinez fra Arecibo i Puerto Rico blev opretholdt som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

Ældste Tad R. Callister, som tjente i De Halvfjerds' Præsidium og som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum blev opretholdt som Søndagsskolens hovedpræsident med John S. Tanner og Devin G. Durrant som første- og andenrådgiver.

Se hele listen over opretholdelser og afløsninger på side 26-27 og find biografier om ældste Robbins, de nyligt kaldte halvfjersere og Søndagsskolens hovedpræsidentskab begyndende på side 141.

En uge inden generalkonferencen, blev det første halvårige møde – for alle kvinder, unge piger og piger fra otte år og ældre – afholdt i Konferencetret. Dette møde afholdes nu i stedet for Hjælpeforeningens og Unge Pigers årlige møde. Alle budskaberne fra kvindernes møde kan findes på side 116-128.

Inden konferencen blev Unge Pigers hovedbestyrelse omorganiseret med søstre, der for første gang blev kaldet fra andre steder end Salt Lake City-området – Peru, Sydafrika, Japan, Brasilien og Brooklyn i New York i USA. Læs biografier og se billeder på lds.org/callings/young-women.

»Frelseren bragte til denne jord et budskab om kærlighed og velvilje over for alle mænd og kvinder,« sagde præsident Monson som afslutning på generalkonferencen. Må vi altid følge hans eksempel. Han forsikrede Kirkens medlemmer og andre, som lyttede, om, »at vor himmelske Fader er opmærksom på os. Han vil vejlede og velsigne os, når vi viser ham tro og tillid.« ■

KUNSTNERE INVITERET TIL AT DELTAGE I KONKURRENCE

Kirkens historiske museum inviterer sidste dages hellige kunstnere til at skabe nye kunstværker i den tiende internationale kunstkonkurrence. Kunstnere opfordres til at bruge deres talenter til at skabe kunst som passer til udstillingens tema »Tell Me the Stories of Jesus.« Til denne bestemte konkurrence, bør værkerne kun koncentrere sig omkring historier fra Det Nye Testamente.

Detaljer og online registrering kan findes på lds.org/artcomp, og kunstnere som registrerer sig vil modtage løbende informationer. Bidragene modtages fra den 3. november 2014 til den 27. februar 2015. Alle kunstneriske medier, stilarter og kulturelle udtryksformer er velkomne. Deltagere skal være mindst 18 år gamle. Bidragene vil blive bedømt, og de kunstværker, som bliver udvalgt, vil blive fremvist på Kirkens historiske museum og på internettet med start i oktober 2015.

LEDEROPLÆRING I KIRKENS ORGANISATIONER BLIVER TILGÆNGELIG PÅ LDS.ORG

For bedre at imødekomme en voksende kirkes behov ønsker hovedpræsidentskaberne for Hjælpeforeningen, Primary, Unge Piger, Unge Mænd og Søndags-skolen at tilvejebringe en årlig lederoplæring over internettet. Det forventes, at denne oplæring hvert år kan findes på LDS.org midt på året på mange sprog.

Møder for lederoplæring i Kirkens organisationer, som blev afholdt i Salt Lake City i forbindelse med aprilkonferencen, er ophørt. Organisationernes hovedpræsidentskaber og deres bestyrelser giver stadig personlig oplæring ved multistavsmøder, som det bliver dem tildelt.

Se den nye film og *Mød mormonerne*

Tager du sommetider dig selv i at ønske, at der fandtes en enkel måde at lade andre vide, at sidste dages hellige bare er normale mennesker, der finder et formål og en retning, når de fokuserer deres livsførelse på Jesus Kristus? Det er det, en dokumentarfilm, Kirken snart udgiver, vil hjælpe dig med.

Mød mormonerne begynder med et muntret syn på, hvordan andre ofte har en forkert opfattelse af Kirkens medlemmer. Så præsenteres seks familier, der hver fortæller om personlige oplevelser og beskriver, hvordan evangeliet er en hjælp i deres tilværelse. De seks familier udgør:

Biskoppen. Jermaine Sullivan og hans hustru Kembe fra Atlanta i Georgia i USA arbejder på at skabe harmoni i et blandet samfund, mens de opfostrer deres tre små drenge.

Træneren. Ken Niumatalolo, der er cheftræner for footballholdet på USA's søofficerskole i Annapolis i Maryland i USA, og hans hustru Barbara holder sabbatten hellig med støtte fra deres børn og trænerstaben.

Slikbombemanden. Den 93-årige krigsveteran fra anden verdenskrig Gail Halvorsen og hans hustru Lorraine på 90 fra Amado i Arizona i USA minder børn om værdien af tjeneste. Bror Halvorsen, der stadig er pilot, kaster slik ud fra et fly, ligesom han gjorde under Berlin-luftbroen efter krigen.

Kickbokseren. Carolina Marin, en kickbokser fra San José i Costa Rica, og hendes træner og ægtemand Milton afstemmer deres roller som

Ved et åbent hus for de medvirkende hilser præsident og søster Uchtdorf på Carolina Marin fra Costa Rica.

ægtefæller og forældre til mindre børn med deres kærlighed til konkurrence.

Menneskevennen, Bishnu og Mangala Adhikari fra Katmandu i Nepal ærer deres hjemlands tro og arv. Bror Adhikari er ingeniør og har bygget veje, skoler og forsyninger til rent vand, som har velsignet mange små lokalsamfund.

Missionærmøderen. Craig og Dawn Armstrong og deres søn Anthony fra Salt Lake City i Utah i USA fortæller om søster Armstrong, der var hjemløs og enlig mor, da hun mødte missionærerne. Det evangelium, de fortalte om, hjalp hende til at lave om på sit liv. Hun giftede sig senere med Craig, og cirklen sluttes, da Anthony tager på fuldtidsmission til Sydafrika for at forkynde det evangelium, der har velsignet hans mor så meget.

Mød mormonerne bliver vist i Joseph Smith-bygningen i Salt Lake City i Utah i USA og andre steder, der endnu ikke er besluttet. ■

MORMON CHANNELS BRUGERE VOKSER

Millioner af lyttere og seere på verdensplan nyder Mormon Channel, som sendes på engelsk og spansk 24 timer om dagen, 7 dage om ugen fra Temple Square i Salt Lake City i Utah i USA.

Kirkens officielle mediekanal blev skudt i gang for fem år siden. Mange sidste dages hellige nyder at dele dens indhold med andre medlemmer og venner. Indholdet er fri for reklamer og indbefatter tre »talk-and-music«-radiostream og kortfattede Mormon Messages videoer.

Find Mormon Channel på mormonchannel.org og også på YouTube, iTunes, Roku, Tumblr, Facebook og Twitter. Gratis mobilapplikationer til iOS- og Androidbrugere er også tilgængelige.

Undervisning i Kirken bør følge Kristi eksempel

» Vi forsøger at følge i Frelserens fodspor også hvad angår undervisning,« sagde den nye hovedpræsident for Søndagsskolen, Tad R. Callister, efter generalkonferencen.

Det betyder, at vi stiller inspirerede spørgsmål, som hjælper mennesker til at blive omvendt, sagde han. Målet er »at hjælpe dem til at forstå og føle evangeliets ånd i deres liv.«

Han udtalte, at han er imponeret over *Kom og følg mig*, det online-undervisningsmateriale for unge, som indeholder de sidste taler fra generalkonferencen og kirkeproducerede medier. Deltagelse har udskiftet forelæsninger, sagde han, og »der er et bestemt skift fra det bare at undervise en klasse

til at tilpasse det til klassens elever.«

Han tilføjede, at *Kom og følg mig* hjælper til at tilvejebringe omvendelse og ikke kun information. »Jeg tror vi vil opfostre en generation af unge, som er de bedste lærere i verden, de bedste forældre i denne verden,« sagde han, »fordi de får denne oplevelse i deres ungdom og ikke skal vente til [de bliver] ældre ... inden de forstår hvor effektivt undervisning og forståelse kan være.«

Jesus Kristus er mesterlæreren, sagde bror Callister, og vores undervisning i Kirken bør bringe mennesker til Kristus. Mens han lagde vægt på behovet for at undervise klart og koncist, sagde han at »hver gang vi forsøger at efterligne Frelseren, er vi på rette vej.« ■

Vor tids lærdomme

Fra maj 2014 til oktober 2014 bør den fjerde søndag for Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen forberedes ud fra en eller flere taler fra aprilkonferencen 2014. I oktober 2014 kan talerne udvælges fra generalkonferencen i enten april 2014 eller oktober 2014. Stavs- og distriktspræsidenter bør vælge, hvilke taler der skal benyttes i deres områder, eller de kan videregive dette ansvar til biskopper og grenspræsidenter.

Deltagere ved klasserne den fjerde søndag opfordres til på forhånd at studere talerne. Konferencetalerne er tilgængelige på mange sprog på conference.lds.org. ■

Generalkonferencen når endnu længere ud via teknologi og sociale medier

Foruden de over 100.000 mennesker, der deltog i de fem møder ved aprilkonferencen i Konferencecenteret i Salt Lake City i Utah i USA, så eller lyttede millioner verden over til møderne på 95 sprog via tv, radio, satellit eller internettet.

Der er plads til 21.000 mennesker i Konferencecentret i Salt Lake City, men generalkonferencens tilhørere fordeler sig ud over hele jorden, hvor millioner af kirkemedlemmer og andre ser eller hører med. I over 50 år har Kirken tolket møderne på mange sprog. I dag gør teknologien

det muligt at se med direkte i over 200 lande over hele verden.

Foruden transmissioner til lokale kirkebygninger streamer Kirken møderne direkte på LDS.org, BYUtv, BYUtv International, Mormon Channel, Roku, Facebook og YouTube. Det antal, der via internettet fulgte med direkte under oktoberkonferencen i 2013, steg med omtrent 30 procent sammenlignet med den foregående konference.

Mange deltog også i generalkonferencen via de sociale medier. Et væld af tweet med hashtaget #ldsconf blev

lagt ud på Twitter under hvert af de fem konferencemøder og gjorde derved generalkonferencen til et af de mest omtalte emner på Twitter på det tidspunkt. Fx blev der i løbet af oktober 2013 lagt 155.000 tweet ud omhandlende generalkonferencen. (Hver tweet er en personlig kommentar på 140 karakterer eller mindre).

Kirken lægger gennem sine officielle, sociale mediekkanaler budskaber ud direkte fra konferencen på mange sprog, og den opmuntrer andre til at dele disse budskaber. Under generalkonferencen i oktober 2013 så eller lyttede mange til generalkonferencens budskaber efter at have set et opslag på et socialt medie. Der er blevet delt opslag på engelsk, spansk og portugisisk.

Konferencemøderne er nu tilgængelige for et endnu bredere publikum. ■

Konferencemøder er takket være teknologi og sociale medier nu tilgængelige for mange tilhørere.

Hjemmesider fortæller om tjeneste og tro

Sidste dages hellige tjener andre og fortæller om deres tro over hele verden. Rapporter omhandlende disse aktiviteter er at finde på landenes nyhedshjemmesider, som jævnligt sammenfattes på newsroom.lds.org, Kirkens officielle kilde for nyhedsmedier, meningsdannere og offentligheden.

I Stillehavsområdet giver sidste dages hellige vand, mad, kædesave, vandfiltre, generatorer og andre nødhjælpsmidler til hjælp for tonganere efter den tropiske cyklon Ians hærgen. På Samoaøerne deltager unge

medlemmer af Kirken i en todages event sammen med medlemmer fra andre trosretninger med åndelig opmuntring, musik, dans og sport.

I Brasilien bærer kirkemedlemmer Hjælpende hænder-trøjer, mens de hjælper med oprydning og distribution af forsyninger efter oversvømmelse ødelagde lokale nabolag og forretninger, hvilket efterlod mange hjemløse. Andre steder hjælper medlemmer med uddeling af 211 kørestole, doneret af Kirkens humanitærtjeneste, til personer med særlige behov. Denne donation i Brasilien,

som fortsat er i gang, er nu oppe på næsten 700 kørestole.

I Afrika er nationale og internationale organisationer gået sammen med LDS Charities, Kirkens humanitære afdeling, i Ghanas første nationale kampagne for at udrydde mæslinger og fåresyge ved at vaccinere børn fra 0 til 14 år. I Nigeria og Ghana har Hjælpende hænder hjulpet tusinder af mennesker i 100 lokalsamfund, hvor sidste dages hellige i alle aldre gav deres hjælp til opbygning af broer, plantning af træer, ukrudtsbekæmpelse, maling af bygninger og renlighed og forskønnelse af nabolag. I Zimbabwe har flere end 60 unge medlemmer af Kirken frivilligt givet blod. Og i Sydafrika blev Nozibele Makanda, en sidste dages hellig og mor til seks, valgt som borgmester i Queenstown, en by med 200.000 indbyggere.

I Centralamerika arbejdede over 500 unge medlemmer af Kirken i Guatemala sammen med de lokale myndigheder om at plante 1.944 træer. I Costa Rica indsamlede man i kirkebygninger mælk, og 370 frivillige fra Kirken afleverede den til supermarkeder, som deltog i en aktivitet med at hjælpe de trængende.

Og i Canada arbejdede sidste dages hellige sammen med Christian-Jewish Dialogue of Montreal (Quebec) og forberedte videointerviews inden en regeringshøring omkring værdier. De interviewede talte til fordel for samfundsforpligtelsen om at respektere, forstå, være tolerant og åben for religiøs frihed med vægt på, at religion fortsat er vigtig for mange indbyggere i Quebec.

Se en liste over internationale hjemmesider med nyheder på forskellige sprog på mormonnewsroom.org/newsroom-country-sites. ■

I Guatemala samledes over 500 unge sidste dages hellige for at plante 1.944 træer.

Besøgscentret ved templet i Mexico City har mange udstillinger, som forklarer evangeliets sandheder, der styrker familien.

Besøgscentret ved templet i Mexico City

I måneden efter genåbningen af besøgscentret ved templet i Mexico City, som havde været under ombygning og udvidelse i to år, besøgte over 30.000 gæster det. Alle udstillinger er nu på spansk og indeholder materiale, der er specielt udviklet til det mexicanske publikum. Det ombyggede center er også det første besøgscenter, der omfatter et helt udstillingsafsnit, som er specielt

udarbejdet til, at børn kan lære om evangeliets principper.

Dette besøgscenter er det tredje største af 17 sådanne centre, hvoraf de fleste ligger nær et tempel eller et sted af kirkehistorisk betydning. Et besøgscenter er for tiden under opførelse nær det tempel, der bygges i Rom i Italien, og der findes centre i England, New Zealand, Hawaii og ni andre stater i USA.

Centrene, der har til hensigt at byde aktive og mindre aktive sidste dages hellige såvel som mennesker af en anden tro velkomne, gør ikke blot mennesker bekendt med Kirken, men hjælper dem også til at forstå, hvad den tror på, og vækker et ønske om at lære mere om Frelseren og evangeliets gengivelse. De har også budskaber, der styrker familien.

Mexico er et anker i Kirken med over 1,2 millioner medlemmer, mere end 200 stave og 12 templer. ■

Mens missionærene er på MTC får de instruktioner om at undervise i Jesu Kristi evangelium.

Missionærskoler er med til at fremskynde arbejdet med frelse

15 missionærskoler spredt over hele verden står for oplæring af over 85.000 missionærer fra 143 lande. Tilsammen lærer missionærene 55 sprog fra 1.600 undervisere, hvorefter de tjener i op til to år i 405 missioner spredt ud over mere end 150 lande.

Med væksten i antallet af missionærer, siden alderskravene blev ændret i oktober 2012, betjener missionærskolerne et større antal missionærer end nogensinde før. Der er mindst én missionærskole under hvert himmelstrøg, og solen går aldrig ned over undervisningen.

Missionærene ankommer generelt til MTC med et grundlag

af religiøs viden, de har fået fra undervisning i hjemmet og i Kirken. Skolerne bidrager med yderligere oplæring, der omfatter, hvordan man underviser på den måde, som Jesus Kristus underviste, samt hvordan man opfordrer mennesker til at følge ham. Missionærene øver sig i at undervise, bliver hvor det er relevant undervist i sprog, lytter til ugentlige foredrag fra kirkeledere og medarbejdere på MTC samt deltager i tjenesteprojekter.

Den største MTC ligger i Provo i Utah i USA. Der oplæres tusinder af missionærer på 55 sprog. Den næststørste MTC ligger i Mexico City. I juni 2013 blev skolen flyttet fra en

mindre bygning til et kompleks på 36 hektar, hvor der tidligere lå et privat, kirkejet gymnasium, Benemerito de las Americas. Den tidligere bygning kunne håndtere omkring 125 missionærer af gangen; den nye skole kan håndtere over 1.000.

Andre MTC'er ligger i Buenos Aires i Argentina, São Paulo i Brasilien, Santiago i Chile, Bogotá i Colombia, Santo Domingo i Den Dominikanske Republik, Preston i England, Accra i Ghana, Guatemala City i Guatemala, Auckland i New Zealand, Lima i Peru, Manila i Filippinerne, Johannesburg i Sydafrika og Madrid i Spanien. ■

Kirken anvender velfærdsprincipper i genopbygningsprocessen i Filippinerne

Måneders efter tyfonen Haiyan ramte Filippinerne i november 2013, hvilket ødelagde knap 1,2 millioner hjem og dræbte mere end 6.200 mennesker, fortsætter Kirken med at hjælpe, dens indsats går fra katastrofehjælp til langsigtet hjælp. En særlig vellykket indsats indbefatter frivillige, der har lært at bygge hjem til dem, som endnu er uden tag over hovedet.

De følgende medlemmer af samfundet, som blev berørt af stormen, er nogle ud af mange, der udtrykte taknemlighed for den hjælp, de modtog af Kirken, selv de som ikke er sidste dages hellige:

- En kvinde, som søgte tilflugt i en mormonkirkebygning, mens tyfonen rasede, fandt senere ud af, at hendes hjem var blevet ødelagt, da kokostræer væltede ned over det. Hun og familien havde ikke midlerne til at reparere det, men frivillige hjalp hende med at bygge et nyt hus, og nu er hun i færd med at hjælpe en anden familie med at bygge et hjem. »Jeg lærte at arbejde side om side med andre i nød, så vi kan være sammen om at klare folgerne [efter tyfonen],« udtalte hun.
- En mand som mistede sit arbejde, da virksomheden, hvor han arbejdede, blev ødelagt, lærer nu

Frivillige fastgør krydsfiner til skelettet af et nyt hus i Tacloban på Filippinerne.

at bygge et hjem til sin familie og andre. »Vi forstår vigtigheden af at hjælpe hinanden, så vi kan blive hurtigere færdig,« sagde han, idet han tilføjede, at han er taknemlig for Kirkens humanitære bestræbelser.

Præsiderende biskop Gary E. Stevenson fortalte, at ud over at tage sig af de fattige og trængende, »ser vi også princippet om selvhjulpethed i aktion lige nu, og det er temmelig forbløffende.« Han sagde: »Noget af det, vi forsøger at gøre, er at tilvejebringe materialer, mens [modtagerne] giver deres arbejde. Alle, som får husly, arbejder samtidigt med at bygge det selv.«

Lokale kirkeledere og repræsentanter for Kirkens humanitære hjælp mødes med lokale ledere i samfundet for at give faglig træning og produktcertificering til mennesker, som har lært et håndværk. Kirkens selvstændige uddannelsesfonds ressourcer er brugt til at sende 20 specielt uddannede tømrere af sted for at hjælpe med oplæringen, og 2.000 ud af 3.000 planlagte hjem er allerede færdigbyggede.

Lokale elever demonstrerer deres kundskaber ved at bygge 10 midlertidige læskure for at opnå statsautorisation og en værktøjskasse fra Kirken, hvilket hjælper dem til at få lønnet beskæftigelse. Der er sådan et kæmpe

behov for håndværkere, at den katolske nødhjælpstjeneste har indvilget i at hyre hundredvis af tømrere, som er uddannet af SDH-Kirken.

Biskop Stevenson sagde, at 500 medlemmer af Kirken deltog i et møde, hvor kirkeledere beskrev jobtræning og certificering, »og da det blev beskrevet for dem, brød de ud i klapsalver og tårer, velvidende at de kunne se en sti ... som kunne forsørge deres familier.«

Kirken har også arbejdet med adskillige andre nødhjælpsorganisationer så vel som den filippinske regering for at fortsætte arbejdet med at skaffe mad, vand, medicinske forsyninger, hygiejnesæt, generatorer, pakker indeholdende materialer til midlertidige hjem, madlavningsremedier, fiskegrej og såsæd.

Kirken har lært, at den mest effektive måde at reagere på katastrofer er at arbejde lokalt, købe de manglende varer i de ramte lande, så tæt på katastrofeområderne som muligt. Ikke alene sikrer det, at varen passer til områdets behov, men det hjælper også til at opbygge den lokale økonomi, som er blevet smadret.

Medlemmer på verdensplan opfordres til at bede for dem, som befinder sig i katastrofeområder, langt fra hvor de bor, og overveje at øge fasteofferet eller at donere til Kirkens humanitære fond. ■

Initiativer for rent vand hjælper millioner i Afrika

mere end to årtier har Kirken været involveret i projekter omhandlende rent vand i mere end 100 lande.

Alene i Afrika har disse projekter vel-signet mere end fire millioner mennesker ved at tilvejebringe brønde, opbevaringsmuligheder for vand og pumpe-systemer samt vandrensning.

Et af disse projekter foregik på Idugo-øen ud for Mozambiques kyst. De fleste af de 15.000 mennesker, som bor på øen, arbejder på familiegårde, fisker i det Indiske Ocean eller arbejder ved damme, hvor man udvinder salt fra havvandet. Øen har ikke rindende vand, elektricitet, veje eller køretøjer. Adgang til øen foregår med hjemmelavede både eller kanoer.

I århundreder har eneste kilde til vand på Idugo været brønde, der er gravet ud ved håndkraft. Brøndene fyldes konstant med dynd og affald. Det resulterer i mudret og svært tilgængeligt vand. I regntiden bliver vandet forurenet, som fører kolera, diarré og andre sygdomme med sig.

Da Kirkens humanitære missionærer hørte om forholdene på Idugo, mødtes de med lokale ledere der. Sammen lagde de en plan for Kirkens humanitærhjælp om at skaffe materialer, redskaber og instruktioner, så der kunne bygges 10 cementisolerede brønde med ståldæksler, som hver især kan betjene 1.000 mennesker. Missionærerne underviste i hygiejne og sanitet, og indbyggerne stillede

På Idugo-øen i Mozambique deltager indbyggere og lokale ledere i en ceremoni som indledning til brugen af brøndene.

den nødvendige arbejdskraft til bygning og vedligeholdelse af brønde til rådighed.

Fra et centralt sted på fastlandet blev fire lastvognfulde grus, 300 sække cement, to læs med sand og stålarmring, og specialdesignet cementforme i stål fragtet med færge til øerne. Forsyninger blev derefter båret tværs over øen til fods eller transporteret ved håndkærre. Adskillige kirkemedlemmer fra Quelimane i Mozambique overnattede på øen i tre måneder for at hjælpe med undervisning og opførelse.

Brønde blev designet, så regnvandet blev drænet, hvorved forurening undgås. I nogle samfund byggede beboerne træhegn og en brolægning omkring brøndene ved at bruge mursten, de selv havde lavet ved hjælp af materialer, som Kirken havde doneret.

Ved en officiel højtidelighed blev ejerskabet af brøndene givet til indbyggerne i hver landsby. Mange af de indbyggere, som havde arbejdet på brøndene, udtrykte taknemlighed over

at have lært nye kundskaber som at støbe mursten, arbejde med cement og armere det med stål og bruge værktøj – hvilket vil give dem mulighed for at finde andet arbejde. Andre udtrykte påskønnelse for muligheden for lederskabstræning.

Ingen vandbårne sygdomme blev rapporteret den efterfølgende regntid i landsbyerne med brønde.

Ifølge WHO mangler flere end en milliard mennesker adgang til rent vand. Takket være Kirkens initiativer med rent vand er dette tal reduceret gennem en proces, som omfatter involvering af samfundets medlemmer i planlægning og implementering af projekter, tilvejebringelse af arbejdskraft til bygning af de nødvendige faciliteter, undervisning og vedligeholdelse af de færdige installationer.

Ud over projekter til rent vand overalt i Afrika, sponsorerer Kirken initiativer for rent vand i Asien, Centralamerika, Østeuropa, Indien, Indonesien, Stillehavsøerne, Sydamerika, Sydøstasien og andre steder i verden. ■

Ældste Lynn G. Robbins

De Halvfjerds' Præsidium

Ældste Lynn G. Robbins har, siden han blev kaldet som generalautoritet i april 1997, nydt den »søde velsignelse ved at lære de hellige at kende over hele verden.«

»Man føler et umiddelbart bånd med mennesker overalt, hvor man kommer,« siger han.

Ældste Robbins håber fortsat at møde sidste dages hellige verden over, mens han virker som medlem af De Halvfjerds' Præsidium.

Lynn Grant Robbins blev født den 27. oktober 1952 i Payson i Utah som søn af Joshua Grant og Evelyn R. Robbins. Han voksede op i Springville i Utah, hvor han mødte Jan Nielson, som han har kendt siden barndommen. De blev gift den 27. juni 1974 i templet i Manti i Utah og har syv børn og 15 børnebørn.

Ældste Robbins har en bachelor i spansk og statskundskab fra Utah State University og en MBA i international virksomhedsledelse fra American Graduate School of International Management i Glendale i Arizona i USA. Han var medstifter og medlem af direktionen i Franklin Quest.

Ældste Robbins var missionspræsident i Montevideo-missionen i Uruguay, da han blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum. Tre år efter blev han medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum. Han har tjent som områdepræsident i det sydlige Sydamerika, i Centralamerika og i det vestlige område i Nordamerika. Han har også tjent i områdepræsidentskabet i det centrale Nordamerika.

En stor velsignelse i denne kaldelse var muligheden for at komme tilbage til Argentina, hvor han tjente som fuldtidsmissionær. Mens han som ung ældste var i Argentina, tjente han i Jujuy, et område med en gren. Da han mange år senere kom tilbage, fandt han en stav med et dusin menigheder.

»Man ser det overalt i verden,« siger han. »Dette er miraklernes tid.« ■

Ældste Jörg Klebingat

De Halvfjerds' Første Kvorum

Ældste Jörg Klebingat har været udholdende i sit liv. Han tror på at være lydige, holde befalingerne og følge Åndens tilskyndelser.

Ældste Klebingat er født den 19. december 1967 som søn af Klaus-Peter og Doris Elke Klebingat. Han voksede op i Zweibrücken i Tyskland uden evangeliets indflydelse. Som teenager mødte han et medlem af Kirken til en koncert, og de to blev venner.

»Da jeg besøgte min nye ven, var jeg imponeret af hans familie,« mindes han. »Jeg kunne mærke Ånden i hans hjem, og jeg ønskede at komme i kirke.«

Det var ved dette første kirkemøde, at han hørte om Mormons Bog. Hans ven gav ham et eksemplar, hvor han havde skrevet sit vidnesbyrd om, at den var sand, og ældste Klebingat gik fra møderne fast besluttet på selv at finde ud af det.

»Jeg var et sted i 1 Nefi, da jeg modtog mit vidnesbyrd om, at bogen var sand,« fortæller ældste Klebingat. »Da jeg fik et vidnesbyrd om profeten Joseph Smith, var det også et afgørende øjeblik for mig. På min mission spurgte jeg altid min kammerat, om jeg måtte fortælle den del af beretningen.«

Før sin fuldtidsmission i Colorado-missionen i Denver havde ældste Klebingat aftjent sin værnepligt i den tyske hær i 18 måneder. Han og Julia Poltorak blev beseglet i templet i Salt Lake City den 21. december 1992. De har tre børn.

Ældste Klebingat tog en eksamen i russisk på Ricks College og senere en kandidatgrad i organisationsadfærd fra Brigham Young University. Han arbejdede som konsulent for Price Waterhouse og Arthur Andersen og i flere stillinger for Kirken.

Ældste Klebingat har forud for sin kaldelse tjent som stavens UV-repræsentant, ældsternes kvorumspræsident, Unge Mænds præsident, højrådsmedlem, grenspræsident og biskop. Han afslutter sit virke som præsident for Kijev-missionen i Ukraine i juni 2014. Han blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum den 5. april 2014. ■

Ældste Chi Hong (Sam) Wong

*De Halvfjerds' Første
Kvorum*

Ældste Chi Hong (Sam) Wong fik som nyt medlem og studerende på Brigham Young University-Hawaii meget mere end en uddannelse – han fik vished for, at der er en Gud, som kender »detaljerne i vores liv«.

Han er født den 25. maj 1962 i Hong Kong i Kina som søn af Ngan Kan og Fat Wong. Ældste Wong voksede op med seks søskende i en lille lejlighed.

På sit arbejde mødte han Carol Lu, som præsenterede ham for evangeliet. Den unge undersøger blev døbt den 14. februar 1982.

Et år efter, den 9. juli 1983, blev han og Carol gift. De flyttede til Laie i Hawaii, så han kunne studere. Ældste Wong havde et studievisum, så han kunne kun arbejde 20 timer om ugen. »Vi måtte virkelig udøve tro og bede meget,« fortæller han om, hvad det krævede at forsørge sin familie.

Han arbejdede flittigt, så han kunne få et legat, og så læste han så mange fag, som universitetet tillod. »Det var ikke let,« sagde han. »Da vi havde prøvet det, vidste vi, at vi altid kunne stole på himlens kræfter.«

Familien Wong blev beseglet i templet i Laie i Hawaii den 9. august 1984, før deres første barn blev født. Med tiden fik familien tre børn yderligere. »De år var helt særlige og meget hellige,« sagde ældste Wong.

Ældste Wong fik en bachelor i regnskab og en eksamen i datalogi, hvorefter han følte behov for »vende tilbage til Hong Kong for at tjene.«

Han har senere fået en MBA fra Hong Kong Open University. Ældste Wong var stifter og partner i et firma med ledelses- og kvalitetskontrol som speciale og arbejde også for en gruppe, der udførte materialeprøver og inspektioner, hvor han begyndte som seniorbogholder og forlod firmaet som vicedirektør.

Han har forud for sin opretholdelse den 5. april som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum virket som biskop, stavspræsident og områdehalvfjerdser. ■

Ældste Larry S. Kacher

*De Halvfjerds' Andet
Kvorum*

Efter mange tilskyndelser i årene som ung voksen, begyndte ældste Larry S. Kacher at genkende en større kraft, som ledte ham gennem livet. I en alder af 19 blev han, fordi han var lydhør over for Ånden, ledt til Jesu Kristi evangelium – en forandring som gjorde hele forskellen.

Han blev født den 12. februar 1952 i Bloomington i Minnesota i USA som søn af Albert og Elaine Kacher, og var den næstældste af fem børn.

Efter high school tog han til Europa for at stå på ski, og efter mere end seks måneder, følte han, at tiden var kommet til at vende hjem. Da han kom hjem, følte han, at han skulle rejse et andet sted hen, men vidste ikke hvor. En barndomsven havde planer om at flytte til Utah, og ældste Kacher besluttede sig for at tage med. Mens ældste Kacher var i Utah, tilmeldte han sig Brigham Young University, lærte om Kirken og blev døbt.

»Jeg følte at det var sandt, da vi blev undervist af missionsnærerne,« fortæller han. »Da jeg bad, følte jeg, at Kirken var sand.«

Han besluttede sig for at tage på mission og blev kaldet til Papeete-missionen i Tahiti i 1973. Da han kom hjem fortsatte han på BYU, hvor han mødte Pauline Miller. De blev gift i templet i Manti i Utah den 29. oktober 1976 og er forældre til seks børn og bedsteforældre til 11 børnebørn.

Ældste Kacher fik sin bachelorgrad i psykologi og en kandidatgrad i organisationsadfærd, begge fra BYU. Hans karriere omfattede rådgivning af store nationale og internationale virksomheder.

Inden sin opretholdelse den 5. april 2014 som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum, tjente ældste Kacher som grenspræsident, ældsternes kvorumspræsident, biskop og rådgiver til stavspræsidenten. Han præsiderede over Geneve-missionen i Schweiz fra 2000 til 2003. Få år efter hjemkomsten fra Schweiz førte hans arbejde ham til Abu Dhabi i De Forenede Arabiske Emirater, hvor han blev kaldet til at tjene som den første områdehalvfjerdser i Mellemøsten. ■

Ældste Hugo E. Martinez

De Halvfjerds' Andet Kvorum

I 1982 var både ældste Hugo E. Martinez og hans hustru, søster Nuria Alvarez de Martinez, i gang som turnuslæger i Mississippi i USA, da det uventet bankede på døren.

Der stod to mormonmissionærer.

»Vi åbnede vores hjem for dem, men vi vidste intet om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi kendte ikke engang til Mormontabernakelkoret,« siger ældste Martinez smilende.

Alligevel vandt de lektioner om evangeliet, som ældsterne gav, straks genklang hos det unge par. De tog snart imod missionærernes udfordring til at blive døbt.

»Og vi har aldrig siden da kigget os tilbage.«

Den 5. april 2014 blev ældste Martinez kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum og blev den første generalautoritet fra Caribien. Han er forståeligt nok »overvældet« over sin nye kaldelse.

»Men så kom der en dejlig, fredfyldt følelse over mig og lod mig vide, at Herren står ved roret,« siger han.

Et år og en måned efter deres dåb blev Hugo og Nuria Martinez beseglet den 3. oktober 1983 i templet i Salt Lake City. De er forældre til fem børn og har fem børnebørn, der alle er piger.

Ældste Martinez blev født den 10. januar 1957 i Mayagüez i Puerto Rico som søn af Hugo E. Martinez-Sandin og Daly Morales-Alamo de Martinez. Som ung valgte han at følge i sin fars fodspor som læge. Han tog sin lægeeksamen på University of Puerto Rico i 1981 og afsluttede sin turnus på University of Mississippi i 1984. Han virkede som læge, indtil han gik på pension i 2004.

Kort tid efter sin dåb blev han kaldet som søndagsskolelærer for de unge. Han tjente senere som biskop, rådgiver i stavspræsidentskabet, distriktspræsident og rådgiver i missionspræsidentskabet for San Juan-missionen i Puerto Rico. Han præsiderede også over Guatemala City Central-missionen i Guatemala og virkede som områdehalvfjerdser, da han blev kaldet som generalautoritet. ■

Tad R. Callister

Søndagsskolens hovedpræsident

Årtier før Tad R. Callisters seneste kaldelse som Søndagsskolens hovedpræsident spillede Søndagsskolen en væsentlig rolle i hans tilværelse.

Mens bror Callister virkede som søndagsskolepræsident i en menighed på Brigham Young-universitet, lærte han sin fremtidige hustru, Kathryn L. Saporiti, at kende, og giftede sig med hende den 20. december 1968 i templet i Los Angeles.

De er forældre til to døtre og fire sønner, og de har 24 børnebørn. »Der sker mange gode ting, når man er søndagsskolepræsident,« siger bror Callister.

Han blev født den 17. december 1945 i Glendale i Californien som søn af Reed Eddington og Norinne Callister og hævder, at han ligesom Nefi blev født af »agtværdige forældre«.

»Min far var min biskop, da jeg voksede op,« forklarer bror Callister. »Han plejede at gå rundt med små kort for at lære ord, skriftsteder og Shakespeare udenad.«

Ligesom sin far fik bror Callister en karriere inden for jura. Da han havde bestået sin eksamen i regnskab på Brigham Young University, læste han jura på University of California i Los Angeles og fik en kandidatgrad i skatteret fra New York University. Han blev ansat som advokat i firmaet Callister & Callister.

Da bror Callister blev kaldet, var han netop blevet afløst fra sin kaldelse i De Halvfjerds' Præsidium og i De Halvfjerds' Andet Kvorum, hvor han har tjent siden 2008.

Før det har han tjent som præsident for Toronto Øst-missionen i Canada, områdehalvfjerdser, regionalrepræsentant, stavspræsident, biskop, stavens missionspræsident, ældsternes kvorumspræsident og, da han var ung, som missionær i Øststaternes Mission i USA.

Som kommentar til de kommende ændringer i Søndagsskolens læseplan for voksne siger bror Callister: »Læseplanen er selvfølgelig meget vigtig, men vigtigere er det, hvordan mennesker underviser. Det vigtigste er, at vi underviser på Frelserens måde, at vi underviser ved Ånden, og at undervisningen fører til omvendelse.« ■

John S. Tanner

*Førsterådgiver i
Søndagsskolens
hovedpræsidentskab*

Lige fra barnsben har John Sears Tanner fundet glæde i at lære.

Denne glæde har han ført videre i sin uddannelse, sin karriere og sine mange muligheder for at undervise i evangeliet: Først som missionær i Sydmissionen i Brasilien og siden som biskop, stavspræsident, medlem af højrådet, lærer i seniorklassen, præsident for São Paulo-missionen i Brasilien (som han afløses fra denne sommer) og nu som førsterådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab.

»Når undervisning lykkes, er Helligånden til stede, og du føler glæde ved at lære, og du har det som om, du står på hellig grund,« udtaler præsident Tanner.

Præsident Tanner er født i Salt Lake City i Utah den 27. juli 1950 som søn af William Coats Tanner jun. og Athelia Sears Tanner. Han voksede op i South Pasadena i Californien i USA som det femte af 13 børn. Hans forældre skabte et rigt læringsmiljø i hjemmet, som indbefattede evangeliets røde tråd. »Jeg husker ikke, at jeg lærte noget i Kirken, som jeg ikke allerede havde lært hjemmefra,« siger han. Han udviklede også en kærlighed til litteratur, som blev plejet, da han fik en bachelor i engelsk på Brigham Young University og en doktorgrad fra University of California i Berkeley.

Mens han studerede på BYU, mødte han Susan Winder. De blev gode venner, og det udviklede sig senere til et romantisk forhold. De blev gift i templet i Salt Lake City i 1974. Sammen har de fem børn.

Præsident Tanner begyndte sin akademiske karriere som assisterende professor ved Florida State University. Han blev underviser på BYU i 1982, og han har arbejdet der siden som assisterende professor, docent og professor i engelsk samt som dekan og akademisk prorektor.

Han udtaler, at det vigtigste i undervisningen af evangeliet er noget, han lærte tidligt i sin karriere: Undervisning må ikke være funderet i frygt eller ambition, men i kærlighed – i næstekærlighed, Kristi rene kærlighed. ■

Devin G. Durrant

*Andenrådgiver
i Søndagsskolens
hovedpræsidentskab*

Da Devin G. Durrant blev kaldet som andenrådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab, er det muligt, at mange kirkemedlemmer tænkte tilbage på hans storhedstid i en basketballtrøje fra Brigham Young University.

Sport har naturligvis spillet en vigtig rolle i præsident Durrants liv. Han spillede endda en sæson i NBA, hvor han spillede mod de bedste spillere i USA. Men han har været meget mere end en sportsstjerne: Missionær i Madrid i Spanien, ægteemand, far, bedstefar, forfatter, forretningsmand, trofast medlem og missionspræsident i Dallas i Texas de sidste to et halvt år.

Præsident Durrant, født den 20. oktober 1960 i Brigham City i Utah, fortæller, at hans barndomshjem spillede en afgørende rolle i hver af de roller, han senere har haft. Hans forældre, George og Marilyn Durrant, var dygtige lærere.

»De underviste gennem ord – men den bedste undervisning, jeg oplevede derhjemme, var at betragte dem på den måde, de levede deres liv.«

Præsident Durrant og hans hustru, Julie Mink Durrant, har en god forståelse af vigtigheden af gode lærere, når man forbereder fremtidige missionærer.

»[Kommende missionærer] er undervist godt af forældre derhjemme og af lærerne i Kirken og i de storslåede seminar- og institutprogrammer.

Søndagsskoleprogrammet, tilføjede han, sørger for en måde, hvorpå lærere og elever i alle aldre, »kan undervise på Frelserens måde.«

Præsident og søster Durrant blev gift i templet i Salt Lake City den 23. april 1983 og har seks børn og seks børnebørn.

Før sin kaldelse som missionspræsident tjente han som biskop, rådgiver i stavspræsidentskabet, som medlem af stavens søndagsskolepræsidentskab og som institutlærer.

Han har en bachelor i amerikanske studier fra Brigham Young University og en MBA fra University of Utah. Han er ejer af et ejendomsinvesteringsfirma. ■

Voksende lys, af Elspeth Young

I 1830 lod Isaac Morley den 12-årige Mary Elizabeth Rollins låne sit helt nye eksemplar af Mormons Bog. På det tidspunkt var det det eneste eksemplar af Mormons Bog i Kirtland i Ohio, så den nydøbte Mary Elizabeth og hendes familie skiftedes til at læse til langt ud på aftenen. Tidligt næste morgen åbnede hun igen bogen og lærte de første linjer i 1 Nefi udenad. Lyset i maleriet symboliserer det lys, der fyldte Mary Elizabeth, da hun læste.

»Når vi overvejer de taler, vi har hørt, må vi da beslutte os til at gøre det lidt bedre, end vi har gjort det tidligere,« sagde præsident Thomas S. Monson ved det afsluttende møde ved Kirkens aprilkonference i 2014. »Må vi være venlige og kærlige over for dem, der har en anden tro og andre standarder end vi. Frelseren bragte til denne jord et budskab om kærlighed og velvilje over for alle mænd og kvinder. Må vi altid følge hans eksempel.«

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

